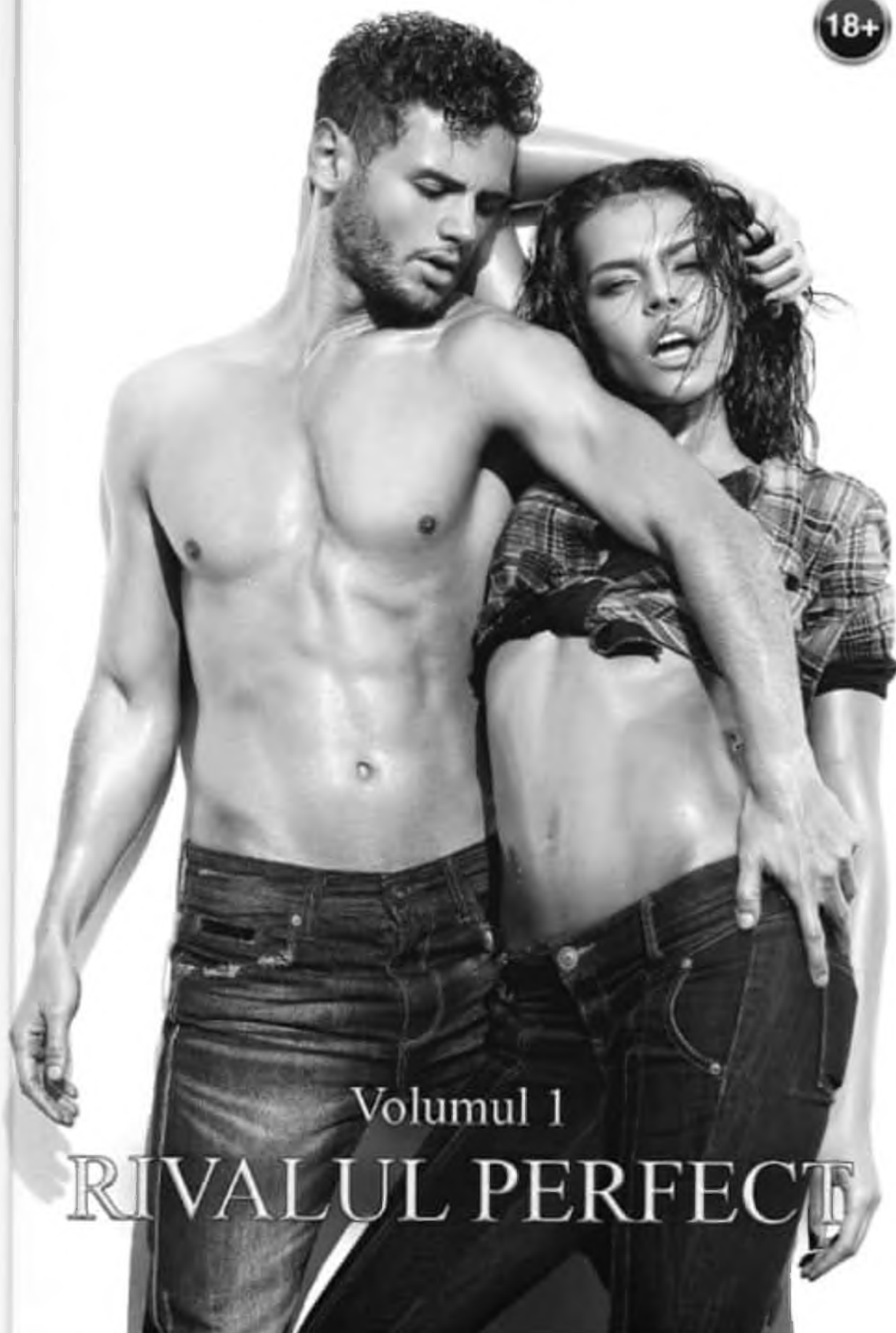

Ivo Dima
RIVALI

18+

Volumul 1

RIVALUL PERFECT

CAPITOLUL 1

Lydia

— La mulți ani, mamă!

M-am lăsat în genunchi și am așezat buchetul de trandafiri pe mormântul rece. Am scos florile vechi din vaza improvizată din piatră și le-am pus pe cele noi, încercând să adaug o pată de culoare locului sumbru.

— A trecut ceva timp de când nu am mai venit aici, am spus cu un oftat privind în același timp și fotografia mamei mele.

Am tras aer în piept și am privit norii negri care se îndreptau cu repeziciune spre noi. Vântul îmi suflă părul în toate direcțiile, la fel cum mormântul ăsta îmi răscolea sentimentele într-o mie de direcții.

Am privit imaginea în alb și negru a mamei mele din micul cerc oval așezat deasupra numelui ei, amintindu-mi de imaginea ei când era vie și de momentele în care era încă în viață.

Ar trebui să încetez să mai vin aici și să mă păcălesc. Femeia asta nu m-a iubit niciodată. M-a folosit ca o armă împotriva tatălui meu și nici măcar nu i-a păsat de mine.

— Hunter încă nu a dat niciun semn, am spus cu un suspin.

Astăzi mama mea ar fi împlinit patruzeci și doi de ani. Poate credeți că am venit aici ca să sărbătoresc asta și să îi spun cât de mult îmi lipsește și cât de mult o iubesc. Sau ce i-aș fi dăruit dacă ar fi fost în viață și alături de mine.

Dar adevărul este cu totul altul. Adevărul e că am ajuns într-un punct al vieții mele în care îmi e frică să vorbesc cu persoanele apropiate mie.

Sunt aici pentru că aveam nevoie să îmi fac ordine în gânduri, iar o persoană moartă este singura care nu mă poate judeca sau condamna.

— Încep să cred că tata a avut mereu dreptate în privința lui. Nu ar fi trebuit niciodată să am încredere într-un Deverell, am spus cu amărăciune.

Mi-am apăsat palma pe abdomen și am tras aer adânc în piept.

— Știi ce ai fi spus dacă ai fi fost aici. Ai fi țipat la mine, m-ai fi insultat, m-ai fi lovit ca de fiecare dată când făceam ceva care nu îți plăcea, am spus imaginându-mi toată scena.

Am suspinat și am continuat să îi privesc imaginea care nu îmi provoacă nicio emoție. Nici iubire. Nici compasiune. Nici afecțiune.

— Dar de data asta aș fi ripostat. Nu mai sunt un copil și tu nu ai mai fi putut să mă lovești, am spus convingătoare.

Mi-am frecat mâinile de materialul pantalonilor și am zâmbit.

— Mă bucur că Anna e în viața noastră. E o mamă extraordinară. Tu nu ai fi putut să fii niciodată ca ea.

Anna e femeia care i-a luat locul. E mama mea vitregă și cea care m-a ajutat să devin femeia care sunt astăzi. Anna e mama mea adevărată.

M-am ridicat în picioare și am părăsit mormântul singuratic fără să mă uit înapoi.

Diane Donovan mi-a dat naștere, dar nu a fost niciodată mama mea. A iubit băutura mai mult și a iubit să ne facă viața imposibilă atât mie, cât și tatălui meu. Până la moartea ei, viața mea a fost un dezastru, și de multe ori m-am întrebat de ce m-au conceput.

Secretele din jurul tatălui meu încă mă țin trează noaptea și încă nu am curajul să îl întreb dacă sunt fiica lui cu adevărat. Niciodată nu m-am simțit ca și cum aș fi. M-a urât din prima clipă în care m-am născut, iar acum e mult mai fericit cu noua lui familie.

S-a căsătorit cu Anna înainte ca trupul lui Diane să se răcească în mormânt, și nu pot să îl condamn. După ani de certuri și de suferință, a reușit să fie fericit. A reușit să se întoarcă la singura femeie pe care a iubit-o și să își conceapă moștenitorul mult dorit.

M-am urcat în camioneta mea veche și m-am chinuit câteva clipe să-i pornesc motorul bătrân.

Am tras aer adânc în piept și m-am îndreptat spre casă, asta dacă pot numi acel loc casă. Mi-am strâns degetele în jurul volanului și mi-am sprijinit capul de tetiera descusută.

S-au schimbat multe de când Anna a devenit stăpâna fermei, și viața mea a luat o întorsătură diferită. Una mai fericită. Una în care să simt că trăiesc.

Dar chiar și ea m-ar condamna pentru ultima mea prostie.

M-am uitat rapid la plicul de pe scaunul de lângă mine și am oftat. Nu ar fi trebuit să am încredere în acest Deverell. Nu ar fi trebuit să îl las să mă păcălească și să mă manipuleze.

Dar m-am îndrăgostit. Am fost îndrăgostită de el de când mă știu și m-am lăsat condusă de sentimente puerile și de promisiuni deșarte.

Iar acum el e plecat, iar eu am rămas ca să trag ponoasele. Pentru că sunt cea mai mare proastă din Austin, Texas.

Nu ar fi trebuit niciodată să îmi ascult inima. Ar fi trebuit să gândesc cu mintea și să mă mențin pe linia de plutire. În momentul ăsta, bomba poate să explodeze în orice clipă și să facă ravagii imense.

Am oprit mașina la semafor și am dat geamul jos, zâmbind larg. În fața magazinului său, domnul Warblock mătură frunzele fluierând ușor, fiind la fel de jovial pe cât îi permite vârsta.

— Copacul bătrân încă îți dă bătăi de cap, domnule Warblock?

Bărbatul s-a întors și a zâmbit din toată inima când m-a văzut. Dinții lui din față încep să dispară treptat și părul devine mai alb cu fiecare zi ce trece.

— Are grijă de exercițiile mele zilnice, scumpo.

Am început să râd și am aruncat o privire rapidă culorii semaforului ca să mă asigur că nu o să fiu injurată.

— Nu ai mai venit de mult la mine, Lydia. Am primit câteva cărți noi.

— În cazul ăsta o să am grijă să vin cât mai repede, i-am promis.

Claxonul din spatele meu m-a făcut să tresar și i-am făcut cu mâna bătrânului înainte să pornesc de pe loc.

Magazinul magic al domnului Warblock e refugiul meu. De fiecare dată m-a primit cu brațele deschise și mi-a pregătit mereu cele mai frumoase cărți. Dar cu problemele din ultimul timp nu m-am mai preocupat de pasiunile mele.

În momentul acesta nici măcar nu știu ce să fac sau cum să mă descurc cu problemele din viața mea.

Am părăsit limitele orașului Austin și mi-am continuat drumul spre ferma familiei. Șeriful și mașina de poliție stăteau ascunși după semnul imens și am început să râd, salutându-l rapid. M-a claxonat scurt și și-a continuat gogoșa savuroasă, așteptând vitezomanii.

Am cotit pe alea prăfuită a fermei zâmbind, ca de fiecare dată când mă întorc acasă. Deși e o moștenire de familie din generație în generație, tata a reușit să restaureze casa și să îi păstreze autenticitatea.

Are o verandă imensă din lemn cu un leagăn lângă ușă, ferestrele mari și foarte apropiate. În camera mea sunt cel puțin trei ferestre și dacă ar fi după mine mi-aș mai pune vreo două. Singurele urme de modernitate sunt imprimate de mobilă și aparatele electronice din restul casei.

Am oprit mașina lângă camioneta nouă a tatei și mașina cea mică a Annei. Pe lângă ele, automobilul meu părea o bucată antică de metal de colecție. Dar asta nu mă deranjează absolut deloc. Iubesc mașina asta veche și chiar dacă mama mea vitregă moare de zece ori de fiecare dată când plec, nu o să renunț la ea.

Am coborât din mașină și am deschis portiera din spate pentru a lua sacoșa cu cumpărături.

— Lydi!

Mica furtună brunetă a alergat spre mine și în câteva secunde mi-a cuprins mijlocul cu ambele sale mâini și aproape m-a dărâmat. Am început să râd și am dat sacoșele la o parte pentru a mă uita direct în ochii lui mari și plini de viață.

— Ai întârziat, a spus îmbufnat. Trebuia să mergem să călărim acum o oră.

Am zâmbit și i-am ciufulit ușor părul.

— Știu, piticule, îmi pare rău. A trebuit să o văd pe mama mea.

Buzele lui au format un „O” simpatic care m-a făcut să râd. Am luat una din plase și am împins-o în brațele lui.

— Începe să carî, picuile.

A strâns sacoșa la pieptul lui și m-a privit cu ochii mișiți.

— O să ajung înaintea ta, m-a provocat.

Am zâmbit și deja mi-am pregătit poziția de start, făcându-i din ochi.

— Doar încearcă.

Ca și cum ne-am fi înțeles din priviri am început amândoi să alergăm în același timp. Îl cunosc pe

frățiorul meu mai bine decât oricine. O să încerce să se împingă în mine ca să prindă avans. Dar am făcut un pas mai încet și l-am lăsat să se împingă în gol, reușind să îl dezechilibrez. Am sărit direct pe verandă fără să pășesc pe cele trei trepte și am deschis ușa. Am traversat în fugă holul, apoi sufrageria și am ajuns în bucătărie, reușind să le sperii pe Anna și pe Clare. Am lăsat sacoșa pe masa imensă din mijlocul bucătăriei și am tras adânc aer în piept.

După câteva secunde a apărut și brunetul, aruncând direct sacoșa lângă a mea. E mai bosumflat decât de obicei și și-a încrucișat mâinile la piept.

— Ai trișat, a bombănit ofticat.

Am început să râd și m-am îndreptat spre frigider pentru a-mi lua ceva de băut.

— Lydia, câți ani ai?

Am ridicat ușor din umeri și am scos carafa cu limonadă. Anna și dădaca noastră stăteau sprijinite de dulapurile din bucătărie și mă priveau cu zâmbetul pe buze.

— Nu m-am putut abține, am recunoscut.

Mama a pus două pahare pe masă și le-am umplut pe amândouă. Bryan s-a întins după paharul lui și încă mă privește supărat; și încearcă să mă intimideze în stilul Donovan.

Am zâmbit și am băut limonada imediat reușind să îmi potolesc setea.

Clare a început să scoată produsele din cele două sacoșe pe care le-am adus, în timp ce se abținea cu greu să nu râdă în hohote de mine și de fratele meu.

— Maggie m-a sunat acum câteva ore.

Aproape am scăpat paharul din mână când am auzit numele și sunt sigură că Annei nu i-a scăpat acest detaliu. M-a privit cu atenție și știu că o să dau de belea. De data asta nu pot să scap, orice aș încerca.

S-a apropiat de fiul ei și l-a sărutat ușor pe creștet.

— Bryan, unde e tati?

După ce și-a terminat limonada, brunetul a lăsat paharul pe masă și s-a întors cu fața la mama lui.

— E cu veterinarul în grajd. Se pare că Mildred o să aibă o naștere destul de grea.

Anna i-a mângâiat părul și a zâmbit.

— Ce-ar fi să te duci să vezi ce se întâmplă? Sunt sigură că tati are nevoie de ajutorul tău, a spus privindu-mă pe mine.

Nu! Spune nu, Bryan! Nu mă lăsa singură cu harpiile astea care o să scoată absolut totul de la mine. Încă nu sunt în stare să le spun ce se întâmplă.

— Ar fi trebuit să mă gândesc la asta mai devreme.

A zburat pe ușă înainte să apuc să spun ceva și brusc am devenit centrul atenției. Clare încă se chinuie cu produsele ei, dar sunt sigură că o să se bage în discuție destul de repede.

— Bine, acum e timpul să îmi spui ce naiba se întâmplă! a tunat mama mea.

Anna și-a pus mâinile în sân și m-a privit cu seriozitate, iar eu doar am înghițit în sec și am oftat.

— Uite, nu se...

— Scutește-mă de prostii, mi-a tăiat-o brusc.

Ce rost mai are să mă ascund după deget? La urma urmei, tot o să afle, și mai bine află de la mine. Și sigur o să am nevoie de ajutorul ei ca să fac față situației. Să îi fac fața lui Luke Donovan când o să afle de dezastrul pe care o să îl provoc.

— Lydia, ce se întâmplă? Te porți ciudat de o lună încoace, a spus aruncându-și mâinile în aer. De fiecare dată când pronunț numele lui Maggie sau numele Deverell o iei razna.

Mi-am mușcat buza de jos și am simțit cum lacrimile deja încep să mă chinuie.

— Brusc vrei să mergi la mormântul lui Diane și să petreci timpul cu ea? a pufnit nemulțumită.

Am suspinat, și o lacrimă s-a prelins pe obrazul meu.

— Spune-mi ce e cu tine, scumpo. Pot să te ajut doar dacă îmi spui ce se întâmplă.

Mi-am trecut o mână prin păr și am simțit că și privirea lui Clare este ațintită asupra mea.

Mama mea vitregă s-a apropiat de mine și ochii ei căprui mă privesc speriați. Și-a pus mâinile pe umerii mei și îmi dau seama că e la fel de speriată ca și mine.

— Am făcut o prostie, mamă. Și de data asta e una mare, am șoptit.

A început să mă mângâie pe brațe și a dezaprobat ușor din cap.

— Orice ar fi o să o rezolvăm, iubito, a promis. Spune-mi ce s-a întâmplat.

M-am uitat în ochii ei și deja o văd mai greu, din cauza lacrimilor.

— Sunt însărcinată, am aruncat vestea-bombă.

CAPITOLUL 2

— Dumnezeuule!

Anna s-a așezat pe un scaun înainte să cadă la podea și mă privea cu gura căscată. Clare a scăpat una din pungile cu făină pe jos și a adoptat aceeași poziție ca și mama mea vitregă.

Iar eu continuam să plâng fără să scot alt cuvânt pe gură. Nici măcar nu știu ce aș mai putea să spun. Viața mea a fost dată peste cap în câteva luni de un singur bărbat, iar acum trebuie să culeg rămășițele.

— Ești sigură?

Am tras aer în piept și am simțit durerea morbidă care mă amorțește. Nu am putut decât să dau din cap și să caut un șervețel pentru a-mi șterge lacrimile.

— Sarah a fost prima persoană pe care am vizitat-o, am spus printre suspine. Mi-am făcut analizele zilele trecute când am cumpărat medicamentele pentru vaci.

Anna și Clare au schimbat o privire rapidă între ele, apoi s-au uitat din nou la mine de parcă aș fi un animal pe care trebuiau să îl vâneze.

— E al lui Hunter?

Mi-am lăsat capul în jos și mi-am acoperit chipul cu ambele mâini. Anna a sărit de pe scaunul ei și m-a luat în brațe, înjurând în același timp. Mi-am pus fruntea pe umărul ei și am început să plâng cu putere, în timp ce mâinile ei îmi mângâiau spatele.

— O să fie bine, scumpo, a încercat să mă liniștească. O scoatem cumva la capăt.

Chiar putem să facem asta, mamă? Chiar crezi că am vrea șansă să fiu fericită când soțul tău nebun așteaptă ocazia perfectă să scape de mine? Ocazie pe care am să i-o servesc pe o tavă de argint?

Femeia a schimbat câteva vorbe cu menajera bătrână și apoi m-a condus în camera mea. Am urcat scările și ne-am îndreptat direct spre podul casei, unde a hotărât Luke Donovan că voi locui.

* * *

Când Anna a ajuns la noi în casă și mi-a văzut camera, am crezut că ori o să facă infarct, ori o să îi spargă capul lui Donovan. Nici măcar nu a stat la discuții, și în mai puțin de o săptămână podul murdar și plin de păianjeni, cu un pat minuscul, s-a transformat în camera de vis a oricărei fete de cinci ani.

Pe parcursul anilor mi-am pus încet amprenta în acel loc și Anna mi-a susținut orice decizie, iar asta e una din pietrele din temelia prieteniei noastre. Faptul că orice aș face și orice s-ar întâmpla o să fie mereu de partea mea și o să mă sprijine.

* * *

A deschis ușa albă și s-a îndreptat direct spre patul dublu, așezându-mă cu grijă pe el. Mi-a aranjat pernele în spate și m-a învelit de parcă aș fi fost iar un copil de opt ani care o trezea în mijlocul nopții din cauza coșmarurilor.

— Mamă, știi că...

Hunter a plecat acum patru ani și nu mi-a scris niciodată. Nu m-a sunat niciodată. De fiecare dată când venea în vacanță mă ignora complet și nu voia să mă vadă decât dacă era forțat. Dar ce s-a întâmplat acum două luni a schimbat regulile jocului.

Mi-am închis ochii, aducându-mi aminte de acele momente dulci pe care nu o să le uit niciodată.

În urmă cu două luni

— Hunter?

Continuă să stea sprijinit de copac, jucându-se cu paiul din mâna lui, fără să mă bage în seamă. Dar știe că sunt eu pentru că asta e locul nostru și doar noi avem habar de el.

Am legat-o pe Joy lângă armăsarul lui și m-am apropiat de bărbat fără să stau pe gânduri. M-am lăsat în jos, așezându-mă lângă pălăria lui, privindu-l îngrijorată.

Părul lui negru e răvășit de vântul odios de afară, iar în ochii lui verzi se găsește o combinație ciudată de frică și ură în același timp. Maxilarul lui e încordat și pot să îi văd mai bine cicatricea minusculă care îl face atât de atrăgător.

— S-a întâmplat ceva rău cu tatăl tău?

A pufnit în râs și a rupt paiul din mâna lui. L-am atins, dar mi-a împins mâinile înapoi cu forță. Pentru o secundă am crezut că o să mă dezechilibrez și o să mă rostogolesc.

— Tatăl meu e în spital din cauza lui Luke Donovan, a mărit.

Am oftat cu putere și am continuat să îl privesc. Nu vrea să se uite în ochii mei pentru că știe că nu poate să fie la fel de crud. În momentul ăsta nu e Hunter al meu, ci un bărbat condus de mânie și de frică. Frica de a-l pierde pe cel drag și mânia provocată de bărbatul care mi-a dat viață.

— Hunter...

Mi-am întins mâna să îl ating din nou, dar a sărit în sus mai rapid decât un șarpe cu clopoței pregătit de atac.

— Să nu crezi că poți să vii și să îi lei apărarea acelui dobitoc, când tatăl meu e într-un pat de spital cu un tub de aer în gură!

M-am ridicat în picioare și m-am uitat în ochii lui furioși și implacabili. Îmi e milă pentru el și pentru toată durerea lui. Aș face orice ca să îl ajut să scape de asta.

— Știi foarte bine că nu o să îi iau apărarea.

— Atunci de ce ești aici? Nu sunt dispus să avem o partidă de sex.

Cred că nici dacă îmi dădea o palmă nu mă simțeam la fel de năucită cum sunt acum. M-am uitat la el cu gura căscată, dar nu am văzut altceva decât cruzimea din el.

M-am întors cu spatele la el înainte să încep să plâng în fața lui, și m-am îndreptat spre iapa mea. Dar înainte să o ating, mâna brunetului m-a oprit.

— Iartă-mă, a spus cu un oftat. Nu sunt în apele mele.

M-am întors cu fața la el și l-am privit furioasă, în timp ce lacrimile mele au început să se prelingă pe obraji.

— Nu ai niciun drept să mă folosești drept țap ispășitor. Rănindu-mă pe mine nu o să ajungi la el, l-am asigurat.

Mi-a cuprins chipul între palmele lui și m-a apropiat de el. Mi-a șters lacrimile cu degetele mari și mi-a sărutat obrajii umezi.

— Știu, iubito. Iartă-mă!

Am cedat neputincioasă și mi-am înfășurat mâinile în jurul taliei lui, lăsându-mi capul pe pieptul său. Mi-a ridicat bărbia cu degetul arătător și și-a apăsat buzele de ale mele. Sunt calde și teribil de ispititoare, încât mă fac să-mi doresc mai mult. Din ce în ce mai mult.

Limba lui s-a strecurat între buzele mele întredeschise și a pătruns în fiecare colțișor, făcându-mi genunchii să se transforme în gelatină.

Brațul lui puternic s-a încolăcit în jurul taliei mele și m-a ținut în picioare, în timp ce sărutul lui mă năucește complet.

— Am atâta nevoie de tine, iubito! a gemut pe buzele mele.

Mi-am pus mâinile pe umerii lui și am zâmbit.

— Știu, am șoptit. De asta sunt aici.

Buzele lui au coborât din nou peste ale mele și m-a lăsat pe iarba aspră, fără să întrerupă sărutul. Oftatul meu de plăcere l-a făcut să zâmbească. Mâinile mele au început să îi desfacă nasturii de la cămașă,

dar îmi e un pic cam greu pentru că tremuratul nu se mai oprește.

Mi-a ridicat bluza și mi-a atins un sân, iar de data asta el a fost cel care a gemut. Când am terminat cu acea cămașă odioasă, mi-am trecut mâna pe pieptul lui simțind sub palmă bătăile inimii sale.

— Mă omori, Lydia.

Mi-a ridicat fusta în sus, încolăcindu-și unul dintre picioarele mele în jurul tallei sale.

S-a lipit de mine și l-am simțit împungându-mă, lăsându-mă fără respirație. Degetele lui îmi mângâie coapsa stârnind o mie de senzații în interiorul meu.

Gura lui a început să depună săruturi suave pe gâtul meu și m-am cutremurat în brațele lui. Măinile mele îi strâng umerii, iar mintea mea nu mai e ancorată în realitate.

— Desfă-mi pantalonii, a murmurat.

Corpul meu a recepționat automat cuvintele lui și degetele mele s-au oprit pe centura de metal. Am coborât pe nasturi și pe fermoar și l-am simțit tare și cald prin materialul boxerilor.

Atingerea mea l-a făcut să geamă. Mi-a eliberat un sân din cupa sutienului și l-a prins între buze începând să sugă cu putere.

Am prins în mâini un smoc de țarbă, care s-a rupt imediat sub atingerea mea înfierbântată.

— Hunter.

Șoapta mea nu l-a făcut să se oprească. L-a făcut să mă tortureze mai mult și să mă aducă la un prag aproape de nebunie. O nebunie dulce de care nu m-aș sătura niciodată.

— Spune-mi că mă iubești, Lydia, mi-a cerut.

M-am uitat în ochii lui și am văzut frica și îngrijorarea. I-am prins chipul între mâinile mele și m-am ridicat ca să îl pot săruta.

— Te iubesc, Hunter Deverell. Mereu te-am iubit și mereu o să te iubesc, i-am jurat.

A zămbit, și dintr-o singură mișcare a rupt materialul care îmi acoperea cea mai intimă zonă din corp, făcându-mă să rămân nemișcată în brațele lui.

— Atunci pregătește-te să plângi.

M-am uitat nedumerită la el, dar înainte să scot vreun sunet pe gură, m-a sărutat și s-a înfipt în mine fără nicio avertizare. M-am încordat pentru câteva secunde încercând să mă acomodez cu el și cu mărirea lui.

Ceva e ciudat cu el și pot să îmi dau seama ce anume.

A continuat să facă dragoste cu mine fără să mă mai sărute sau să mă mai mângâie. Pur și simplu a transformat dragostea într-un act carnal, fără pic de sentimente.

Lacrimile mele au început să se prelingă pe obrajii mei, dar nu au avut timp să se usuce. Hunter le-a lins și mi-a spus să nu mai plâng.

Când totul s-a terminat mă simțeam goală, murdară, folosită. El nici măcar nu s-a uitat la mine. Doar încerca să se îmbrace cât mai repede și să plece la fel de rapid.

Mi-am aranjat bluza și fusta, privindu-l din când în când. Mă abțineam cu greu să nu plâng doar ca să nu mă mai vadă vulnerabilă.

Ar trebui să îl înțeleg. Tatăl lui a suferit un infarct, dar asta nu e un motiv ca să mă trateze ca pe o femeie ieftină.

Și-a pus pălăria pe cap, și-a dezlegat calul, apoi a urcat pe el dintr-o singură mișcare și nici măcar nu s-a uitat la mine când mi-a vorbit.

— Ne vedem mai târziu.

A plecat înainte să pot să îi răspund sau să mă gândesc la un răspuns.

M-am apropiat de Joy și mi-am pus mâinile pe botul ei, începând să plâng. Prietena mea și-a împins botul spre mine și mi-am lăsat obrazul pe el, continuând să plâng pentru inima mea frântă.

În prezent

Mi-am strâns cearceaful la piept și am suspinat, lăsând lacrimile să se prelingă în continuare pe obraji mei.

Hunter Deverell nu o să se întoarcă niciodată aici pentru mine. Nu o să se întoarcă ca să mă facă fericită. O să mă distrugă și mai tare, iar de data asta o să se folosească de orice ca să mă rănească.

Chiar și de micul suflet pe care îl port în pânțece.

CAPITOLUL 3

Cu două luni în urmă

— Hei, Lyd, ai nevoie de ajutor?

Mi-am întors capul și l-am văzut pe Jack în ușa hambarului. A înaintat spre mine fără să îi fi spus ceva și mi-a luat balotul de fân din mână, fără niciun pic de greutate.

Uneori mi-aș dori să fiu și eu la fel de puternică ca el și să ridic greutatea fără să transpir.

— Pentru cai?

Am aprobat dând din cap și m-am îndreptat spre grajd împreună cu prietenul meu cel mai bun. L-am analizat cu coada ochiului și nu îmi prea plăcea ce văd.

Păru! lui blond era răvășit în mli de direcții, ochii lui negri, mari și plini de viață sunt acum încercănați și obosiți. Trăsăturile feței sunt mai evidențiate și asta nu înseamnă altceva decât că nu are poftă de mâncare.

Și nu îl condamn. Tatăl lui e încă conectat la aparate și doctorii habar nu au dacă o să trăiască sau nu.

A lăsat balotul în fața unei boxe și și-a scos cuțitul din spatele blugilor tăind o bucată de sfoară.

— Aveam nevoie să te văd, Lyd, a recunoscut supărat.

Am zâmbit, și am luat o mână de fân, deschizând ușa lui Joy.

Jack Deverell e cel mai bun prieten al meu de când mă știu. El împreună cu sora lui geamănă, Jackie, sunt de aceeași vârstă cu mine și am făcut cele mai mari prostii împreună. Acum Jackie e plecată la facultate la New York, iar Jack a preferat un colegiu mai apropiat de casă.

Amândoi am fost fascinați de viața la fermă și tot ce implică ea, în timp ce Jackie și Hunter au fugit cât mai departe de acest mediu.

Aș putea să spun cu mâna pe inimă că Jack e fratele meu și știu sigur că sunt considerată a doua lui soră. Diferențele dintre familiile noastre nu ne-au oprit să formăm o prietenie frumoasă și solidă, și sunt atât de bucuroasă pentru ea.

— Nicio schimbare?

I-am dat lui Joy un cub de zahăr înainte să ies, și să mă îndrept spre partenerul ei.

Bărbatul a oftat cu putere și a dezaprobat din cap, în timp ce îmi dădea fânul pentru următorul cal.

— Aveam nevoie să plec din locul ăla. Mama nu mai poate să se oprească din plâns, iar Hunter amenință doctorii în fiecare zi. Nu mai suportam toată situația aceea tensionată, a recunoscut.

Auzul numelui lui Hunter mi-a făcut inima să tresară pentru câteva clipe și am încercat să înlătur senzația de durere care vrea să mă acapareze cu atâta ardoare. În momentul acesta prietenul meu e cel care are nevoie de mine, și nu ticălosul ăla infumurat și arogant.

— Îmi pare rău, Jack, i-am spus cu un suspin.

A ridicat ușor din umeri și m-a ajutat să închid boxa, dând un șut balotului pentru a se muta mai departe.

— Nu e vina ta, scumpo. Dar trebuie să recunosc că mi-ar plăcea să înfig o furcă în bijuteriile tatălui tău.

Am început să râd și l-am salutat pe Ginger, calul lui Bryan. Mi-am imaginat pentru o clipă mândria lui Luke Donovan sângerând.

— Încă nu l-ai spus lui Jackie?

Mi-a întins mâncarea animalului și l-am văzut dezaproband din cap.

— Are examenele finale și vrem să se concentreze asupra lor. Sper doar că tata să își revină și nu să o vadă absolvind din cer.

— Hei! l-am atras atenția, reușind să îl fac să tresară.

M-am uitat în ochii lui și am încercat să fiu convingătoare și sigură pe mine. Dar el știe foarte bine că nu o să pot fi nici una, nici alta, niciodată.

— Tatăl tău o să fie bine, l-am asigurat. E unul dintre cei mai puternici bărbați pe care îl cunosc și nu o să îi dea lui Luke Donovan satisfacția de a muri înaintea lui.

A zâmbit strâmb și mi-a deschis ușa pentru a leși de lângă animalul din spatele meu.

— Uneori mă bucur că tatăl tău e un ticălos și te urăște. Măcar avem ceva în comun în ceea ce privește familia ta.

Cuvintele lui m-au paralizat pentru câteva secunde hune și nu am fost în stare să mă mișc.

Probabil fața mea a spus destul de multe, pentru că prietenul meu a înjurat.

— La dracu! Sunt un prost, a spus enervat. Nu trebuia să spun asta, Lyd, îmi pare rău.

Am încercat să zâmbesc, dar sunt destul de convinsă că nu am reușit decât să mă strâmb.

— E în regulă, l-am asigurat. Nu e ca și cum ai fi spus ceva ce nu e adevărat. Luke Donovan mă urăște, iar eu am învățat să trăiesc cu asta.

Asta e cea mai mare minciună pe care continui să o spun. Vreau ca tatăl meu să mă iubească, dar sunt convinsă că asta nu o să se întâmple niciodată.

Pentru că nu m-a dorit niciodată.

În prezent

— Lydi, vino să vezi noul vițel, a spus fericit. E așa de mic și bleg. Se chinuie să stea în picioare.

Bryan m-a luat de mână și a început să mă tragă după el imediat cum am pășit în curte. Entuziasmul lui e atât de adorabil și îmi aduce aminte de prima mea experiență cu vițelii.

M-a târât până în grajd și acolo l-am văzut pe veterinar și pe tata care vorbeau liniștiți și cu zâmbetele pe buze. Nici măcar o emoție nu m-a cuprins când l-am văzut pe cel care se presupune că e tatăl meu. El mi-a aruncat o privire scurtă și apoi s-a întors dezgustat spre veterinar.

— Bună ziua, domnule Chamberlin, am spus imediat ce Bryan a încetat să mă mai târască.

— Mă bucur să te văd, Lydia. Îți ducem dorul la cabinet.

Am făcut câteva cursuri despre animale și am lucrat o perioadă la cabinetul domnului Chamberlin, unde m-am îndrăgostit iremediabil de meseria de veterinar. Dar Luke a spus că nu o să îmi susțină niciodată visul ăsta deșert. Așa că am renunțat la gândul de a urma vreo facultate.

Am zâmbit și am simțit privirea lui Luke îndreptată asupra mea. Dar înainte să apuce să spună ceva, frățiorul meu m-a tras în boxă.

— Uite! Nu-i așa că e frumos?

Vițelul era alb cu pată maro în frunte, stătea lângă mama lui și mă privea inocent. M-am apropiat de el cu grijă ca să nu-l sperii și i-am atins creștetul.

— Cum să îl numim, Lydi?

M-am uitat la el, apoi la mama lui care pare epuizată. Bryan și-a pus mâinile după gâtul meu și chicotitul lui a răsunat în urechea mea.

— Ce spui de Spotty?

Pata maro din frunte e singura urmă de culoare de pe micuțul animal. Fratele meu a început să chicotească și și-a strâns brațele în jurul gâtului meu, iar eu l-am ridicat punându-mi mâinile după genunchii lui.

— E perfect! Tati, o să îl cheme Spotty, a țipat în toată boxa.

Bărbatul l-a privit pe fiul lui, ignorându-mă complet pe mine și a zâmbit.

— Orice vrei tu, fiule.

Normal că orice vrea el. Doar e singurul tău copil, nu-i așa ticălosule?

Am auzit un claxon și inima mi-a tresărit. L-am auzit pe Luke mormăind câteva înjurături pentru că știa cine claxonează. Mai ales că persoana asta are un stil aparte de a claxona.

M-am îndreptat spre ieșire cu frățiorul meu în spate și cu inima bătându-mi în piept, sperând să nu iau parte la o posibilă confruntare între Luke și Jack.

Când am ajuns în dreptul casei și m-am uitat la poartă am văzut SUV-ul lui Jack și am râsuflăt ușurată.

— Bună, Jack!

Bryan a început să dea din mâini de parcă ar vrea să își ia zborul, iar prietenul meu și-a scos capul pe geam și a făcut același lucru.

Ei doi se înțeleg destul de bine, iar Bryan îl consideră unul dintre eroii lui.

L-am lăsat pe pitic jos și l-am sărutat pe creștet, făcându-i semn să intre în casă. Mi-am scuturat pantalonii și bluza de praf și m-am îndreptat spre mașina uriașă și luxoasă. Pe lângă relicva mea, automobilul ăsta arată ca o navă spațială.

Am deschis ușa din dreapta șoferului și m-am urcat pe scaun, zâmbindu-i prietenului meu. Mi-a făcut din ochi și a pus mașina în mișcare.

— A înjurat?

Am pufnit în râs și mi-am cuplat centura de siguranță.

— Ca de obicei.

A început să rădă și a intrat pe stradă, îndreptând mașina spre oraș.

— Deci, unde mergem în seara asta? M-am cam săturat de filme, a spus cu un oftat ușor.

— Ce spui de un ceai cu gheață și o plimbare la stadion?

Am aprobat din cap și am fost de acord cu el. Dar ceva nu e bine. Strânge volanul puțin mai tare decât de obicei, iar dacă are chef de ceva liniștit, înseamnă că are de gând să spună ceva.

Sper doar să nu alibă legătură cu Hunter. În momentul acesta m-am obișnuit cu gândul că nu o să se mai întoarcă aici și prefer să rămână așa.

Să nu îmi mai fac speranțe deșarte și să îmi păcălesc inima că mă iubește.

Jack a oprit mașina la cafeneaua noastră obișnuită și a luat cele două ceaiuri, apoi ne-am îndreptat direct spre stadion.

— Cum se simte Cornelius?

Un zâmbet larg a apărut pe buzele lui, și întreaga față i s-a luminat. Omul ăla e întregul suflet al fiului său mai mic și sunt atât de fericită că poate să zâmbească din nou.

— Mai bine ca niciodată. Acum a început să mă bată la cap cu căsătorii și copii.

Mi-am atins automat abdomenul, iar Jack nu a scăpat acest gest cu privirea.

— Nu înțeleg de ce nu stă pe capul lui Hunter, a continuat. El e ăla mai mare care, cică o să preia totul.

Am gemut când i-am auzit numele și prietenul meu m-a privit câteva secunde, înainte de a opri în fața stadionului.

— Iyd...

Am coborât din mașină înainte să continue și m-am și îndreptat spre intrare. În clipa asta totul e gol și intrarea e liberă pentru oricine. Gardianul bătrân ne-a salutat cu un zâmbet larg și nu am putut decât să dau ușor din cap.

Jack e în spatele meu și îmi aud numele, dar nu am putut să mă opresc. Nu până nu am ajuns la locul meu de pe rândul șase. M-am pus pe scaunul meu și l-am lăsat pe blond să se așeze lângă mine.

Am prins paiul între buze și am sorbit din băutura răcoritoare, în timp ce îl auzeam pe el trăgându-și suflitul, iar eu încercam să îmi potolesc senzația de vomă.

— Ce naiba se întâmplă cu tine? a izbucnit.

Am evitat să îl privesc, dar știu că nu fac altceva decât să trag de timp. El știe absolut totul despre mine și nu avem niciun secret. Știe cum să scoată vorbele din gura mea și o să o facă, mai devreme sau mai târziu, dacă nu o fac de bună voie.

— Lydia!

Am oftat și am scos paiul din gură, închizându-mi ochi. L-am simțit mâna pe spate și s-a așezat lângă mine. Lacrimile mele vor să iasă la iveală și n-am fost în stare să le opresc. Nici măcar nu vreau să le opresc.

— Ce se întâmplă cu tine? De câteva zile te porți ciudat și nici măcar nu îmi spui despre ce e vorba. Lyd, vorbește cu mine, a spus pe un ton blând.

Mi-am deschis ochii, și am început să râd. Mi-am trecut limba peste buza de jos și m-am întors spre el pentru a-l privi în ochi.

— Sunt însărcinată.

Ochii lui s-au mărit și mângâierea de pe spatele meu s-a oprit. Am continuat să zâmbesc, iar el să fie

șocat. Și-a pus paharul pe scaunul de lângă el și a făcut același lucru și cu paharul meu.

— Acum înțeleg totul. E al lui Hunter, nu?

Am aprobat din cap și m-am uitat la chipul lui, care e cuprins de furie. A lovit scaunul din fața sa cu piciorul, dar nu m-a speriat. Are tot dreptul să fie furios. Știe perfect ce fel de ticălos e fratele lui și știu cât de mult mă iubește pe mine.

— Ticălos nenorocit!

— Jack, nu spune asta, am încercat să îl împac. El e...

Și-a ridicat mâna și m-a făcut să tac imediat.

— Da, știu că e fratele meu, dar asta nu înseamnă că nu e în ticălos de doi bani. Nu îmi vine să cred că a făcut asta!

Am ridicat ușor din umeri și mi-am lăsat capul pe umărul lui. Blondul mi-a luat mâna în a lui și m-a sărutat ușor pe creștet.

— Ar trebui să te strâng și pe tine de gât pentru că ai fost o proastă, a bombănit. Luke știe?

Am început să râd și o nouă lacrimă mi s-a prelins pe obraz.

— Crezi că aș mai fi în viață dacă ar fi aflat?

— Crede-mă că acel ticălos nu o să se atingă de tine, a promis. Nici măcar de un fir de păr.

Încrederea lui mă face să râd, dar mai bine mă abțin. Nu are cum să îi țină piept tatălui meu, dar gestul lui e înduioșător.

— Acum trebuie să te șochez eu pe tine, a spus oftând adânc.

Am suspinat și i-am făcut semn să dea tot ce are mai bun.

— Hunter se întoarce acasă.

CAPITOLUL 4

— Lyd?

Încă nu știu ce să spun. Încă continui să stau cu capul pe umărul prietenului meu și să privesc în gol. Încă aud sunetul inimii mele descompunându-se.

Hunter Deverell se întoarce acasă. Se întoarce ca să-și preia moștenirea. Se întoarce ca să se răzbune pe Luke Donovan. Se întoarce ca să mă tortureze.

— De ce?

Jack a tras aer în piept și mi-a cuprins umerii cu brațul său. Capul mi-a alunecat pe pieptul lui și am suspinat.

— A terminat cu masterul și toate nebuniile lui. În plus, tata a avut o discuție serioasă cu el și i-a spus că nu mai poate să străbată țara asta în lung și în lat fără să se gândească la viitorul lui.

Am început să râd și am simțit lacrimile prelingându-se pe obrajii mei.

— Amândoi știm că urăște viața asta și ar face orice ca să scape de ea.

— Da, m-a aprobat, dar marelui Cornelius Deverell nu îi pasă. A spus că fiul lui mai mare are obligația să îi ia locul.

— Și dacă nu vrea?

Nu mi-a răspuns pentru câteva clipe, probabil încercând să găsească un răspuns potrivit.

— Nu cred că mai urăște atât de mult viața asta, Lyd. Cât tata a stat în spital a făcut o treabă de milioane pe care nici măcar eu nu aș fi putut să o fac. Cred că e născut pentru asta, dar îi e greu să accepte.

Mi-am strâns mâna pe cămașa lui și am zâmbit.

Da, Hunter Devereil are astfel de probleme cu adaptarea. Întotdeauna s-a considerat mai bun decât oricine și asta i-a adus mereu probleme.

Când a terminat liceul, și-a ales cea mai îndepărtată facultate și a plecat fără să se uite înapoi. Și acum e forțat să se întoarcă în locul pe care îl urăște.

— Știi că trebuie să îi spunem, nu?

Mi-am ridicat capul și m-am uitat în ochii prietenului meu. Mă privește îngrijorat și supărat, și nu a ezitat nicio secundă să îmi ștergă lacrimile.

— Nu sunt sigură că vreau să păstrez copilul, am recunoscut.

Și-a luat mâinile de pe fața mea de parcă l-aș fi ars, și m-a privit îngrozit.

— Sper că glumești.

Am zâmbit și am început să mă joc cu mâinile, încercând să nu îl privesc, chiar dacă mă aștept oricând la o palmă după ceafă.

— Viața mea e destul de complicată, Jack, am spus cu un oftat profund. Luke urăște și faptul că respir același aer cu al lui. Și sunt convinsă că Hunter simte același lucru.

— Asta nu e adevărat.

M-am uitat la el și am început să râd.

— Nu trebuie să-i lei apărarea în fața mea, Jack. Știm amândoi că Hunter m-a folosit ca să ajungă la Luke. Dar el nici măcar nu știe că tata nu dă doi bani pe mine. Și când o să își dea seama de asta, sunt sigură că nu o să vrea nici el acest copil.

— Atunci nu te mai gândești la fratele meu, a spus simplu.

M-am uitat la el fără să înțeleg la ce se referă. Mâna lui s-a întins și mi-a atins abdomenul, făcându-mă să zâmbesc.

— Nu avem nevoie de Hunter ca să creștem copilul ăsta, a adăugat rânjind cu gura până la urechi. Dacă nu vrea să aibă nicio legătură cu el, e strict problema lui. Dar eu îl vreau și sunt convins că la fel o să fie și cu restul familiei mele. Îți poți imagina ce ți-ar face Cornelius Deverell dacă ai scăpa de nepotul lui?

Am început să râd imaginându-mi ceartă explozivă care ar putea porni între mine și tatăl lui, și am dezaprobat ușor din cap.

— Îți poți imagina ce ți-ar face Anna? Sau mama? a spus cu groază.

Gândul la cele două femei, complet sărite de pe fix, mi-a adus un zâmbet pe buze. Nu aș mai scăpa niciodată de gura lor și nu vreau niciodată să le pierd pe mamele mele.

— Poate Luke și Hunter sunt doi ticăloși care nu văd ce femeie minunată ești, dar asta nu înseamnă că toată lumea e oarbă. Noi suntem familia ta, Lyd și te iubim. Și o să iubim și copilul ăsta, a spus strângându-și degetele pe materialul hainei subțiri. Nu poți să îi iei dreptul de a-și cunoaște familia.

Am început să plâng și l-am lăsat să mă ia în brațe. Bărbia mea s-a așezat pe umărul lui, iar mâinile lui încercau să mă liniștească, mângâindu-mi spatele.

Are perfectă dreptate. Chiar dacă Hunter nu o să vrea să mă vadă sau să se atingă de copilul lui, familia lui sigur o să îi compenseze mărłănia. Mereu m-au considerat copilul lor și o să îl primească cu brațele deschise pe acest bebeluș.

În urmă cu două luni

— Bună, iubito!

Măinile lui m-au apucat de talie și m-au coborât brusc de pe scara de lemn. Am scos un țipăt scurt care a fost imediat acoperit de buzele lui.

— Hunter, ce cauți aici? am spus speriată de prezența sa.

M-am uitat rapid spre ușa hambarului rugându-mă ca tata să nu fie prin zonă și să îl găsească aici.

— A plecat în oraș cu Anna și Bryan, m-a asigurat. Nu e prin zonă.

Zâmbetul lui e uriaș și pentru prima oară în ultima săptămână îi văd chipul radiind.

— A trebuit să vin să îți dau vestea. Tata s-a trezit.

Am zâmbit și l-am strâns în brațe, reușind să chițâi în urechea lui. Măinile lui m-au lipit de pieptul său și l-am auzit inspirând în părul meu.

— E minunat, Hunter. Știam că o să se facă bine. Cornelius e o bucățică tare.

A început să râdă și mi-a mângâiat obrazul cu mâna sa. Acum că îl privesc, observ că e un bărbat diferit de cel de acum câteva zile. După întâlnirea noastră de pe deal nici măcar nu a mai venit să mă vadă. Și nici nu l-am văzut la ferma Deverell. Probabil a stat lângă patul tatălui său continuând să amenințe doctorii, cum a spus Jack.

— Lydia, vreau să îmi cer scuze. Am fost un ticălos și nu ar fi trebuit niciodată să...

I-am pus un deget pe buze și am zâmbit.

— E în regulă, l-am asigurat. Faptul că ai venit aici direct de la spital ca să îmi dai vestea compensează totul.

Degetele lui s-au prins în talia mea, iar privirea lui seducătoare începe să mă topească pe interior și să mă transforme într-o ființă slabă și vulnerabilă.

— Trebuie să plec, a spus cu o urmă de tristețe în glas.

Mi-a dat o șuviță de păr după ureche, iar eu mi-am pus mâinile pe umerii lui pentru a-l privi. Genunchii mei deja încep să tremure și nu îmi place direcția în care o ia conversația asta.

— Mai am unele lucruri de rezolvat cu școala. Le-am lăsat suspendate în aer și am venit aici cât de repede am putut când am aflat de tata.

M-am desprins de el și m-am întors cu spatele. Nu vreau să mă vadă că plâng și nu vreau să mă compătimească. Mâinile sale, în schimb, nu s-au desprins de pe talia mea, lipindu-mă cu spatele de pieptul lui, și îi simțeam respirația pe ceafă.

— O să mă întorc, iubito, a încercat să mă păcălească. Și apoi nu mai plec de lângă tine.

Am dezaprobat din cap și am început să plâng, făcându-l să ofteze și să își așeze obrazul pe creștetul meu.

— Te iubesc, Lydia. Să nu te îndoiești niciodată de asta.

Nu e prima oară când îmi spune că mă iubește, dar niciodată nu a fost destul de convingător ca să îl cred. Mai ales că îmi spune cuvintele astea de fiecare dată când are nevoie să îl iert sau când pleacă.

— Căsătorește-te cu mine.

M-am întors cu fața la el și l-am privit de parcă m-ar fi lovit fulgerul. Nu pare să glumească sau să mă ia peste picior. Privirea lui e serioasă și destul de hotărâtă, iar eu simt că inima mea mai are puțin și îmi sparge pieptul.

— Glumești?

A dezaprobat din cap și m-a apropiat mai tare de el, asta dacă e posibil. Mi-am dat capul pe spate ca să îl pot privi, iar el a zâmbit.

— Vorbesc foarte serios, m-a asigurat. Dacă ești soția mea, Luke nu o să mă poată împiedica să te revendic.

Am pufnit în râs și mi-am pus mâna pe pieptul lui, încercând să îl îndepărtez de mine, dar nu m-a lăsat, intensificându-și strânsoarea.

— Nu sunt un premiu pe care să îl revendici, Hunter.

Degetele lui s-au încheștat pe pielea mea dureros de tare, iar privirea lui s-a transformat într-una de oțel.

— Ba da. Ești a mea și o să fac tot ce îmi stă în putință ca să te am.

Inima mea începe să bată mai tare, dar nu din cauza emoției. Bărbatul din fața mea începe să îl facă pe iubitul meu să dispară. Devine o persoană pe care nu o cunosc și nu știu dacă individul ăsta rece și dur mi-ar permite să intru în sufletul lui.

— Hunter, nu cred că e o idee bună, am spus încercând să raționez cu el.

— Nu vrei să fii soția mea?

Ba sigur că vreau, aş vrea să urlu la el. Dar nu pentru a-l enerva pe tatăl meu, sau ca să te ajut să câştigi un război stupid.

— Nu mă iubeşti, Lydia? a insistat.

Am încercat să zâmbesc, dar privirea lui de oţel nu prea îmi dădea posibilitatea asta.

— Nici nu ai idee cât de mult te iubesc, Hunter. Dar nu cred că e o idee bună să ne căsătorim. S-au întâmplat atât de multe în ultimul timp, iar tatăl tău... am spus cu un oftat profund.

— Ar fi cel mai fericit. Te iubeşte ca pe propria lui fiică şi mereu ne-a bătut la cap pe mine şi pe Jack să te achiziţionăm în familia noastră.

Am început să râd şi am simţit strânsoarea lui îmblânzindu-se. Cornelius Deverell o să mă omoare într-una din zilele astea dacă nu îi scot eticheta de slăbiciune a mea.

— Ce te reţine? Ne iubim şi şi-ai dorit mereu asta, iar acum avem şansa să o facem.

— Pe ascuns?

A zâmbit şi a aprobat discret din cap. M-a sărutat scurt pe buze şi m-a privit cu ochii lui captivanţi şi ademenitori.

— Vreau să mă întorc acasă la soţia mea, a şoptit cu privirea aţintită în a mea.

Bărbatul ăsta ştie exact ce cuvinte să folosească ca să mă păcălească şi să obţină ce vrea de la mine. Întotdeauna ştie cum să mă determine să accept orice mi-ar spune.

— Bine, am cedat într-un sfârşit. Hai să o facem.

A zâmbit larg și m-a sărutat apăsător înainte să îmi dea drumul.

— Ne vedem diseară.

A plecat cu zâmbetul pe buze, și m-a lăsat înfierbântată și cu inima bubuindu-mi în piept.

Sper doar să nu regret decizia asta.

La sfârșitul zilei eram căsătorită cu Hunter Deverell, iar la câteva ore el își luase deja rămas bun.

— O să mă întorc într-o săptămână sau două, a mințit. Apoi o să vin la Luke Donovan și o să te iau de lângă el pentru totdeauna.

În prezent

Dar asta nu s-a întâmplat. Cele două săptămâni s-au transformat în două luni și nu m-a sunat, nici măcar o singură dată.

— Lyd?

Mi-am îndreptat spatele și mi-am șters lacrimile, încercând să nu-mi mai fac rău singură cu amintirile. Am suspinat și l-am luat de mână pe prietenul meu cel mai bun.

— Ai un mod foarte bun de a convinge oamenii, bătrâne.

A zâmbit cu gura până la urechi, iar ochii lui au început să sclipască de bucurie.

— Țsta e tot farmecul meu, nu?

Am început să râd și ne-am îndreptat amândoi spre casă, unde mă așteaptă o discuție serioasă cu mama mea vitregă.

CAPITOLUL 5

— M-am gândit de o mie de ori de ieri, și nu am reușit să găsesc cea mai bună soluție.

Continui să îi descurc părul lui Joy, în timp ce mama se plimbă dintr-o parte în cealaltă a boxei.

După descărcarea de mai devreme cu Jack, acum trebuie să înfrunt discuția stăjenitoare cu Anna.

— Bunter se întoarce peste câteva zile.

I-am nunt pașii oprindu-se, și probabil e la fel de surprinsă cum am fost și eu. A venit de cealaltă parte a lepei și m-a privit cu ochii mari.

— Vorbești serios?

Am aprobat din cap și am înălțurat un scut din muna animalului.

— Tăvăleşă, a mîrîit. O să o strâng de gât pe Wagge Severell?

Am început să chircesc și am dat ușor din cap.

Anna și Wagge au fost cele mai bune prietene, încă de la grădiniță. Au fost alături una de cealaltă întotdeauna, iar disputa dintre soții lor nu le-a împiedicat să își continue prietenia. Dar asta se datorează faptului că amândouă i-au pus cu botul pe labe pe cei doi bărbați.

În plus, Luke nu are nimic împotriva lui Maggie și de fiecare dată cînd se află la noi acasă e foarte politicoasă cu ea și atenți o și cicăleşte.

La fel se întâmplă și cu Anna cînd dă nas în nas cu Cornelius. Anna și Cornelius au o relație foarte specială – de joarece și pisică – care mi-a adus cele mai frumoase amintiri din copilărie.

E incredibil cum proștii ăia bătrâni se urăsc, iar soțiile lor se înțeleg atât de bine între ele și chiar și cu ei. Dar presupun că orice bărbat e vulnerabil în fața femeii pe care o iubește.

— Ai vorbit cu el?

Am oftat și am mormăit un „nu”, în timp ce m-am aplecat după perie.

— Nu mi-a dat niciun semn de când a plecat ultima oară. Jack mi-a spus aseară că se întoarce.

— I-ai spus lui Jack despre chiftele?

Am început să râd și m-am uitat la ea amuzată.

— Serios? am spus arcuindu-mi o sprânceană. Chiftele?

A ridicat ușor din umeri și m-a privit inocentă.

— Da, știe. E prietenul meu cel mai bun, mamă. Cred că știe și când îmi vine menstruația.

— Când îți venea, m-a corectat.

Am început să râd și am început să perii coama cu grijă. De ce am crezut că discuția asta o să fie ușoară? Anna e destul de sărită de pe fix, încât discuția asta să nu fie una normală.

— O să îi spună el lui Luke?

Am tras mai tare de coama lui Joy, iar ea a nechezat și a lovit cu copita în podea. Am mângâiat-o ușor pe spate ca să o liniștesc, iar Anna m-a privit îngrijorată.

— Scumpo?

Am dat din cap, încercând să opresc lacrimile, dar când am început să vorbesc, vocea mea a devenit răgușită și tremura.

— Nu știu cum o să fie întâlnirea mea cu Hunter, am recunoscut. Când s-a culcat cu mine a făcut-o

dintr-un acces de furie. A crezut că îl atinge pe dușmanul lui dacă mă chinuie pe mine.

Anna m-a privit cu ochii mari și a pus mâna pe spatele lui Joy, aplecându-se spre mine.

— Scumpo, nu știi asta, a spus cu o voce blândă. Înțeleg că ești speriată și vestea asta te-a șocat, dar nu cred că Hunter ar face una ca asta.

Am început să râd și mi-am dat părul pe spate, trăgând aer în piept.

— Luke i-a provocat infarctul lui Cornelius. Hunter îl adoră pe tatăl lui și îl detestă pe tatăl meu. Se presupune că eu aș fi fiica pe care o adoră soțul tău. Hunter știe că îl iubesc și ar face orice pentru el. Trage tu concluziile.

Femeia și-a pus mâna pe piept și a scos un oftat profund, apoi a început să se plimbe din nou prin încăpere.

— Încă nu îmi vine să cred că ar putea să facă așa ceva. Îl cunosc pe băiatul ăsta. Nu poate să facă ceva atât de crud, a încercat să mă convingă.

Ai fi surprinsă, mamă, aș vrea să îi spun. Și nu cred că îți mai permiți multe surprize în perioada asta.

— Hai să vorbim despre altceva, a spus încercând să îl scoată pe Hunter Deverell din centrul conversației. În seara asta e Gala și trebuie să ne pregătim.

Am zâmbit și am aruncat peria în găleata de plastic.

— Nu merg.

— Nici să nu aud! a izbucnit.

Eram convinsă că asta o să spună. Și acum o să urmeze partea în care o să îmi țină o morală și o să

îmi spună că trebuie să merg și să nu mai stau în casă ca o călugăriță.

— Locul meu nu e acolo, mamă. Nu sunt o soție de fermier și nici nu fac parte din familia unuia.

I-am mângâiat botul iepel și am scos din buzunarul din spate a blugilor morcovul pe care îl pregătisem pentru ea.

— Dacă nu îți miști fundul în casă și începi să te pregătești, o să mă duc chiar acum și o să îi spun tatălui tău despre chifteluță și o să înfrunți consecințele, m-a amenințat pe un ton serios.

M-am uitat la ea cu gura căscată și m-am abținut cu greu să nu râd. Anna mă privește cu aroganță, cu zâmbetul pe buze și cu mâinile în sân. Pare foarte mândră de ea.

— Chiar ai de gând să mă șantajezi cu asta?

A aprobat din cap și a zâmbit cu gura până la urechi. M-am uitat în ochii lui Joy, dar și ea știe că sunt condamnată.

M-am dat bătută și am zâmbit la chițăitul victorios al mamei mele, dându-mi ochii peste cap. Și-a pus mâinile pe umerii mei și m-a condus spre casă.

Cred că ar trebui să privesc partea bună. Cea mai amuzantă parte e că cei doi masculi alfa din familia Donovan și Deverell o să se întâlnească și o să fie o adevărată aventură să nu se omoare între ei. Mai ales că se comportă ca doi mucoși răsfățați. Își aruncă privi ucigătoare de fiecare dată când se văd și dansează trei sferturi de noapte cu soția celuiilalt doar ca să ajungă să se înjure în drumul spre casă.

Sper că Jack să aducă popcornul și de data asta.

***

— take a meal!

Jackie s-a aruncat în brațele mele și m-a strâns la pieptul ei, clătănându-mă dintr-o parte în cealaltă. Chicotul ei mi-a invadat urechea și am zâmbit, fiind fericită să o văd bine dispusă.

S-a dat un pas în spate și și-a privit cu zâmbetul pe buze, cu ochii ei verzi și superbi. Arată ca o păpușă dintr-o cutie de carton. Părul ei blond e prins într-un coc lejer, însoțit de o diademă cu cristale mici. Rochia lungă și verde îi scoate ochii în evidență, iar talia ei e atât de subțire, încât sunt invidioase rău de tot pe ea.

Eu o să mă măresc în curând de trei ori pe o săptămână tot de mine.

— Aici, minunat, Lydia. O, nu îmi vine să cred că
nu te-ai mai văzut de două luni.

După ce Carmelina s-a revenit, iachii a plecat
peste a termina definitiv cu studiile ei.

— *Acta Universitatis Lund*

Începe să se afirme și în-a cârmii acest pe cârmă
 și în cârmă și în cârmă și în cârmă și în cârmă
 și în cârmă și în cârmă și în cârmă și în cârmă
 și în cârmă și în cârmă și în cârmă și în cârmă

- 215 -

Am 2. März 2012

— Jangama in incepe să alădă mai mult în
fapt decât în vorbă. —

— 2 —

În plus în fața mea plăcută că îmi privesc pe amândoi. În fața mea cînt de frumoși și tineri.

Bărbatul s-a întors și i-a mulțumit cheinerului, apoi ne-a înmănat mie și surorii lui câte o cutie de popcorn. Am început amândouă să râdem și am atacat imediat floricelele albe în încercarea de a-mi potoli pofta.

Hormoni proști care mă fac flămândă mereu. O să mă măresc de patru ori mai mult.

— Cum credeți că o să înceapă de data asta?

Am mai băgat o bucată crocantă de porumb în gură și m-am uitat cu atenție la cei doi dușmani. Stau unul cu spatele la celălalt și vorbesc cu persoane diferite, în timp ce mâinile noastre chibzesc și sunt mai ferice ca sărbătoră.

— Păi, după discursul de început al președintelui, o să urmeze o perioadă lentă. Pariez cinci dolari că tata o să o ia pe Anna la dam, a lansat Jack pariul.

Am început să râd și am continuat să mănânc, iar Jackie a început să mormăie și ea.

— Douăzeci că își schimbă partenerul în timpul dansului.

Cei doi frăți și-au strâns mințile în fața mea, iar eu am câștigat pariul cu o singură mână, fiindcă să îmi las prietenii de la familie noastre.

— Credeți că o să se împacă vreodată?

Cei doi au scos un hm gânditor, probabil încercând să dea un răspuns sincer. Dar eu nu cred că o să mai discute vreodată împereună. Dar nici nu știu care e de fapt problema și de ce e războiul asta stupid.

— Nu.

Amândoi au vorbit în același timp și am început să râd. M-am uitat în jos la cutia mea și deja mâncasem jumătate din ea. Când naiba s-a întâmplat asta?

— Jack.

— Da, iubire.

Mi-am trecut limba peste buza de jos și am simțit gustul sărat de pe ea.

— la cutia asta din mâinile mele înainte să încep să plâng.

Mi-a aruncat o privire rapidă și mi-a smuls cutia înainte să îi mai spun ceva. Am oftat răsuflată și încă târjesc după acele bucașele sărate de bucurie, dar trebuie să mă abțin.

Am ascultat cu atenție discursul președintelui asociației și topi trei așteptam momentul în care o să înceapă adevărata distracție. Jackie și-a pus mâna pe brațul meu când a auzit muzică, iar Jack a început să rânjescă ca un idiot când a văzut schimbul de priviri dintre cei doi bărbați rivali.

Da, spre nefericirea prietenului meu, fiecare și-a luat soția de mână și au început să danseze.

— La naiba!

Am început să râd împreună cu prietena mea, iar ea a întins mâna după recompensa ei. Blondul a mormăit câteva lojurături și i-a pus bancnota în palmă exact în momentul în care mamele noastre s-au schimbat între ele.

— Cred că e timpul să am o discuție cu tata, când ajung acasă.

Am zâmbit și am continuat să privesc grația cu care se mișcau pe ringul de dans. Atât Luke, cât și Cornelius discută cu zâmbetul pe buze cu femeile din brațele lor. Chiar dacă se urăsc de moarte între ei, măcar știu să se comporte civilizat cu doamnele.

Anna mi-a aruncat o privire rapidă are apoi a fost urmată de cea a lui Cornelius. Am înghițit în sec când i-am văzut că se îndreaptă spre mine, am știut că am dat de belea.

— Domnișoară, s-a auzit vocea groasă și puternică.

Bărbatul a făcut o plecăciune grațioasă și mi-a întins mâna. I-am aruncat o privire de avertizare mamei mele înainte să fiu trasă pe ringul de dans.

Cornelius și-a pus mâna pe talia mea și a început să conducă dansul.

— Am auzit că ai ceva să îmi spui.

Am oftat adânc și am încercat să țin pasul cu el, deși e puțin cam dificil.

— Cred că Luke o să mă urască și mai tare când o să o omor pe soția lui în seara asta.

Bărbatul a început să râdă și m-am uitat după umărul lui. Trebuia să stau departe de tatăl meu și să nu audă nimic despre sarcină.

— Stai liniștită, nu o să ație, m-a asigurat. Nu din gura mea, deși aș vrea tare mult să îi dau eu vestea ticălosului.

L-am privit amuzată și am dezaprobat din cap.

— Ei bine, eu sper să fiu în viață după ce îi spun despre sarcină.

Măinile lui s-au strâns asupra mea și m-a privit hotărât în ochi, continuând să își mențină zâmbetul pe buze.

— Numai să îndrăznească să se atingă de tine sau de nepotul meu.

Am început să râd și l-am lăsat să mă învârtă într-o piruetă, auzind imediat aplauzele. Un lucru e cert, Cornelius Deverell știe cum să facă atmosferă.

— De ce voi, bărbații Deverell sunteți atât de obsedați de proprietăți?

A râs și m-a învârtit de câteva ori, făcându-mă să amețesc pentru câteva secunde, înainte să îmi recapăt echilibrul.

— Pentru că ce e al meu e al meu. Și nimeni nu se atinge de el.

Picioarele mele s-au oprit, forțându-l pe partenerul meu să facă același lucru. Am înghițit în sec și mi-am simțit inima bătând cu putere în piept, sângele pompându-mi în vene și în urechi.

M-am întors puțin câte puțin, până când ochii mei i-au întâlnit pe cei ai soțului meu.

Hunter Deverell e aici și e mai superb că nicio dată. Dracu să îl ia de nenorocit cu gene perfecte.

CAPITOLUL 6

Respiră. Nu uita să respiri, Lydia. E aici și nu mai poți să faci nimic decât să îl înfrunți. Și poate să îi aplici și o lovitură colosală la mândrie, dar cred că ar fi prea de tot să o fac în văzul tuturor.

— Tată, te superi? a spus făcând semn spre mine.

Iar eu mă rog și implor ca să nu fiu lăsată singură cu el. Nu vreau să fiu lăsată singură cu ticălosul ăsta care îmi ține inima captivă și pe care aș vrea să îl atârî de hambar.

Bărbatul din spatele meu a chicotit și nu i-am mai simțit prezența în apropierea mea, abandonându-mă în fața lupului flămând. Hunter a făcut un pas spre mine, eu am vrut să fac unul înapoi, dar m-a tras în brațele lui brusc, ciocnindu-mă de pieptul său dur.

— Nu o să te mănânc, Lydia, a mârâit la reacția mea.

— Nu sunt convinsă, am bombănit.

Numele meu sună atât de străin desprins de pe buzele lui. Mi-a luat mâna stângă în a sa și a început să se miște pe ringul de dans, trăgându-mă după el și forțându-mă să țin pasul cu el.

Când i-am atins umărul, am văzut cum mâna mea tremura. Întregul meu corp vibra sub atingerea lui, atingerea după care am tânjit și pe care mi-o doream atât de mult.

— Ai de gând să stai ca o curcă speriată toată noaptea?

M-am așteptat vreodată să nu fie același ticălos arogant? Normal că nu. Hunter Deverell nu o să se

schimbe niciodată și mereu o să creadă că e deasupra tuturor.

Ticălos pompos și arogant cu școlile lui de oraș mare și mândrie fără măsură!

Mi-am dat capul pe spate și m-am uitat în sfârșit în ochii săi, încercând să mă tempereze și să nu izbucnesc într-o scenă de tot râsul în fața marii societăți din Austin.

— Ai de gând să fii același ticălos?

Zâmbetul lui de diavol s-a lărgit pe buzele sale și un fior mi-a străbătut șira spinării. Iar eu trebuie să învăț să nu mă mai las cucerită de gesturile astea mici și complet stupide ale lui.

Trebuie să învăț să nu mai fiu Lydia cea idioată și naivă care crede că e iubită de către Hunter Deverell.

Naiba să îl ia de afurisit superb și fără inimă!

— Ai de gând să te lupți cu mine, Lydia? Sau o să fugi iar în brațele fratelui meu ca să îți plângi de milă?

M-am oprit brusc și l-am forțat să facă același lucru fără să îmi pese dacă se împiedică și își rupe gâtul. Fără să îmi pese dacă atrag toate privirile asupra noastră.

Măinile mă mănâncă atât de tare și mi-aș dori să li ard câte una ca să mă răcoresc. Dar trebuie să îmi amintesc unde mă aflu și să mă abțin de la orice acces de furie, ca să nu mă trezesc mâine dimineață cu eticheta de nebună.

— Du-te naibii!

M-am întors cu spatele la el și am părăsit ringul de dans, îndreptându-mă spre ieșirea imensă a salo-
nului. I-am auzit pașii apăsaji în spatele meu, dar nu m-am oprit și nici nu m-am uitat după el.

Senzația acidă de vomă urcă treptat din stomac în sus și am început să alerg spre toaletă, încercând să mă abțin, ca o eroină. Ar trebui să îl mulțumesc arhitectului că a poziționat-o exact lângă ușa.

Am intrat într-una dintre cabine exact înainte de punctul culminant, aplecându-mă deasupra vasului de toaletă și golindu-mi stomacul. Am tras apa și mi-am lovit capul de ușa de lemn, lăsând senzația de răcorire să se instaleze peste mine și să îmi înlăture greața.

M-am îndreptat spre chiuveta de porțelan și mi-am curățat gura, observând și schimbările de pe fața mea.

Chipul îmi era ușor palid, și se observa cu ușurință pe sub machiajul pe care mama mi l-a aplicat cu măiestrie. Mi-am lovit ușor obrazii încercând să aduc înapoi culoarea în ei, dar fără rezultate.

Corpul meu începea să se schimbe, și nu pot să nu zâmbesc și să nu îmi ating abdomenul, încă plat. În curând o să se transforme într-un mic balon. Cu care o să vorbesc zilnic și pe care o să îl iubesc. Așa cum iubesc micul ghemotoc din interiorul meu.

— Ai terminat să îți dai intestinele afară?

Am oftat zgomotos și m-am uitat câteva secunde la ușa, mormăind câteva înjurături.

Ticălosul ăsta chiar e incredibil!

— Ieși afară, Donovan, a tunat apăsându-și pumnii pe ușa.

Am pus mâna pe clanță și am deschis-o cu putere, dând cu nasul în pieptul lui.

— Deverell, i-am spus dându-mi capul pe spate pentru a-l putea privi în ochi. În caz că ai uitat, scumpule, acum două luni am devenit o Deverell.

Maxilarul lui s-a încordat și i-am văzut pumnii strângându-se, fiind surprins de contraatacul meu.

Domnul atitudine e supărat? Bine. Pentru că nu dau doi bani pe atitudinea lui tâmpită.

L-am împins, reușind să îl mișc un afurisit de centimetru, dar a fost de ajuns ca să îmi fac loc și să mă strecur între trupul său corpolent și tocul ușii. Am văzut-o pe Jackie alergând spre mine, însă a fost oprită brusc de mâna tatălui ei, și astfel mi-am pierdut o posibilă porțiță de salvare.

Super! Acum Cornelius e de partea nesuferitului și nu mai poate să fie de partea mea.

Mi-am dat ochii peste cap și am ieșit din clădire, amintindu-mi că va trebui să am o discuție serioasă și cu stăpânul familiei Deverell. Dar în momentul acesta am nevoie de aer curat. Am nevoie de timp să stau cu mine înșămi, ca să accept faptul că Hunter chiar s-a întors acasă, și să îmi fac ordine în idei. Timp pe care nu o să îl primesc pentru că soțul meu cel idiot este exact în spatele meu.

— Ce naiba vrei, Hunter?

M-am întors cu fața la el. Eram singuri în parcare imensă a complexului. În momentul ăsta sângele îmi clocotește în vene și nu vreau decât să îl strâng de gât.

— Cred că avem mai multe de discutat.

Am început să râd și mi-am pus mâinile în sân.

— Avem? Eu nu prea cred.

Și-a pus o mână în buzunarul pantalonilor și a zâmbit.

— Nu prea dau doi bani pe ce crezi tu, a spus ridicând ușor din umeri.

Are de gând să fie un ticălos de doi bani. Are de gând să se lupte cu mine, exact cum tatăl lui se luptă cu al meu. Are de gând să mă rupă în bucăți.

— Vreau doar să lămurim lucrurile. Chiar acum și chiar aici.

Mie lucrurile îmi par destul de clare. Eu sunt însărcinată pentru că el m-a lăsat însărcinată pentru că îl urăște pe Luke Donovan și asta e planul său măreț de răzbunare. Chiar nu înțeleg ce ar trebui să mai lămurim.

— Bine, am spus cu un oftat. Dă-i drumul și lămurește-mă, dragul meu.

A tras aer în piept și m-a privit arogant, încercând să mă intimideze cu atitudinea sa adoptată de la vreun corporatist.

— Vreau să divorțăm, mi-a trântit-o.

Degetele mele s-au strâns pe pielea dezgolită și am tras aer brusc în piept, uitând să respir pentru câteva secunde.

Am avut nevoie de câteva clipe ca să procesez cuvintele și să îmi revin. Să dau drumul aerului în plămâni și să îmi stăpânesc impulsurile.

De a plânge.

De a mă da cu fundul de pământ din cauza nervilor.

De a-l ucide pe singurul bărbat pe care o să îl iubesc vreodată. Pe soțul meu.

Aș fi preferat să mă lovească pentru că nu cred că m-ar fi durut atât de tare. Lovitura nu mi-ar fi făcut inima să sângereze. Dar să fiu al naibii dacă o să îl las să vadă asta și dacă o să îmi mai arăt vreodată vulnerabilitatea în fața lui.

În momentul în care respirația mea a revenit la normal și nu mi-am regăsit echilibrul psihic, am putut să îmi deschid gura.

— Ai găsit o doamnă sofisticată și ți-ai dat seama că ea merită să fie soția ta? Și nu țâranca idioată cu doisprezece clase care ți-a pus inima pe o tavă de argint?

Vreau să îl rănesc. Vreau să cred că am puterea să îi străpung zidul de gheață. Iar când i-am văzut zvâcnirea de pe obraz, am încercat să îmi ascund zâmbetul.

— Foarte bine, Deverell. Să îi dai adresa mea avocatului tău, am spus întorcându-mă pe călcâie.

— Și copilul?

Un singur pas. Atât am reușit să fac înainte ca întrebarea lui să mă lovească direct în creier și să mă împietrească. Iar eu care credeam că pot să fug până la camioneta lui Jack și să mă salvez.

A început să chicotească și l-am auzit apropiindu-se de mine. Nu mai am nicio scăpare. Iar când m-a întors brusc cu fața la el și mi-a aruncat o privire de oșel, mi-am dat seama că am dat de naiba.

Sper doar să nu miroase cât de speriată sunt.

— Nu știu despre ce copil vorbești, am spus cu o voce slabă.

Proastă alegere. Nu am făcut decât să îl enervez mai tare, iar când mi-a prins bărbia între degetele sale și a aplicat o presiune deranjată pe piele, am înghițit în sec.

— Te joci cu focul, Lydia, a mârâit.

— Oare? Și eu am crezut că în tot acest timp tu ai fost cel care s-a jucat cu focul și s-a ars.

M-a înjurat zdravăn și m-a lipit de prima mașină din calea lui, forțându-mă să stau nemișcată între metalul rece și trupul său dur.

— Vreau copilul!

— Atunci nu te alegi cu niciun divorț, am spus cu zâmbetul pe buze.

Nu știu dacă l-am enervat sau provocat vreodată pe Hunter Deverell, dar trebuie să recunosc că îmi place la nebunie să fac asta.

Să îl înfrunt și să văd cum privirea lui se întunecă doar pentru că nu poate să obțină ce vrea. Cum se înfurie și cum încearcă să se tempereze ca să nu se transforme într-un animal sălbatic. Cum încearcă să își țină sentimentele sub control.

Bun venit acasă, Hunter! Lydia Donovan a dispărut în momentul în care ți-ai bătut joc de ea.

— Chiar crezi că poți să câștigi? Împotriva mea?

A început să râdă și mi-a aranjat o șuviță de păr după ureche, coborându-și privirea în decolteul meu.

— În momentul în care Luke o să afle despre sarcină și cine e tatăl copilului, o să te dea afară din casă și o să ajungi pe stradă. Ca un câine abandonat, a continuat plimbându-și degetul pe sânii mei. Și apoi o să vii la mine, cu lacrimi în ochi și o să îmi spui că ai nevoie de ajutorul meu.

— Mai bine mor, am mârâit făcându-l să își lărgască zâmbetul.

— Nu mă deranjează, dar aș prefera să o faci după ce se naște copilul meu, a spus complet fără suflet.

Iar mângărimea mea din palme a atins cote uriașe și l-am lovit fără să mă gândesc de două ori.

— Ești un nenorocit, am izbucnit. Ai tupeul să vii aici și să revendici copilul ăsta? Te-ai culcat cu mine,

— Ai păcat să mă căsătorești cu tine și apoi ai plânge
timp de două luni alături.

În momentul acesta dau o luptă colosală cu lacrimile pentru că nu vreau să cedez în fața lui. Nu vreau să plâng și să îi arăt, din nou, cât de vulnerabilă sunt. Cât de slabă și neputincioasă sunt în fața lui.

— E copilul meu și nu dau doi bani pe părerea ta, pe dorința ta sau pe spiritul de posesivitate din tine. Întoarce-te în metropola ta și rămâi acolo împreună cu uzuraticile cu care ți-ai umplut golurile din viață.

S-a apropiat și mai mult de mine, reușind să mă lăpească complet de el și să îmi îngreuneze respirația.

— Dacă ai impresia că o să mă despart de copilul ăsta, copilul meu, a accentuat, ești complet nebună. Ai fost suficient de proastă ca să te căsătorești cu mine și să îmi deschizi poarta iadului, iar eu o să ajung tocmai până la Luke Donovan și o să îl distrug.

Am încercat să îl împing de lângă mine, dar e de neclintit. S-a înfuriat mult prea tare, iar cuvintele și atitudinea mea arțăgoasă nu a făcut altceva decât să pună gaz pe foc.

— Știu că Donovan o să fie furios când o să afle ce a făcut odrasla lui, pentru că îl cunosc mai bine decât tine. Poate nu dă doi bani pe fiica lui, dar faptul că un Deverell a atins-o o să îl împingă la nebunie, a chicotit. Și eu o să fiu acolo ca să îl ajut să sară peste prăpastie.

L-am privit cu groază și am înghițit în sec. Ura față de tatăl meu e atât de mare încât mă sperie de-a dreptul. Nu știu dacă vreodată o să existe vreo cale de împăcare între ei.

— Măine o să vin și o să îi dăm vestea minunată viitorului bunic.

— Nici să nu te gândești, am mârâit enervată.

Hunter a continuat să zâmbească și s-a dat un pas în spate, lăsându-mi suficient loc ca să îmi recapăt respirația.

— O, ba da, iubire. O să îmi facă o plăcere nebună să vin și să îi spun că i-am tăvălit fiica chiar sub nasul lui.

— Nenorocitele!

Și-a afundat mâinile în buzunarele pantalonilor, lărgindu-și zâmbetul și ținându-mă cu o privire încărcată de ironie și batjocură.

— Unul care ți-a tras-o de fiecare dată când a vrut, iar ție ți-a plăcut la nebunie fiecare atingere a mea, a susținut arogant. Poți să mă învinuiești cât vrei, Lydia, dar și tu ești la fel de vinovată ca și mine.

Mi-a aruncat o ultimă privire arogantă, apoi s-a întors și a intrat înapoi la recepție, probabil prefăcându-se că totul e bine.

Iar eu sunt condamnată și moartă. Dacă tata o să afle despre sarcină, o să fiu mai mult decât moartă, dacă e posibil așa ceva.

Naiba să îl ia pe Hunter Deverell și pe sentimentul său răzbunător.

Naiba să mă ia și pe mine pentru că m-am îndrăgostit ca ultima proastă și l-am lăsat să facă ce vrea.

* * *

M-am uitat din nou la telefon și am ignorat apelul lui Jack, și încercarea lui de a mă găsi. În momentul ăsta nu pot să vorbesc cu nimeni. Nu vreau să vorbesc cu absolut nimeni.

Aș vrea doar să dau timpul înapoi și să nu mă fi îndrăgostit niciodată de Hunter Deverell. Să nu îi permit să își facă loc în inima și în sufletul meu.

Mi-am sprijinit capul de copacul din spate și m-am uitat la valea din fața mea, oftând cu putere.

Cum naiba au reușit lucrurile să degenereze într-un asemenea mod? Cum am ajuns în punctul ăsta cu bărbatul pe care îl iubesc? Să fiu căsătorită cu el și să ne luptăm unul cu celălalt.

— Am știut că te voi găsi aici.

Am tresărit și l-am văzut pe Cornelius trecând peste gardul de lemn pentru a se așeza lângă mine. Și-a aranjat cu grijă pantalonii de la costum și s-a uitat cu atenție pe iarbă înainte să se așeze pe ea. Probabil Maggie o să îi facă capul calendar dacă se trezește cu vreo surpriză pe pantalonii soțului ei.

— Ce cauți aici?

— Am venit să o consolez pe fiica mea, a spus cu zâmbetul pe buze după ce s-a chinuit un minut să se așeze.

Am pufnit în râs și nu am ezitat să mă arunc în brațele pe care le ține deschise pentru mine. Ori de câte ori am nevoie de ele și de îmbrățișarea lui de urs.

Îl iubesc pe omul ăsta mai mult decât pe propriul meu tată. Întotdeauna știe ce se întâmplă cu mine și știe când am nevoie de el.

— Spune-mi cât de nemernic a fost, dobitocul.

Tonul său supărăcios și arțăgos m-a făcut să râd și apoi să oftez adânc.

— E fiul tău, ar trebui să știi cât de nemernic a fost.

— Jur că e adoptat în astfel de situații, s-a apărât imediat.

Am început din nou să râd, începând să mă relaxez în brațele bătrânului. Cornelius mereu a făcut ceea ce a fost corect și și-a învățat copiii să facă același lucru. Păcat că Hunter s-a abătut de la turmă și a luat-o pe căile nemerniciei și dobitocirii.

— Doar mi-a confirmat ceea ce știam deja, am spus cu un suspin. Că a făcut toate astea ca să îl atace pe Luke.

Bărbatul a oftat și a început să îmi mângâie părul, de parcă aș fi o iapă năvălășă. Dar în acest moment, atingerea sa îmi aduce liniște și pace. Și chiar nu vreau să mă gândesc la fiul său mai mare și mai prost și la discuția aprinsă pe care am avut-o mai devreme.

— Îmi pare rău, puștoaico. Uneori chiar mi-ar plăcea să înțeleg de ce încearcă să ducă războiul ăsta cu Luke în locul meu.

— Poate pentru că ai o inimă slabă și nu vrea să te piardă, am spus lovindu-i pieptul exact în locul unde inima sa încă se recuperează.

— Bărbații Deverell nu sunt slabi, scumpo.

Dar evident sunt destul de capsomani și de idioți, mi-ar plăcea să îi spun. Dar dacă am învățat ceva de-a lungul timpului, acela este să nu mă contrazic cu Cornelius. Pentru că niciodată nu câștigi în fața lui.

Bine, poți să câștigi, dar pentru asta trebuie să fii Maggie Deverell și să îl pui cu botul pe labe cum numai ea poate să o facă.

— De ce tu și tata vă urâți atât de tare?

Asta e întrebarea pe care ne-o punem toți. Ce naiba s-a întâmplat cu ani în urmă între Luke și Cornelius și de ce nu au reușit soțiile lor să-i împace nici până acum?

— Cred că „ură” e un cuvânt prea mare pentru ce se întâmplă între noi. Eu și Luke pur și simplu nu reușim să trecem peste greșelile din trecut și văd că asta ne afectează ambele familii. Am crezut că am discutat destul de clar cu odraslele mele să nu se amestece, a spus cu un oftat.

— Dar ai uitat că Hunter e copia ta fidelă și ceea ce îi spui îi intră pe o ureche și îi iese pe cealaltă.

— Al dracului împelișat! a spus mândru. Da, împelișat care îmi face viața un calvar în momentul de față. Și mâine o să o distrugă complet. La fel ca orice șansă a mea de a avea o relație cu tatăl meu.

— Nu am vrut niciodată să te rănească pe tine, scumpo. Nu am crezut că o să evolueze de la certurile cu Luke la a te folosi pe tine pe post de armă.

— Pe mine și pe copil, am spus supărată, atingându-mi pântecul. Dar stai liniștit, nu am de gând să îi fac viața atât de ușoară.

Și-a apăsât buzele pe creștetul meu și a chicotit.

— Ai fost antrenată de Maggie și de Anna, și Dumnezeu să îl ajute pe bietul idiot de acum înainte. Chiar are impresia că poate să câștige lupta asta?

— Se pare că da.

Cornelius m-a strâns la pieptul său și a chicotit.

— Bietul idiot!

Da, bietul idiot. O să îl fac pe Hunter Deverell să regreta că a îndrăznit să se joace cu sentimentele mele. Dacă vrea o luptă cu un Donovan, nu tatăl meu e cel de care trebuie să își facă griji.

CAPITOLUL 7

Privesc tavanul alb și continui să stau cu capul afundat în pernă, încercând să găsesc cea mai bună soluție la uraganul colosal care se îndreaptă spre mine. Am stat trează toată noaptea și m-am torturat cu gândul că astăzi o să fie ultima mea zi în viață. Probabil am cearcăne imense sub ochi și arăt ca un panda, dar asta e ultima mea grijă.

Gândul că Hunter o să vină aici și o să se laude în fața dușmanului său îmi trimite fiori pe șira spinării. Nici nu vreau să mă gândesc la tata și la modul în care o să își scoată pușca de vânătoare și o să ne masacreze pe toți.

Îmi trec mâinile peste abdomen, mângâindu-l cu zâmbetul pe buze. Ființa asta micuță și nevinovată m-a pus în cea mai dificilă situație din viața mea. Dar chiar și așa, nu regret nimic. nu regret faptul că am rămas însărcinată, chiar dacă e copilul acelui nemernic.

Minunea mea o să îmi dea curajul și voința ca să merg mai departe. O să îi ofer toată dragostea și sprijinul care mi-au lipsit mie. O să fiu mama pe care mi-am dorit-o mereu.

Primii cinci ani din viața mea au fost o tortură cruntă. Luke petrecea mai mult timp departe de casă, iar Diane se îmbăta în fiecare zi și mă bătea aproape la fel de des, blamându-mă pentru absența soțului ei.

Nu o să permit niciodată să treacă și copilul meu prin așa ceva. Nu o să îl las niciodată să sufere și să se

simtă nedorit, singur și complet fără apărare. Cu sau fără Hunter alături de mine.

Am gemut când mi-am adus aminte de el și mi-am strâns degetele pe materialul cămășii de noapte.

Întâlnirea de aseară m-a întors complet pe dos. Nu m-am așteptat să revină atât de furios și să fie atât de atașat de copil. Am crezut că o să îmi rădă în nas și o să îmi spună să mă duc naibii și să scap de el. Sau o să înceapă cu scenariile de telenovele și să îmi spună că nu e copilul său și că nu o să îl recunoască în veci.

Dar probabil nici el nu se aștepta ca să îi țin piept și să îi arăt că nu sunt cârpa lui de șters pe jos. Dacă are impresia că poate să mă comande, se înșală amarnic și o să îl atac cu toate armele pe care le am în dotare.

Telefonul meu a vibrat pe noptieră, m-am întins după el, înjurând imediat ce am văzut mesajul de la prietena mea.

Jackie: Tocmai s-a trezit și o să ajungă acolo în câteva minute. Treci la treabă.

La dracu. Am dat cearceaful la o parte și m-am îndreptat direct spre dulap, blestemându-l pe Hunter Deverell și obiceiul său prost de a fi așa matinal. Are de gând să își savureze cafeaua împreună cu Luke și apoi să facă un drum spre cimitir?

Mi-am aruncat cămașa pe pat și am tras pe mine blugii vechi și tricoul albastru pe care îl purtam când aveam de lucru afară. Mi-am luat papucii în mână și am început să mă încălț în fugă, în timp ce încercam să ajung cât mai repede jos.

Mirosul de ouă îmi făcea stomacul să se revolte și am încercat să mă abțin să nu vomit din nou. Am închis fermoarul blugilor exact când am intrat în bucătărie. Am văzut-o pe Clare deasupra aragazului, fredonând una din melodiile sale preferate. Anna își ținea ochelarii de citit pe vârful nasului și părea foarte interesată de ziarul din mâinile ei, probabil căutând o nouă licitație.

— Bună dimineața.

Cele două s-au întors într-un sincron perfect și mi-au zâmbit.

— Bună dimineața, iubito! Ia loc.

Anna mi-a făcut semn spre scaunul de lângă ea. Farfuria cu mâncare mă aștepta deja pe masă. Când am vrut să deschid gura și să spun nu, privirea hotărâtă a mamei mele m-a oprit și m-a făcut să îmi înghit orice protest.

M-am uitat rapid la ceasul de pe perete în timp ce mă îndreptam spre scaunul de lemn de lângă ea.

— Bine, pune întrebările repede pentru că nu am timp de o bârfă bună, am spus știind perfect ce își dorește de la mine.

Cele două au început să râdă. M-am așezat pe scaun, împingând farfuria din fața mea. Numai mirosul îmi face rău, și chiar am nevoie să am stomacul liniștit și să nu stau cu capul în toaletă.

Anna mi-a aruncat o privire urâtă și am încercat să zâmbesc aranjându-mi blugii.

— Nu îmi e foame, și jumătate din noapte am petrecut-o la baie, am spus imediat scuzându-mă.

M-a bătut ușor pe mână și a început să râdă.

— Așa e în primul semestru, a spus cu un suspin. O să devină mai ușor cu timpul și...

O, Doamne! Chiar nu am timp de așa ceva în acest moment.

— Anna, treci la subiect, am repezit-o.

Și-a lăsat ziarul pe masă și ochelarii lângă el și m-a privit cu un zâmbet larg, transformându-se într-o adolescentă idioată și înfocată după bârfe.

— Tot ce s-a întâmplat aseară din momentul în care Hunter Deverell a pus mâna pe tine. Ai cinci minute, m-a avertizat.

Și-a luat cana de cafea în mână și a așteptat răspunsul meu, și bârfa colosală a casei. Eu m-am uitat la ceasul din spatele ei și mi-am dat seama că am două minute, cel mult, înainte ca Hunter să apară în mașina lui scumpă și să stârnească incendiul.

— Am dansat cu el și a devenit ostil, am început fără să îmi iau ochii de la ceas. Mi s-a făcut rău și m-am dus la baie să vomit, apoi am ieșit în parcare și am început să ne certăm. O să trec peste partea cu insultele și țipetele și o să îți spun că are de gând să vină aici, chiar acum și să îi spună lui Luke de copil și de căsătorie, am terminat trăgând aer adânc în piept.

Când a auzit ultima parte, cafeaua ei a ieșit pe gură și s-a întins pe întreaga suprafață a mesei. Clare și-a scăpat paleta de metal pe podea, iar eu mi-am închis ochii și am înjurat.

— Căsătorie? Lydia, nu îmi spune că...

Telefonul meu a întrerupt-o și m-am ridicat de pe scaun pentru a-l putea lua din buzunarul din spate.

Jackie: A plecat. Ai un minut.

La dracu. La dracu. La dracu. Omul ăsta nu se oprește nici măcar o singură secundă?

— Hunter vine încoace, am mormăit. Unde e tata?

Femeia m-a privit cu gura căscată și a făcut un gest absent cu mâna spre biroul soțului ei. revelația mea a făcut-o să își țină gura închisă și nu îmi vine să cred că am ajuns să trăiesc ziua în care Anna să nu poată vorbi. În care să o șochez suficient de tare încât să fie silențioasă.

Am trecut pe lângă cele două femei, care erau încă șocate și incapabile să se miște. M-am oprit în tocul de lemn și m-am întors spre mama mea vitregă, simțind cum panica pune stăpânire pe mine.

— Prietenul tău mai lucrează la firma aia de înmormântări?

Femeia s-a întors cu fața la mine și m-a privit complet terifiată. Culoarea din obraji ei începe să dispară, iar eu am înghițit în sec, știind că spun numai tâmpenii în momentul de față.

— S-ar putea să avem nevoie de el astăzi.

A gemut cu putere și și-a acoperit fața cu ambele mâini, începând să dezaprobe din cap.

Mi-am luat inima în dinți și m-am apropiat de biroul tatălui meu, uitându-mă în același timp și pe una dintre ferestrele din sufragerie, ca să mă asigur că am timp suficient. Timp să îi spun chiar eu vestea șocantă și să îi iau măcar asul ăsta din mânecă lui Hunter. Dar fiecare pas pe care îl fac devine mai greu și aud scârțâitul podelei sub greutatea mea.

Nici dacă iau la rând toate bisericile din țara asta nu o să mă ajute împotriva lui Luke Donovan. Nici măcar nu știu de ce sunt atât de agitată. Nu o să fie supărat. Probabil o să îmi râdă în față și o să îmi spună că nu o să mă ajute cu nimic. Nu?

Dar vorbele lui Hunter au rolul de a mă deruta și mai tare. Poate are dreptate, și Luke o să se înfurie și o să dezlănțuie iadul. Poate că mă urăște pe mine, dar îi urăște pe cei din familia Deverell și mai tare.

M-am oprit în fața ușii și am pus mâna pe clanță, trăgând aer adânc în piept. M-am uitat la degetele mele care tremurau și am simțit picăturile de transpirație de pe fruntea mea.

Trebuie să o faci, Lydia. Mai bine să audă de la tine decât de la dușmanului lui. Haide! Poți să îl provoci să te omoare chiar acum. Cât de greu poate să fie? Oricum și-a dorit asta mereu, și doar Anna și Bryan au fost cei care l-au împiedicat până acum.

Am apăsat clanța și am deschis ușa, provocând obișnuitul scârțâit de ani de zile. Bărbatul nici măcar nu și-a ridicat capul ca să vadă cine îl întrerupea, fiind mult prea concentrat asupra unor hârtii, părând complet absorbit de ele.

— Douăzeci și patru de ani și încă nu ai învățat să bați la ușă, Lydia?

Am tresărit când vocea lui groasă mi-a pronunțat numele. Chiar sunt atât de previzibilă?

— Pot să vorbesc cu tine?

A oftat cu putere și l-am luat ca pe un răspuns afirmativ, chiar dacă era menit să mă trimită dracului. Am intrat și am închis ușa în spatele meu, auzind imediat scârțâitul unor roți. Din fericirea fereastra din biroul ăsta nu are vedere asupra intrării în fermă și tata nici măcar nu a băgat în seamă zgomotul străin.

Hunter Deverell era deja aici deci acum trebuie să mă grăbesc, și mă rog ca Anna să îl oprească suficient cât să îmi fac curaj și să deschid gura.

— Dacă vrei să vorbim din nou despre mașina ta veche, nu îți mai dau bani să o repari. Trebuie să arunci vechitura aia.

Mașina mea veche, pe care o ador, a fost mereu un subiect de ceartă de la șaisprezece ani, când mi-am cumpărat-o de la garajul lui Joe.

Am zâmbit și mi-am trecut o mână prin părul auriu, simțind cum tremur din toate încheieturile. Uitându-mă la tatăl meu, îmi dau seama că avem culoarea părului aproape identică; auriul cald al spicului de grâu, gata de recoltat. Trăsăturile feței sunt foarte asemănătoare cu ale lui. Caracterul e aproape identic, iar când ne înfuriem amândoi, scoatem la iveală cele mai multe asemănări dintre noi. De ce nu a putut să vadă asta niciodată?

— E ceva mai complicat decât mașina mea, tată.

S-a încruntat când a auzit cuvântul pe care îl urăște atât de mult venind din gura mea. Am zâmbit cu tristețe și m-am apropiat de biroul său masiv din lemn.

Întotdeauna mi-am dorit să mă joc aici și să mă prefac că sunt el. Dar de fiecare dată m-a scos afară în șuturi. Am atins ușor lemnul dur și bătrân și i-am observat privirea pe degetele mele.

Când și-a ridicat capul, ochii lui albaștri i-au întâlnit pe cei negri ai mei. Pentru o secundă, totul s-a oprit în interiorul meu. Am crezut că m-am obișnuit cu răceala și indiferența lui. Cu privirea dezgustată și

plină de ură pe care mi-o oferă de fiecare dată când mă vede.

— Spune odată ce vrei, a spus renunțând la hărțuțiile sale. Sunt ocupat și nu vreau să îmi umplu capul cu prostiile tale chiar atât de devreme.

Am răs și mi-am mușcat buza de jos ca să nu plâng. Oricât de importante ar fi problemele mele, el nu o să aibă niciodată timp pentru ele. Eu nu sunt o parte importantă din familia lui. Și nu o să fiu niciodată.

— Sunt însărcinată, am spus-o în cele din urmă.

M-am uitat în ochii lui, și reacția lui a întârziat cinci secunde. A avut nevoie de cinci secunde ca să recepționeze cuvintele mele și să le înțeleagă pe deplin. Am înghițit în sec și mi-am luat imediat mâna de pe biroul său când a țâșnit în sus. Scaunul s-a lovit cu putere de podea, iar tatăl meu a început să se apropie de mine ca un vânător care vrea să își prindă prada.

Frica a pus stăpânire pe mine și am auzit vag mormăielile de pe hol. Nu pot să îmi mișc corpul pentru că picioarele mele par a fi îngropate în podea. Privirea tatălui meu mă îngrozește, centimetru cu centimetru, și acum îmi simt genunchii tremurând. Întregul meu corp tremură.

— E al lui Hunter Deverell, am continuat cu vocea plină de frică. Și sunt căsătorită cu el.

Luke m-a privit furios, chipul său fiind întunecat și corpul încordat ca un arc pregătit de lansarea săgeții. Nările lui se dilată și îl aud respirând agitat ca unul dintre tauri înainte de vânzare.

Revenind /

Rivalul perfect

— Rști o proastă, a tipat la mine.

Mâna lui s-a ridicat și m-a lovit atât de repede încât nu am avut ocazia să mă feresc. Lovitura m-a dezechilibrat și am căzut la podea, făcându-mă să scot un țipăt ascuțit printre buze. Urechile mele parcă urlă și simțeam gustul metalic al sângelui prelingându-se pe buza mea.

— Ia-ți mâinile de pe eal

Vocea lui Hunter mi-a pătruns cu greu în creier. I-am simțit mâinile în jurul meu, ridicându-mă cu ușurință de la podea. Ochii mei l-au întâlnit pe al lui, și pentru prima oară am văzut îngrijorarea din ei. Îngrijorare care era îndreptată spre mine probabil pentru prima oară.

Mi-a prins chipul în mâinile lui și îmi cercetează fața cu grijă, probabil căutând și alte pagube.

— Luke!

Anna nu a întârziat să apară și Hunter m-a împins în brațele ei, pregătit să îl înfrunte pe tatăl meu. Mama a început să plângă și mi-a luat buza între degetele ei, făcându-mă să gem.

— E prima și ultima oară când te mai atingi de nevasta mea!

Tata a început să râdă, iar când m-am uitat la ei am observat că erau pregătiți să se lupte unul cu celălalt. Amândoi sunt furioși, cu corpuri încordate, pumnii strânși pe lângă corp și cu priviri care te-ar putea electrocuta.

— Nu ai pierdut deloc timpul, a spus aruncându-mi o privire rapidă. Crezi că mă afectează câtuși de puțin treaba asta?

M-a arătat cu brațul de parcă aș fi un câine pe care l-a adunat de pe stradă. Anna continuă să mă strângă în brațe și îmi șoptește la ureche cuvinte de alint, pe care nu le aud.

În acest moment sunt prea preocupată să ucid și ultima fărâamă de iubire pe care o simțeam pentru Luke Donovan.

— Ești destul de furios pentru un tată care își urăște fiica, a spus soțul meu cu zâmbetul pe buze.

Un mușchi s-a mișcat pe fața bărbatului mai în vârstă și a mârâit.

— De ce nu recunoști, Donovan? l-a provocat. Poate că îți urăști fiica, dar mă urăști pe mine mai mult. Iar faptul că ți-am luat-o de sub nas te face să vrei să mă omori.

Are de gând să îl împingă la limită. Vrea să îl provoace să facă ceva necugetat și să îl manipuleze după propria lui plăcere.

— Iar acum eu o am pe fiica ta și tot orașul o să îți rădă în nas, a continuat să apese pe rană. Ai pierdut încă o bătălie în fața unui Deverell și nimeni nu o să te lase să uiți asta.

M-am uitat la mama și am oftat adânc, îndepărtându-i mâinile de lângă mine. Amândouă trebuia să fim pregătite pentru dezastrul ce avea să urmeze. Pentru că amândouă îl cunoaștem pe Luke Donovan. Știm că o să explodeze din clipa în clipă.

— Ia-ți târfa și cărați-vă din casa mea.

Hunter nu a ezitat nicio secundă înainte să se runce asupra tatălui meu și să îi dea un pumn în față.

Apoi s-a dezlănțuit iadul.

CAPITOLUL 8

Luke s-a prăbușit într-unul dintre scaunule lui prețioase înjurând, și probabil simțindu-se umilit peste măsură. M-am desprins din brațele Annei și l-am oprit pe Hunter înainte să îi mai dea un pumn tatălui meu.

Bărbatul a sărit în picioare de parcă nici nu ar fi primit vreo lovitură, și probabil ar fi început să arunce câțiva pumni dacă Anna nu s-ar fi împins în el pentru a-l reține.

— Ai grijă ce spui, Donovan, a mârâit soțul meu.

Tata a scuipat sângele din gura lui și ne privea, pe mine și pe soțul meu, cu o privire intensă de furie. E pornit să facă ravagii, și dacă ar fi fost doar ei doi, probabil acum s-ar fi omorât.

— E casa mea și spun ce naiba vreau! a urlat. Ia-ți curva și dispari din casa mea, Deverell. Înainte să chem poliția și să te acuz de invadarea proprietății.

Hunter a mârâit și a făcut un pas în față, încercând să ajungă din nou la tatăl meu. Am încercat din toate puterile să îl opresc, și am simțit cum picioarele îmi alunecă pe podea.

— Întotdeauna ai fost un ticălos, Donovan. Ar trebui să te bucuri că o să ai un nepot.

— Bastardul ăla nu e nepotul meu, a susținut automat.

Brațele bărbatului din spatele meu s-au transformat în unele de oțel. Am înghițit în sec și am văzut privirea îngrozită de pe chipul mamei mele.

— Nenorocitele, o să...

— Ajunge!

M-am pus între ei doi și l-am privit pe soțul meu, fără să îndrăznesc să mă uit în ochii tatălui meu.

— Știam că așa o să se întâmple, Hunter, am spus încercând să am o voce neutră. Cuvintele lui nu mă mai afectează deloc.

Asta e cea mai mare minciună. Orice cuvânt urât din partea lui Luke Donovan mă rănește foarte tare. Mereu mi-am dorit să mă iubească și să mă accepte. Și se pare că dorința asta devine din ce în ce mai imposibilă cu timpul și cu alegerile pe care eu le fac.

Brunetul i-a aruncat o privire rapidă rivalului său, după care m-a privit cu compasiune, începând să bată în retragere.

— Bagajele tale sunt gata?

Am aprobat încet din cap și l-am lăsat să mă ia de mână. Mi-am simțit corpul tremurând, iar stabilitatea mea emoțională începe să dispară.

Am știut că o să se ajungă în punctul ăsta și mi-am petrecut jumătate de noapte plângând și adunându-mi hainele în două valize.

L-am lăsat pe Hunter să mă tragă afară din acea încăpere sufocantă și să mă scoată din casa în care am copilărit. Încep să cred că nu mai sunt în stare să respir, să merg, să trăiesc. Toată viața mea s-a întors cu fundul în sus, doar pentru că am decis să îmi ascult inima și să mă îndrăgostesc de rivalul meu.

Clare mă aștepta cu lacrimile în ochi și îmi coborâse bagajele din cameră. Am zâmbit și m-am dus în brațele pe care le ținea întinse, văzând cu coada ochiului cum soțul meu, cel grijuliu, mi-a luat valizele și a părăsit casa.

— Îmi pare atât de rău, scumpa mea, a suspinat în părul meu.

Am început să plâng și am mângâiat-o ușor pe spate, încercând să o liniștesc.

— O să fiu bine, Clare, am încercat să mă încurajez singură. O să fiu la cinci minute distanță și poți să mă vizitezi ori de câte ori ai nevoie.

Mi-a mângâiat chipul și a zâmbit, încercând să fie mai curajoasă decât mine.

— O să îi ard toate plăcintele pentru totdeauna, a amenințat enervată.

Am început să râd și am strâns-o din nou în brațe pe bucătăreasa noastră. Nu am crezut că o să îmi fie atât de greu să mă despart de casa asta. Am crezut că o să plec fără niciun fel de remușcare din locul ăsta care mi-a adus mai multe amintiri urâte decât frumoase.

— Te iubesc, Clare. O să îmi fie dor de tine, chiar de la prima oră a dimineții.

— Nimic nu o să mă oprească să vin și să îndop bucătica aia mică din tine, a spus mângâindu-mi abdomenul.

— O să te așteptăm cu brațele deschise, Clare.

Mi-am întors capul și l-am văzut pe brunet sprijinit de tocul ușii, încercând să își ascundă zâmbetul de triumf. Femeia și-a apăsât buzele cu putere pe fruntea mea și m-a bătut ușor pe spate.

Am tras aer în piept și am ieșit din casă, cu Hunter în spatele meu. Mâna lui s-a oprit pe talia mea și m-a tras mai aproape de el, în timp ce ne apropiam de mașina imensă.

— Mai rezistă puțin, a șoptit în părul meu. Aproape ai scăpat.

— Du-te dracului!

Inima mea se frânge în două și asta e numai din cauza lui Luke Donovan și a lui Hunter Deverell. Dacă nu ar fi avut războiul ăsta stupid și s-ar înțelege, totul ar fi fost mai ușor.

Nu m-aș simți ca o trădătoare și aș putea să mă întorc aici ori de câte ori aș dori. Dar dacă până acum Luke mă disprețuia, acum probabil mă urăște din tot sufletul și regretă că m-a ținut sub acoperișul lui atâția ani.

— Lydia!

M-am oprit și m-am desprins ușor de Hunter, văzându-l pe Bryan cum alerga spre mine cu lacrimi în ochi.

Acum vine partea cea mai grea. Să mă despart de copilul ăsta minunat care nu are nicio vină.

Nenorociții naibii!

M-am lăsat în genunchi și am așteptat să se arunce în brațele mele, iar când mi-a înconjurat gâtul cu ambele brațe și și-a lăsat capul pe umărul meu, am început să plâng. Suspinele lui îmi inundă urechile și mi-am pus mâinile pe spatele său, fără să știu ce să spun.

— Te rog, nu pleca, m-a implorat frângându-mi inima. Te rog, Lydia. Nu mă lăsa singur, a spus strângându-mă și mai tare în brațele lui firave.

L-am apucat de umeri și i-am adus chipul în fața mea, încercând să par mai puternică.

— Trebuie să o fac, Bryan. Dar nu plec departe, am spus cu un zâmbet amarnic. O să fiu la ferma Deverell și poți să mă vezi ori de câte ori vrei.

— Tata nu o să mă lase!

Copilul acesta e mai pragmatic decât ar crede ceilalți. Disputa asta dintre cele două familii începe să îl afecteze și pe el. Mai ales că trebuie să plec și nu o să mă mai vadă atât de des.

— Ba da o să te lase, i-am promis. Când ai nevoie de mine, trebuie doar să mă suni sau să îi spui mamei să te aducă.

— Pot să vin și singur, a spus trăgându-și nasul. Sunt băiat mare.

L-am mângâiat părul și am zâmbit, uitându-mă în ochii lui triști.

— Da, ești un băiat mare. Te iubesc, Bryan să nu uiți niciodată asta. O să fii mereu frățiorul meu și o să te iubesc mereu.

A izbucnit din nou în lacrimi și mi-am mușcat buza de jos, ca să nu îi urmez exemplul.

— Trebuie să plec acum, bine?

A aprobat din cap și și-a luat mâinile din jurul meu, iar eu pot să jur că i-am auzit inima frângându-se. M-am ridicat în picioare și l-am sărutat pe frunte, văzând-o pe Anna cum se apropie de noi cu lacrimi în ochi. E la fel de devastată ca și mine, și cu siguranță o

să aibă loc o ceartă pe cinste în seara asta, m între ea și Luke. Ceartă în care probabil o să continue ceea ce au început mai devreme.

— Iubito!

Aș vrea să îi sparg fața. Să îi smulg bijuteriile și să i le atârn de acoperiș. Să îl torturez până când o să sângereze la fel de mult cum am sângerat eu.

Dar le-am zâmbit celor două persoane care m-au făcut mereu să mă simt iubită, apoi le-am întors spatele pentru a pleca împreună cu nemernicul meu soț.

M-am urcat în mașina lui pompoasă și am încercat să nu mă mai uit la familia mea și să îmi fac rău singură. Am încercat să ignor lacrimile din privirile lor și să merg mai departe cu noua mea viață.

Depart de casa în care am copilărit, în care am suferit, în care am fost și fericită.

— E timpul să fii liberă, iubito! a spus punând mașina în mișcare.

E incredibil cât poate să fie de mizerabil; deja simt cum stomacul meu se revoltă și se întoarce pe dos. Cuvântul „iubito” venit din gura lui sună atât de patetic și de fals încât îmi vine să îi pun capul sub roțile de la mașină și să îl strivesc.

— Îmi pare rău pentru lovitură, a spus enervat.

A scos mașina pe strada principală și nu am putut să nu râd la scuzele sale idioate.

— Atunci ar fi trebuit să stai naibii acasă și să mă lași să gestionez situația. Nu să mă forțezi să îi detonez bomba în față.

— Crezi că am știut că o să te lovească?

M-am întors cu fața la el și mi-am sprijinit brațul pe cotiera sa, observându-i maxilarul încordat, și furia încă nedomolită din privire.

— Și cum credeai că o să reacționeze, idiotule? O să mă pupe pe frunte și o să spună că sunt fiica perfectă?

Mâinile sale au început să sugrume volanul de piele, iar mie îmi vine să îl sugrum pe el. Până îi scot toată aroganța și orgoliul stupid din trupul lui apetisant.

— Luke Donovan mă urăște și o să mă urască toată viața. Ți-am spus că planul tău e unul de rahat, care o să se întoarcă să te muște de fund. Acum te-ai pricopsit cu un copil și cu o soție pe care nu o suporti, în timp ce marele tău dușman probabil deschide cea mai scumpă sticlă de whisky pe care o are în cabinet și sărbătorește faptul că în sfârșit a scăpat de mine.

Degetele i s-au albit pe materialul volanului și începe să îmi placă toată treaba asta încurcată. Dacă crede că o să scape basma curată din toată povestea asta stupidă, se înșală. O să îi fac viața mizerabilă și o să regret că s-a gândit să mă folosească pe post de armă.

Și cea mai rea parte pentru bietul idiot? E faptul că o să stau în casa lui, înconjurată de familia lui, și toți o să fie de partea mea. Iar el o să fie înconjurat doar de stupizenia și vacile lui capsomane.

— Unde e verigheta ta?

Serios? asta îl îngrijorează pe el în momentul ăsta? unde e nenorocita de verighetă cu care m-a păcălit?

Am oftat cu putere și mi-am scos lăntișorul din bluză, arătându-i cercul auriu agățat de el.

— Pune-o pe deget! a mârâit la mine.

Am văzut sigla fermei Deverell și drumul pietruit care îmi e atât de cunoscut.

— Nu!

În următoarea secundă a frânat brusc, eu am alunecat în față, fiind aproape smucită de centura de siguranță. M-am întors cu fața la el, pregătită de atac, dar Hunter e mai mult decât pregătit.

— O să porți nenorocitul ăla de inel, a spus smulgându-mi lanțul de la gât dintr-o singură mișcare. O să fii soția mea până când o să îmi naști copilul, iar apoi nu îmi mai pasă ce faci. O să divorțăm și fiecare o să își vadă de drumul său.

A deschis lăntișorul și mi-a strecurat inelul pe degetul corespunzător, împingându-l cu forță.

— A ta unde e?

A zâmbit și și-a ridicat mâna stângă, lăsând lumina soarelui să strălucească pe bijuterie.

— Ține minte că mariajul ăsta e unul fals, Donovan. Doar pentru că o port, nu înseamnă că avem o căsnicie adevărată.

— Deverell, am mârâit smulgându-mi mâna din strânsoarea sa de animal. Ar trebui să mergi la doctor și să îți tratezi amnezia, dragul meu, am adăugat pe un ton mios.

— O să fie niște luni lungi și grele, a spus cu un oftat puternic.

A pus din nou mașina în mișcare și s-a apropiat de conacul care o să îmi devină casă.

— Bietul Hunter e dezamăgit că nu s-a întors la o soție supusă și idioată? Ca cea pe care a lăsat-o în urmă?

Nu a spus nimic. Pentru prima oară, și-a ținut gura închisă și doar a mormăit și mârâit ceva.

E prea târziu să mă întorc în casa lui Luke Donovan?

* * *

— Îmi pare rău pentru Anna, dar acum e timpul meu să te răsfăț, a spus cu un chicotit.

Am lăsat-o pe Maggie să mă strângă la pieptul ei și am râs. S-a dat un pas în spate și m-a privit cu zâmbetul pe buze. Părul ei blond auriu începe să își piardă din reflexii cu înaintarea în vârstă, însă ochii ei verzi sunt la fel de calzi și blânzi ca întotdeauna.

Nu se compară cu verdele crud și rece din ochii lui Hunter. Dacă nu ar fi semănat atât de bine cu părinții lui, aș putea jura că e doar un ticălos adoptat.

— Am pregătit dormitorul tău și al lui Hunter încă de aseară, a spus entuziasmată. Nici măcar nu l-am lăsat să doarmă acolo aseară.

Aș fi plătit să văd asta. Să îl văd pe marele și durul Deverell dormind pe canapeaua din sufragerie, mult prea mică pentru el.

— E dur la început, dar o să se dea pe brazdă foarte curând, a încercat să mă încurajeze.

Am pufnit în râs și m-am uitat în jurul meu, sperând să nu apară și el pe aici.

După ce am ajuns la fermă, mi-a trântit bagajele pe podeaua din bucătărie și a ieșit afară fără să se uite în urma lui.

Maggie m-a condus la masă și ne-am așezat amândouă pe câte un scaun. Mâinile mele erau în continuare în mâinile ei, și mă privea cu o urmă de compătimire. O privire pe care îmi doresc atât de mult să o evit, dar de care o să am parte multă vreme.

— Știu că o să îți fie greu la început, iubito, dar noi o să fim aici, m-a asigurat. O să avem grijă de tine.

Am zâmbit și m-am uitat la ea dezamăgită.

— Nu știu dacă pot să fac asta, am recunoscut.

Acum că Hunter nu e aici, pot să fiu eu însămi și să îmi las armura la o parte. Pot să fiu vulnerabilă în fața lui Maggie și să îi spun ce simt cu adevărat.

— De ce?

Am tras aer în piept și i-am strâns mâinile în ale mele. Mi-am înghițit nodul din gât și am încercat să nu plâng; din nou.

— Nu o să îmi fie ușor să trăiesc atât de aproape de el. Să știu că bărbatul pe care îl iubesc mă urăște.

— Scumpo...

Am dezaprobat din cap și am început să plâng. Hormonii mă dau peste cap complet și sunt mai sensibilă decât de obicei. Nu știu cum naiba reușesc să mă abțin în fața soțului meu.

— Singurul lucru care ne leagă acum e copilul, am spus întinzându-mă după un șervețel. Imediat ce o să se nască, o să îmi dea un șut în fund. Exact cum a făcut și Luke.

— Nu voi permite așa ceva.

Am zâmbit și am lăsat-o să îmi șteargă lacrimile, în timp ce îmi suflam nasul ca o adevărată țărăncă.

— Hunter e puțin dezorientat acum și încă nu și-a revenit de la accidentul lui Cornelius, a încercat să îl scuze. Încearcă să facă totul de unul singur, iar vestea că o să aibă un copil l-a dat peste cap.

— Maggie, știu că e fiul tău și...

Și-a ridicat o mână și m-a făcut să îmi închid gura.

— Chiar dacă e fiul meu, nu o să îl las să te trateze ca pe un preș. Are nevoie doar de timp ca să se obișnuiască cu noua lui viață.

Am zâmbit și m-am uitat la geamul din spatele ei. Hunter se dezbrăcase de cămașa lui și muncea cot la cot cu ceilalți angajați ai locului.

— Și dacă nu o să se obișnuiască cu asta? am șoptit speriată.

Femeia m-a privit cu atenție, apoi a oftat adânc.

— Atunci e cel mai prost bărbat din lume.

Mi-am întors privirea asupra ei și am zâmbit. Am știut că Maggie o să mă facă să mă simt bine și o să încerce să mă facă fericită. Maggie nu a făcut niciodată diferențe între mine și copiii ei. Toți am avut parte de aceeași iubire și de același tratament din partea ei.

Ușa din spatele casei s-a deschis, iar Cornelius a pășit în bucătăria imensă, lăsându-și pălăria pe un dulap.

— Unde e fetița mea năzdrăvană?

Am zâmbit și m-am ridicat în picioare, îndreptându-mă direct în brațele lui și m-am lăsat cuprins de afecțiunea lui de urs.

Mereu mi-am dorit să îl am pe el drept tată. Și acum cred că o să am parte de asta; doar pentru că Luke Donovan nu m-a dorit niciodată.

Și nici nu o să mă iubească vreodată.

Exact ca Hunter Deverell.

CAPITOLUL 9

— Asta e camera ta?

Am continuat să mă uit în încăpere, analizând-o colțișor cu colțișor, în timp ce îi simțeam respirația agitată în gâtul meu.

— Mda, a fost răspunsul său sec.

Îl iubesc pe Hunter de când mă știu și am considerat mereu casa asta ca pe a doua mea casă, dar niciodată nu am intrat la el în cameră. Știu camerele gemenilor și cu ochii închiși, dar încăperea aceasta a fost mereu interzisă. Pentru mine și doar pentru mine.

Am auzit valizele trântindu-se pe podea, dar nu m-am obosit să mă uit la ele sau să mă gândesc la posibilele pagube din interiorul lor.

Spre deosebire de restul casei, camera asta emană personalitatea lui Hunter. Din noua sa personalitate modernă și plină de grandoare, inspirată probabil din anii lui departe de locul ăsta.

Nimic din stilul rustic nu se găsește aici. Podeaua e lucioasă cu parchet închis la culoare, pereți de un albastru rece fără vreun tablou sau vreo ramă foto care să îi însuflețească, patul dublu cu tăblie acoperită în piele.

Mobilierul probabil a fost adus aici când s-a hotărât să se mute înapoi acasă.

Nimic din camera asta nu îi aparține lui Hunter, cel de care m-am îndrăgostit. Nimic.

— Nici să nu te gândești!

M-am întors și l-am privit, fără să înțeleg la ce se referă. Mă privește furios și face un pas spre mine, dând cu șutul uneia dintre valizele mele.

— Nu vreau să schimb nimic, a izbucnit. Nici culoarea pereților, nici felul în care e aranjată mobila. Nu vreau niciun tablou, nicio fotografie, nimic decorativ pe ei. Ai înțeles?

Poate el nu mai e bărbatul de care m-am îndrăgostit, dar se pare că eu sunt mult prea previzibilă.

— Acum e și camera mea, am spus fără să îmi iau privirea din a sa. Cred că pot să îmi pun amprenta măcar pe...

Mi-a prins brațul și m-a smucit spre el, făcându-mă să îmi dau capul pe spate ca să îl pot privi în continuare în ochi.

— O să stai aici o perioadă scurtă de timp, scumpo. Asta e camera mea și o să rămână intactă! Ai înțeles?!

Mi-am înghițit înjurătura care îmi stătea pe limbă, încercând să îmi stăpânesc impulsul nebun de a-l lovi.

— Ai înțeles? A repetat strângându-și degetele pe pielea mea.

Mi-am mușcat obrazul în interior și am aprobat ușor din cap, făcându-l să câștige o nouă luptă.

— Bun, a spus eliberându-mă din strânsoarea sa. Mă duc afară la treabă.

Și-a pus pălăria în cap și a ieșit din cameră, trântind ușa în urma lui. Am oftat adânc și mi-am trecut o mână prin păr, încercând să îmi calmez bătăile inimii.

M-am apropiat de fereastră, urmărindu-l cu privirea precum un șoim, și nu am putut să nu zâmbesc.

Bietul nătărău! Chiar crede că el e cel care deține avantajul în cazul ăsta? Habar nu are ce îl așteaptă și sper doar să reușesc să îi rănesc suficient de mult orgoliul stupid ca să îi pot deschide ochii. Ca să îl aduc înapoi pe Hunter Deverell. Bărbatul de care m-am îndrăgostit.

Am început să îmi despachetez lucrurile, așezându-le cu grijă pe pat. Nici măcar nu mi-a spus unde îmi pot pune hainele, dar să fiu al naibii dacă nu le înghesui lângă propriile lui lucruri. Dacă vrea să se lupte cu mine, atunci sper că e pregătit.

M-am apropiat de dulapul mare din fața patului și am deschis ușile duble. Jumătate din dulap e destinat umerășelor, care sunt pline cu costumele lui de om de afaceri. Nici măcar o rochie nu și-ar găsi locul printre ele.

Ce naiba face cu atâtea costume aici? Îi ajung pentru toată viața și cred că are și pentru înmormântare.

Cealaltă jumătate e împărțită în patru sertare destul de spațioase. L-am deschis pe primul, și am văzut că e plin cu hainele lui de băiat bogat de la oraș. L-am deschis pe al doilea și i-am găsit hainele de lucru pe care le utilizează în jurul fermei. Am trecut la următorul sertar și i-am văzut boxerii care ocupă o mulțime de spațiu degeaba, iar în ultimul e aceeași situație, dar de data aceasta cu șosetele.

Cred că e timpul că domnul Deverell să își dea seama că are o soție, mi-am spus cu zâmbetul pe buze.

I-am luat boxerii și șosetele și le-am ordonat lângă hainele din primul sertar, făcându-mi astfel și mie puțin spațiu pentru lucrurile mele personale.

Când mi-am terminat treaba am zâmbit, am închis uşile şi mi-am lovit palmele una de cealaltă, fiind mulţumită de ceea ce am făcut.

M-am întors la valize pentru a le închide şi am luat rama care încadra o fotografie cu mine şi cu familia mea. De fapt eram doar eu, Anna şi Bryan, acum trei ani.

Am zâmbit şi am mângâiat chipurile lor, lăsând un suspin să îmi scape printre buze. Deja îmi e dor să îmi petrec timpul cu puştiul, şi de fiecare dată când îmi amintesc de chipul lui trist şi plin de lacrimi îmi doresc să mă duc şi să îl împuşc pe Luke.

Am lăsat fotografia pe una din noptierele de lângă pat şi am închis valizele. Le-am mai verificat o singură dată şi apoi le-am împins sub pat, unde s-au lovit de bagajele soţului meu.

— Hei, Lyd, ai chef de o plimbare?

Jack a deschis uşa şi şi-a strecurat capul înăuntru, cu zâmbetul pe buze. Dar zâmbetul lui a dispărut când a văzut tristeţea de pe chipul meu şi s-a apropiat de mine.

— Ce s-a întâmplat?

L-am lăsat să mă ia în braţe şi am dezaprobat din cap, alungând lacrimile din ochii mei.

— Doar dorul de casă, am spus.

Şi-a strâns mâinile în jurul umerilor mei şi m-a sărutat uşor pe creştet, aşa cum o face mereu când se transformă în fratele meu mai mare.

— Atunci ştiu ce o să te facă să nu te mai gândeşti la asta.

M-am uitat la el şi i-am văzut zâmbetul imens. Sigur îi trece prin cap o prostie în momentul acesta

și probabil are de gând să facă vreo farsă și vrea ca eu să îl ajut cu ceva.

Mi-a făcut din ochi, m-a luat de mână și m-a tras după el fără nicio avertizare. Am început să coborâm scările în fugă și îmi e frică să nu mă împiedic și să mă rostogolesc până jos.

— Unde vă duceți?

Ne-am oprit în bucătăria lui Maggie și am simțit mirosul plăcinte de mere care îmi face gura apă. Ne privește cu zâmbetul pe buze în timp ce își șterge mâinile cu un prosop.

— Îi amintim lui Hunter de unde a plecat.

Jack m-a tras din nou după el și am ieșit pe ușa din spate în curtea interioară. Ne-am ascuns după bazinul cu apă. Acolo l-am văzut pe soțul meu discutând cu unul dintre argați.

— Ce vrei să faci? am spus în șoaptă încercând să nu ne stric acoperirea.

— Hunter vrea să plece cu tractorul la teren, a murmurat făcând semn spre hambar. Și ca să îl facem să arate ca un fraier, o să îi scoatem radiatorul.

— Poți să faci asta?

Bărbatul a zâmbit larg și ne-am strecurat în hambar asigurându-ne să nu fim văzuți de nimeni. Jack s-a oprit în fața tractorului, iar eu m-am urcat în cabină pentru a deschide capota.

— Dă-mi șurubelnița în cruce.

Am sărit jos și i-am dat unealta din cutie prietenului meu, începând să chicotesc.

— Nu am mai făcut asta din liceu, am recunoscut. Prietenul meu se mișcă destul de repede, dar asta nu îl oprește să râdă.

— O să fie la fel de amuzant ca atunci când i-am făcut-o lui Luke, a spus cu capul sub capota roșie. Doar că Hunter o să explodeze mai tare.

Are perfectă dreptate. În ultimele zile Hunter a fost un vulcan ambulant care era pe punctul de a exploda. Și cred că asta o să fie bomba care o să îl elibereze.

— Gata.

A aruncat unealta la locul ei și a scos radiatorul, pe care l-a băgat într-una din boxele cailor. L-a acoperit cu puțin fân iar eu am închis capota la loc. Am auzit vocea lui Hunter și a altui bărbat foarte aproape și nu prea mai avem cum să se strecurăm fără să fim văzuți.

— Jack, vine.

S-a uitat în jurul lui și mi-a făcut semn spre scara de metal de lângă mine. Ne-am urcat amândoi în pod și am pășit cu atenție pe lemnele șubrede. Când ușa hambarului s-a deschis, eu și Jack eram la cealaltă ieșire a podului. Prietenul meu a sărit jos și mi-a făcut semn să aștept până când o să se întoarcă.

Sper să se grăbească, pentru că dacă Hunter o să mă găsească aici, o să fie vai și amar de mine.

L-am auzit chinuind motorul tractorului și mă așteptam, din secundă în secundă, să izbucnească.

— Ce mama naibii!

Mi-am mușcat buza de jos ca să nu izbucnesc în râs și să îl fac să mă audă. Jack s-a întors cu o scară și m-a ajutat să cobor. Amândoi am început să chicotim când am auzit înjurăturile lui Hunter, în timp ce ieșeam din hambar. Când am ajuns aproape de casă și departe de uraganul Deverell, am început să râdem cu putere, și ne-am lovit palmele, în semn de reușită.

— O lucrare excelentă, doamnă.

— Ca întotdeauna, domnule.

Jack mi-a cuprins umerii cu brațul său și m-a tras mai aproape de el.

— Te simți mai bine?

I-am zâmbit și am aprobat ușor din cap, lăsându-mă să mă ghideze spre casă.

— Nu știu dacă o să mă simt completă din nou, am recunoscut. Pot să văd casa de aici, iar când mă gândesc că l-am lăsat pe Bryan singur și trist, mi se frânge inima.

— Bryan o să fie bine, Lyd, a spus mișcându-mă ușor. O are pe Anna, o are pe Clare și știm amândoi că Luke îl adoră și o să facă orice pentru puști. În plus, o să vă vedeți la magazin și aici ori de câte ori va dori.

Cu toată nebunia din ultimele săptămâni, am uitat complet că trebuie să mă întorc la magazinul Annei și a lui Maggie. Cele două și-au deschis un magazin cu antichități care atrage atenția destul de mult și e foarte frecventat.

În ultimul an, vânzările au luat o amploare destul de mare și am obținut o slujbă din partea lor. Chiar dacă le-am spus că nu am nevoie de salariu, nu prea are cine să mă asculte.

— Jackson!

Am tresărit amândoi și ne-am întors cu fața spre un Hunter furios care se îndreaptă spre noi cu pași hotărâți.

Cum se poate să fi aflat atât de repede că am fost noi? Nu ne-a văzut nimeni și nu cred că s-a gândit că noi am fost cei care i-am făcut farsa.

— Unde îmi e radiatorul?

Jack nu s-a lăsat intimidat de atitudinea fratelui său și nici de privirea de gheață pe care soțul meu o are asupra brațului din jurul umerilor mei.

— Ai încercat sub capota mașinii? Știi, e chestia aia de metal care se ridică când...

Brațul lung a lui Hunter s-a întins și l-a apucat pe fratele lui de gulerul cămășii, apropiindu-l de el. Mișcarea bruscă m-a îndepărtat de lângă el, iar eu l-am privit speriată pe soțul meu.

— Ai chef de glume, nu? a mârâit iritat. A fost ideea ei sau a ta?

Am înghițit în sec și m-am apropiat de ei. Mi-am deschis gura și am încercat să spun ceva, dar vocea de oțel a bărbatului mai în vârstă m-a oprit.

— Nici să nu te gândești!

Jack și-a pus mâinile pe umerii fratelui său și s-a eliberat. Acum amândoi se privesc furioși, cu pumnii strânși, gata să comită o crimă.

— Ea nu are nicio vină. Toată chestia asta a fost ideea mea. Radiatorul e în boxa calului tău.

Privirea de ucigaș nu s-a schimbat în ochii lui Hunter, iar frica mea crește cu fiecare secundă care se scurge.

— Du-te și pune-l înapoi, a ordonat pe un ton de oțel.

Pentru o secundă, am avut impresia că Jack o să îi spună să se ducă la dracu și o să îi întoarcă spatele. Dar a mârâit și a aprobat din cap îndreptându-se spre hambar.

— Jack.

Hunter s-a întors încet și agil cu fața la fratele său, dar el a rămas cu spatele încordat și cu pumni strânși.

— Data viitoare să îți ții mâinile departe de nevasta mea.

M-am uitat la el de parcă m-ar fi pocnit în falcă și am înghițit în sec.

— Lydia e prietena mea cea mai bună, și faptul că ești gelos pe mine îmi arată că școala ta te-a transformat într-un bărbat patetic, a spus un zâmbet arogant.

Hunter a mârâit și a făcut un pas spre fratele său, dar m-am pus în fața lui și l-am făcut să se oprească.

— Nu trebuie să îți faci griji că aş putea să îți fur femeia, frate mai mare. Am aceleași sentimente pentru Lydia pe care le am și pentru Jackie. Dar dacă nu începi să o tratezi cum trebuie, o să o pierzi definitiv.

Fără alte comentarii Jack a dispărut în hambar, iar eu pot să îi simt inima lui Hunter bătând cu putere sub palmele mele.

Mâna sa s-a oprit pe ceafa mea și mi-a ridicat capul în sus, făcându-mă să mă uit în ochii lui.

— Noi doi o să avem o discuție interesantă diseară, m-a avertizat. Atâta timp cât stai în casa mea, să îți ții picioarele închise.

Mi-a dat drumul brusc și am avut nevoie de un efort extraordinar pentru a-mi menține echilibrul și să nu cad pe jos. Nici măcar nu s-a întors să se uite la mine. Doar m-a lăsat speriată și tremurândă, în timp ce se întorcea la problemele lui.

CAPITOLUL 10

Atmosfera din jurul mesei e mortuară, și nu îndrăznesc să îmi ridic ochii din farfurie.

Hunter e așezat în fața mea și nu pare deloc incomodat de situația asta. Jack e lângă mine și are același comportament ca și fratele lui mai mare. Maggie și Cornelius se află în câte un capăt al mesei și se uită la fiecare dintre noi, abținându-se să pună întrebări stânjenitoare. Singura care scăpase de situația asta e Jackie pentru că e de gardă la cabinetul veterinar la care lucrează.

— Cum merge treaba cu acel teren, Hunter? și-a făcut curaj Cornelius să pornească o conversație.

Bărbatul și-a ridicat capul din farfurie și ne-a aruncat mie și fratelui său câte o privire de oțel.

— Aș fi terminat mai repede dacă anumite persoane nu ar fi avut chef de jocuri de grădiniță.

Obrajii mei s-au înroșit și am prins privirea amuzată a socrului meu asupra mea. Jack zâmbește larg și își continuă masa fără să fie deranjat de cuvintele fratelui său.

— Da? Și ai descoperit cine sunt aceste persoane?

Furculița lui Hunter s-a auzit mai tare în farfurie, și i-am aruncat o privire rapidă.

— Nu am verificat la grădinița din oraș, dar sunt sigur că doi neastâmpărați au fugit de acolo.

Eu și Jack ne-am privit cu coada ochiului și am încercat să ne abținem, să nu râdem cu putere.

— Și cu ce ți-au îngreunat treaba?

— Mi-au ascuns radiatorul.

Liniștea s-a instalat pentru câteva secunde, după care s-a spart când Cornelius a început să râdă din toată inima.

Am răsuflat ușurată și am văzut enervarea de pe chipul soțului meu. Bărbatul mai în vârstă l-a bătut pe umăr pe fiul său mai mic și a continuat să râdă.

— Îmi aduc aminte când ați mai făcut farsa asta acum zece ani, a spus gesticulând cu furculița. Luke Donovan mai avea puțin și dărâma întregul hambar, peste toți angajații.

O, da. Tata a fost extrem de furios, iar eu și Jack am reușit să scăpăm vii pentru că Anna și Maggie au intervenit. Altfel Luke ar fi trecut cu tractorul peste noi și ne-ar fi aruncat la vaci.

— Mie nu mi s-a părut amuzant.

Toate privirile au fost ațintite asupra soțului meu, care e încă supărat, și ne aruncă priviri urâte.

— Cred că acesta e felul lor de a-ți ura bun venit înapoi, a încercat să ne disculpe.

Cornelius e o bomboană de om, dar nu asta a fost intenția noastră. Eu și Jack am vrut să îl scoatem din sărite pentru că e un ticălos înfumurat care meritase farsa cu vârf și îndesat.

Hunter și-a coborât din nou ochii spre farfurie și a început să mănânce fără să mai spună altceva. Eu și Jack ne-am uitat unul la celălalt și am ridicat ușor din umeri.

Atitudinea lui Hunter nu o să se schimbe prea curând, asta e mai mult decât evident. Sper doar să nu fie și mai dificil și mai ursuz de acum înainte.

— Lydia, am trecut astăzi pe lângă magazinul de mobilă și am văzut câteva piese superbe, potrivite pentru bebeluș. Ce spui dacă aruncăm mâine un ochi?

Mi-am ridicat capul și îmi venea să o iau în brațe pe soacra mea și să o sărut. Întotdeauna știe cum să manevreze situațiile penibile și acum pot să înțeleg, din nou, de ce ea și mama mea vitregă se înțeleg atât de bine.

De fiecare dată când făceam câte o boacăna și îl enervam pe Luke, Anna îl făcea să tacă din gură și să uite, cu o partidă de sex.

— Ar fi grozav, am spus cu un zâmbet slab. Și am câteva idei despre decorul camerei.

Femeia i-a aruncat o privire rapidă fiul ei mai mare, dar el continuă să se comporte ca un dobitoc.

— Dacă nu îi pui avioane pe perete, eu îl reneg.

Am început să râd și m-am uitat la Jack care rânjește prosteste. Înainte să spun ceva, tonul rece și de oțel al soțului meu mi-a făcut cuvintele să înghețe pe buze.

— Foarte bine, pentru că nu e copilul tău.

Cei doi s-au privit unul pe celălalt, și am înghițit în sec. Mă temeam să nu izbucnească din nou scandalul. Socrii mei s-au uitat la cei doi idioți fără să spună ceva și vedeam sclipirea de amuzament în ochii țapului bătrân.

— Știi ce, acum regret că nu e copilul meu, a spus gură spartă.

Acesta a fost chibritul care a aprins focul. Hunter și-a împins scaunul, iar când s-a ridicat în picioare l-am auzit trântindu-se de podea. Jack a continuat să stea nemișcat, vizibil amuzat de reacția stupidă a fratelui său.

— Țsta e modul tău de a-mi spune că te-ai culcat cu ea?

De data asta, Jack i-a imitat mișcările, și un al doilea scaun s-a trântit de podea.

— Și dacă ar fi așa care e problema? Acum îți pasă de ea?

— Ți-am spus să îți ții mâinile departe de nevasta mea, a urlat dobitoacul suprem.

De data asta, eu m-am săturat. Am trântit furcu-lița pe masă și m-am ridicat în picioare. Dar scaunul meu nu a căzut pentru că eu știu să mă controlez. Am aruncat prosopul din mână mea lângă farfurie și m-am uitat furioasă la cei doi.

— Când o să încetați să vă mai comportați ca doi adolescenți cretini, atunci o să aveți drepturi asupra copilului meu. Până atunci eu hotărâsc ce sex are, ce culoare preferă, ce mănâncă și așa mai departe.

Mi-am întors spatele și am ieșit din bucătărie fără să aștept vreun răspuns din partea lor. Am urcat scările de lemn și am trântit ușa camerei în spatele meu, înjurând copios.

Furia clocotește în mine. Auzeam pașii grei ai soțului meu pe podeaua de lemn de pe hol. Probabil acum o să avem acea discuție interesantă pe care mi-a promis-o.

Perfect, pentru că hormonii urlă în mine de dimineață și chiar vreau să țip și să lovesc ceva.

Ușa s-a deschis și soțul meu a pătruns în încăperea destul de încet și spășit. Dar privirea furioasă din ochii lui îmi spune că e pregătit să ne înfruntăm și să țipăm unul la celălalt.

A închis ușa în spatele lui încet și a rămas acolo, privindu-mă pur și simplu, fără să scoată vreun cuvânt. Era ca și cum se pregătea să mă atace, iar acum încerca să îmi găsească punctele slabe.

Dar eu am un singur punct slab, și acela era el.

— Mă iubești?

Întrebarea lui m-a luat complet prin surprindere. Nu mă așteptam să mă întrebe asta cu un calm care îmi provoacă fiori pe șira spinării.

— Da.

Mi-a susținut privirea pentru câteva secunde apoi a aprobat din cap și s-a dus în baie. Am privit locul de unde plecase pentru câteva minute bune și am suspinat cu greutate.

Viața mea nu o să devină mai simplă absolut deloc. Cred că am făcut o greșală imensă când m-am îndrăgostit de el. O greșală pentru care o să plătesc toată viața.

Am auzit apa de la duș și m-am îndreptat spre dulap. M-am schimbat în pijama și mi-am pus hainele la locul lor. Bătaia din ușă m-a făcut să tresar și pentru o clipă am crezut că Hunter e cel care are nevoie de mine.

Am deschis ușa și l-am văzut pe Jack sprijinit de rama de lemn, cu mâinile în buzunare și cu o privire supărată.

— Îmi pare rău.

Am zâmbit și am oftat, privindu-i ochii mari de cățeluș și atitudinea de băiat cuminte cu care încerca să mă convingă.

— Ești iertat, am spus îmbufnată.

A zâmbit la rândul lui, dar supărarea din ochi tot nu i-a dispărut.

— Îmi pare rău că fratele meu e un idiot și te face să suferi.

Mereu l-am iubit pe Jack pentru că e fratele mai mare, cel enervant, care râde de tine când îți apar coșurile sau când ieși în oraș cu alți băieți. Mereu i-a luat apărarea lui Hunter și a încercat să repare inimile pe care fratele lui mai mare le lăsa în urmă.

E conștient că nu poate să facă același lucru și pentru mine, și asta îl deranjează cel mai tare.

Mi-am pus mâna pe umărul lui și l-am pupat ușor pe obraz.

— O să fiu bine, Jack, l-am asigurat.

Nu prea pot să îmi cred propriile cuvinte și nu nici el nu pare să mă creadă, judecând după privirea pe care mi-o aruncă.

— O să fiu mereu aici, a promis. Pentru orice ai nevoie.

Am aprobat din cap, și după ce mi-a făcut cu ochiul, am închis ușa în urma lui. Apa nu se mai auzea în baie și probabil Hunter a ascultat absolut tot ce am vorbit cu fratele lui.

M-am băgat în patul rece fără să mă gândesc care ar fi partea pe care ticălosul ar prefera să doarmă.

Am auzit ușa deschizându-se și mi-am închis ochii. Oricum o să se întoarcă cu spatele la mine și nu o să îi pese dacă dorm sau nu. Nici măcar nu știu de ce încerc să îi atrag atenția.

Salteaua s-a încovoiat sub greutatea sa, iar eu am încercat să nu mă întorc cu fața la el și să îl privesc. E prima noapte pe care o petrec în patul lui, lângă el. Și o să fie la fel de rece ca și restul zilelor din viața mea.

A stins lumina și l-am auzit oftând. Inima mea bătea cu putere și îmi doream atât de mult să mă atingă, să mă țină în brațele lui, să mă sărute.

Mi-am mușcat buza de jos ca să îmi rețin lacrimile. Chiar am crezut că o să se schimbe ceva?

L-am auzit mișcându-se în spatele meu și brațele lui s-au strâns în jurul meu. Mi s-a tăiat respirația când s-a lipit complet de mine și i-am simțit goliciunea.

— Lydia, a gemut în părul meu.

Am înghițit în sec și m-am întors cu fața la el. Mi-a strâns părul în unul dintre pumnii săi și mi-a dat capul pe spate până când privirile noastre s-au întâlnit.

— Am nevoie de tine, Lydia.

Gura lui s-a apăsât peste a mea și am suspinat de fericire. Măinile mele s-au oprit tremurătoare pe pieptul lui, iar buzele mele au cedat presiunii.

Mâna lui liberă a coborât pe corpul meu, iar fiecare atingere a sa mă furnica. M-am împins în el și i-am înconjurat gâtul, lăsându-l să se urce deasupra mea.

— Hunter!

Buzele lui au coborât pe bărbie, apoi pe umăr.

— Spune-mi ce vrei, iubito.

Mi-am mușcat buza de jos și mi-am afundat capul în pernă.

— Atinge-mă, am șoptit.

— Unde?

Mi-a dat bretelele jos și a început să coboare cu buzele pe sâni.

— Peste tot.

Vocea mea tremura și nu îmi vine să cred că am rostit aceste cuvinte.

Pielea mea arde sub palmele lui și încep să îmi simt întregul corp topindu-se sub el. Gemetele adâncies din buzele mele întredeschise și mi-am mușcat buza de jos pentru a reduce intensitatea lor.

Mi-a ridicat restul rochiei și a aruncat-o pe podea. Măinile lui mi-au cuprins chipul și m-a sărutat apăsător și blând, în timp ce mă întindea înapoi pe pat.

Măinile lui îmi dezmiardă tandru pielea, coborând din ce în ce mai jos. Mi-am ridicat umerii și l-am ajutat să îmi îndepărteze lenjeria intimă. Când și-a lăsat greutatea peste corpul meu, l-am cuprins în brațe. Degetele mele se plimbă pe mușchii lui tensionați și puteam să îi simt pulsul la fel de accelerat ca și al meu.

M-a privit în ochi în momentul în care a alunecat în mine, și a zâmbit. Corpul meu a reacționat la atingerea intimă și m-am arcuit spre corpul lui.

— Ești a mea.

S-a mișcat din nou pătrunzând mai adânc, zâmbind. A început să se miște încet și prelung, mușcându-mă de umăr. Mi-am ridicat umerii lăsându-l să preia controlul și să ne facă pe amândoi să ne pierdem mințile.

CAPITOLUL 11

Știam că nu o să îl găsesc lângă mine când o să îmi deschid ochii. Dar chiar dacă mă așteptam la asta, sentimentul de durere e mai puternic decât mă așteptam.

Am atins perna care a fost mototolită de capul lui și am suspinat. Chiar am crezut că o să reușesc să îl apropii mai mult de mine. Să reușesc să ne comportăm ca un cuplu. Ca soț și soție. Dar oricât de mult aș încerca, nu o să reușesc niciodată să mă strecor în inima lui Hunter Deverell.

E un sentiment urât cu care trebuie să mă obișnuiesc.

Am dat cearceaful la o parte și m-am dat jos din pat, cu un oftat puternic. M-am uitat cu atenție în oglinda mare de lângă fereastră și mi-am trecut mâna peste abdomenul ușor umflat.

Peste șapte luni o să îmi țin micuțul ghemotoc în brațe și o să îi ofer toată dragostea părintească care mie mi-a lipsit. O să îl protejez și o să mă asigur că nimeni și nimic nu o să îi facă niciun rău.

— Lydia?

Bătaia în ușă m-a făcut să tresar și ochii mei s-au mărit când clanța a început să se rotească.

— Nu intra!

Deși era Maggie cea care se afla dincolo de ușă, nu pot să o las să mă vadă complet dezbrăcată.

— Voiam să știu dacă vii astăzi la magazin.

M-am uitat pe podea după lenjeria mea intimă și am început să o recuperez puțin câte puțin.

Am uitat complet despre slujba mea parțială la magazinul lui Maggie și a Annei. Și de faptul că e posibil să aibă nevoie de mine.

— Da, sigur, am strigat chinându-mă în același timp să îmi prind sutienul. Am nevoie doar de zece minute.

M-am dus la dulap și am scos din sertar o pereche de blugi negri, un tricou și o cămașă în carouri ponosită.

— Trebuie să plec chiar acum. Vine o comandă importantă, iar Anna l-a dus pe Bryan la dentist și o să întârzie. Te aștept la magazin.

— Ne vedem acolo, Maggie.

I-am auzit pașii pe podea, îndepărtându-se de ușa mea, și am răsuflet ușurată, lăsându-mi fundul să alunece pe marginea patului. M-am îmbrăcat rapid, apoi mi-am pescuit tenișii îngălbeniți din dulap.

Știu că pe aici ar trebui să port cizme înalte, mai ales cu șerpii care ne mai vizitează de pe câmp, dar aş muri de cald să stau încălțată cu botine o zi întreagă.

Mi-am trecut mâinile prin păr, încercând să îi aranjez fără vreo perie. Nu am timp de așa ceva, mai ales că trebuie să mă grăbesc ca să îi dau o mână de ajutor soacrei mele.

M-am dus la geanta mea și am scotocit întregul conținut după cheile camionetei mele, dar tot ce am găsit a fost o înjurătură matinală.

Camioneta mea a rămas la Luke Donovan și nu există nicio cale ca să mă lase să o aduc aici. Nu vreau să apelez la favoruri din partea Annei, dar cred că de data asta o să fie necesar. Mașina aia face parte din sufletul meu și nu o să îl las pe ticălosul ăla bătrân să o dea la fier vechi.

M-am uitat pe fereastră și am zâmbit când am văzut mașina lui Jack parcată la locul ei obișnuit. Jackie probabil doarme buștean pentru că aseară a trebuit să lucreze până târziu la cabinetul veterinarului. Nu are niciun sens să o deranjez pe ea și nici în ruptul capului nu o să apelez la înfumuratul familiei pentru o călătorie.

Am ieșit din cameră și am coborât treptele, uitându-mă după prietenul meu. Am ieșit în curtea interioară și l-am văzut pe Jack în fața hambarului, discutând deasupra unui balot de fân cu unul dintre angajați.

— Jack, am nevoie de mașina ta.

Bărbatul și-a întors capul pentru a mă privi și a început să zâmbească. l-a făcut semn interlocutorului său că se întoarce imediat, și s-a apropiat de mine cu pași siguri și hotărâți.

— Și mie ce îmi iese?

Mi-am dat ochii peste cap și am încercat să nu îi înfig un șut în fund. Ce naiba se întâmplă zilele astea la fermă și de ce toți bărbații Deverell sunt mai aroganți decât de obicei?

— Îți fac prăjitura cu brânză și jeleu care îți place, am spus întinzându-mi mâna.

Ticălosul a rânjit larg și a început să își caute cheile în buzunarele pantalonilor, apoi a lăsat-o să cadă în palma mea.

— Pentru ce ai nevoie de ea? Credeam că ai jurat că o să conduci doar mârtoaga ta.

— Mă duc la magazin, am spus încercând să nu îl bat pentru că mi-a jignit mașina. Anna o să întârzie, iar Maggie are nevoie de ajutor.

Amuzamentul său s-a topit și îngrijorarea i-a luat locul, făcându-mă să aștept replica lui de frate mai mare.

— Lui Hunter nu o să îi placă asta.

M-am uitat în palma mea și am început să salt cheia puțin câte puțin.

— Hunter poate să se ducă la naiba, am spus ridicând ușor din umeri.

Blondul a pufnit în râs și și-a șters sudoarea de pe frunte cu dosul încheieturii.

— Te descurci să conduci o automată?

Rahat. Am uitat complet că Jack e iubit de părinții lui și i-au cumpărat o mașină bună care te ține în siguranță.

— Are două pedale, am spus cu o voce slabă. Cât de greu poate fi?

Da, cât de greu poate fi având în vedere că nu am condus în viața mea o mașină cu transmisie automată.

M-am uitat la jeepul imens al lui Jack și încercam să mă încurajez singură, fără să îl las pe el sau pe zâmbetul lui ironic să mă sperie.

— Dacă frânezi cu piciorul greșit, capul tău o să facă cunoștință cu parbrizul, a spus cu un chicotit.

Mi-am dat ochii peste cap și m-am strâmbat la prietenul meu, care se pare că are puțină încredere în mine și mașina lui.

— Ar trebui să pleci înainte să apară el, a spus împingându-mă de la spate. Dacă nu vrei să ai parte de un nou scandal.

Am zâmbit și l-am sărutat pe obraz. Idiotul a scos un sunet teatral de parcă aş fi plecat pe altă planetă și s-a întors la treaba lui.

M-am întors și m-am îndreptat spre mașina imensă a cumnatului meu, cercetând cu atenție terenul.

Hunter nu e aici și sper să nu îl văd până diseară.

Am deblocat mașina și, înainte să deschid portiera, am văzut mașina luxoasă a soțului meu înaintând pe alee.

La naiba! Cum reușește să apară exact când nu trebuie? De parcă ar avea un senzor sau ceva de genul ăsta.

M-am prefăcut că nu îl văd, m-am urcat cuminte în mașină, am reușit să o pun în mișcare. Nu am reușit să înaintez decât un afurisit de metru, pentru că soțul meu cel idiot mi-a blocat accesul la ieșire cu propria lui mașină.

Ticălos arrogant!

— Unde pleci? A lătrat cu geamul deschis.

Mi-am sprijinit cotul de portieră, am tras aer adânc în piept și am observat cum nemernicul s-a dat jos din bolidul lui, a trântit portiera cu putere și s-a apropiat de mine cu umerii drepți și cu o privire dură în ochi.

— La magazinul mamelor noastre.

S-a oprit lângă portiera din partea dreaptă și s-a aplecat în fața ca să mă poată privi mai atent.

— De ce?

Mi-am întors privirea spre el și m-am abținut să îl injur.

— Pentru că lucrez acolo de doi ani, am spus cu dinții strânși.

M-a privit indiferent și a ignorat complet telefonul care începuse să îi sune în buzunarul pantalonilor.

— Rămâi acasă! mi-a ordonat. Nu mai ai nevoie să muncești până când o să se nască copilul.

Și-a scos telefonul și mi-a întors spatele fără să mă lase să îi spun ceva.

Dar de data asta nu o să mă supun pur și simplu. O să îi arăt că nu e șeful meu și nu o să fie niciodată.

Am apăsat pe accelerație și am pus mașina în mișcare, reușind să mă apropii periculos de mult de a lui.

— Lydia!

Am încercat să îmi rețin zâmbetul de nebună și mi-am întors capul pentru a-l privi.

— Treci în casă chiar acum! a măruit cu telefonul la ureche.

Am pufnit în râs și m-am uitat amuzată la bărbatul care mai are puțin și scoate fum pe nări, asemenea unui dragon feroce.

— Și dacă nu vreau? am spus continuând să înaintează și să îi ating mașina.

Privirea lui s-a întunecat și am încercat să îmi mențin amuzamentul pe buze ca să nu îi arăt cât de mult mă sperie. Poate exagerez puțin, adevărat, dar am spus că o să îi fac viața un calvar.

Și-a băgat telefonul înapoi în pantaloni și s-a apropiat din nou de mine.

— Nu o să îți mai spun din nou, Lydia, m-a amenințat cu privirea de oțel.

Mi-am strâns degetele pe volan și am mai intrat puțin în mașina sa, făcându-l să se desprindă de portieră și să privească atacul meu cu ochii cât cepele.

— Mă duc să lucrez, Hunter. Și asta e ultimul meu cuvânt.

Undeva în fundal l-am văzut pe Jack cu stă cu fundul pe un balot de fân și savurează o bere împreună cu unul dintre argași.

— Dacă nu cobori acum din mașina asta nenorocită, o s-o încurci rău de tot, a început să șipe.

Am mai înaintat un centimetru, știind că i-am îndoit puțin portiera și am continuat să zâmbesc.

— Dacă nu îți miști mașina chiar acum, va trebui să o duci la reparat.

Privirea lui s-a întunecat, mai ales când și răsul lui Jack s-a auzit în curte. Bine, am exagerat puțin dar chiar și-a căutat-o.

— Nu intra într-un război pe care știi că nu o să îl câștigi, Donovan, a mârâit spre mine.

— Nu o să te las să mă calci în picioare, Deverell. Tu ai început războiul ăsta, eu doar mă apăr.

Și-a strâns pumnii, iar eu am încercat să nu mă las intimidată de posibilitatea că ar putea să mă lovească.

— Abia aștept să te dau afară și să nu ai unde să te întorci. Anna nu o să reușească niciodată să îl convingă de dobitocul de taică-tu să te primească înapoi. Iar când o să te târăști prin canale și o să cerșești, să îți aduci aminte de faptul că ai încercat să fii mai deșteaptă ca mine.

S-a desprins de portieră și s-a apropiat de propria sa mașină. M-am dat câțiva metri în spate, lăsându-l să se urce în spatele volanului și să văd cum portiera lui o să aibă nevoie de o mică lucrare de îndreptare.

A eliberat poarta de acces și a oprit mașina în dreptul meu, dar nu a coborât. A continuat să sugrume volanul îmbrăcat în piele și să aibă o privire de ucigaș.

— Nici mie nu îmi place să fiu căsătorită cu tine, Hunter, am mințit. Dar până reușim să ieșim unul din viața celuilalt, îți sugerez să îți îndeși aroganța în fund și să nu mai încerci să mă controlezi.

Nu și-a întors capul ca să mă privească, dar știu că m-a ascultat cu atenție.

— Fata naivă pe care ai sedus-o a dispărut, am recunoscut. L-am lăsat pe Luke Donovan să mă calce în picioare timp de douăzeci și patru de ani.

Și-a întors capul brusc și am crezut că o să văd cum îl cade de pe umeri. Dar asta nu m-a oprit să îmi spun părerea.

— Să nu crezi nicio clipă că o să te las să mă tratezi ca pe o păpușă din cârpe. Copilul ăsta nu mă face sclava ta, iar verigheta nu te face soțul meu.

Mi-am întors capul, am apăsat pe accelerație și am părăsit ferma, reușind să respir liniștită într-un final.

Măinile mele tremură cu putere pe volan și nu pot să îmi scot din cap privirea sa furioasă și șocul de pe chipul lui.

Nu se aștepta să ripostez. Și cu siguranță nu se aștepta să îl umilesc în fața fratelui său mai mic. Crede că asta îl doare cel mai tare. Și pentru asta o să mă pedepsească.

M-am afundat în scaunul de piele confortabil și am dat drumul la radio, încercând să îl scot pe soțul meu din gânduri.

Zece minute mai târziu parcam lângă trotuar în fața magazinului din centrul orașului și am cuplat

maneta potrivită a cutiei de viteze. Am reușit să o conduc fără să îmi sparg capul sau să distrug mașina.

Asta e un record personal.

Am coborât din mașină și am intrat în magazinul de două etaje a șefelor mele.

Maggie și Anna și-au dorit mereu o afacere împreună, și au găsit ocazia perfectă când fostul proprietar și-a scos cele două apartamente la vânzare. Luke și Cornelius au trebuit să scoată câteva sute de dolari din buzunare, dar nu au avut nimic împotriva.

Acum cele două participă la diferite licitații în toată țara și au avut și câteva ocazii pentru a prinde câteva piese din Europa. În magazinul lor găsești orice îți dorești. De la obiecte simple pentru decorul livingului până la tablouri celebre și artefacte destinate colecționarilor.

La început am fost sceptică în privința magazinului și am spus că o să îl închidă destul de repede. Dar a devenit în scurt timp o atracție principală pentru turiști, și niciunul nu pleacă din magazin fără să cumpere măcar o solniță sau un pahar de vin.

Dacă le mai adaugi și pe cele două femeie nebune, pleci cu cumpărături de peste două sute de dolari.

— Ce bine că ai venit, scumpo!

Soacra mea era cocoșată pe una dintre scările de lemn, cu o vază în mână. Probabil e una de printr-o dinastie chineză, după inscripții și culori.

— Trebuie să îți arăt ce am primit, a spus entuziasmată. Sunt sigură că o să-ți placă enorm.

A lăsat vaza lângă celelalte surori ale ei și s-a dat jos, la fel de rapid cum aș fi făcut-o eu sau fiica ei.

Maggie poate îmbătrânește, dar se pare că trupul ei o să rămână veșnic tânăr.

Mi-a făcut semn să o urmez și am urcat treptele șerpuite până la etaj, unde era amenajată biblioteca, locul meu preferat din magazin și ascunzătoarea mea perfectă.

Femeia s-a apropiat de una dintre lăzile de pe masa de citit și a început să scormonească în ea. Iar au cumpărat câteva cărți și abia aștept să pun mâna pe ele și să le descopăr.

— Asta e pentru tine.

S-a întors la mine cu zâmbetul pe buze și mi-a înmănat o carte veche și ușor prăfuită.

Am citit titlul și numele autorului, iar ochii mei s-au mărit imediat, făcându-mi chiar frică să ating cartea.

— O, Maggie, am șoptit cu lacrimi în ochi.

Mi-am făcut curaj și degetele mele au prins cotețul cărții. Nu am putut să mă abțin și am început să o răsfoiesc, mângâind filele vechi.

— Știi cât de mult îl iubești pe Shakespeare și cât de mult ai căutat cartea asta.

Lacrimile mele încep să câștige lupta și nu îmi vine să cred că mă transform într-o stropitoare din cauza hormonilor.

— Știi cât de mult îl admiri pe Julius Caesar, iar eu și Anna am profitat de ocazie când am văzut-o pe site-ul de licitații.

Am strâns cartea la piept, m-am uitat la soacra mea și am zâmbit cu gura până la urechi.

Acum pot să înțeleg de ce o iubesc la fel de mult ca pe Anna. Același spirit e prins în două trupuri și sunt extrem de norocoasă că le am pe amândouă în viața mea.

— Mulțumesc, am șoptit cu vocea încărcată de emoție.

M-a luat în brațe, iar eu am început să plâng când i-am simțit mâinile pe spatele meu.

— Vreau să fii fericită, scumpa mea, a spus cu un oftat ușor. Chiar dacă Hunter o să fie un ticălos, eu o să fiu mereu de partea ta.

Am început să râd și m-am uitat în ochii ei, care se abțin cu greu să nu dea frâu liber lacrimilor.

— Nu mai știu ce să fac, am recunoscut. Nu știu cum să îi câștig dragostea.

Mi-a dat o șuviță de păr după ureche și m-a strâns ușor de umeri pentru a mă încuraja.

— Fă-l să vadă ce are de pierdut. Nu știu dacă e un sfat bun, dar trebuie să îl faci să lupte pentru tine.

Am pufnit în râs și mi-am tras nasul, un gest demn de o țărăncă ca mine.

— Până acum ai făcut orice ca să îi captezi atenția și să îi dovedești cât de mult îl iubești. E un prost pentru că nu vede ce are în fața ochilor, a spus încercând să îmi ștergă lacrimile. Până acum ai fost mereu lângă el și l-ai ajutat să îi fie bine. Arată-i cât de ușor te poate pierde și cred că ți-ai putea salva căsnicia.

Dacă ar fi așa ușor...

CAPITOLUL 12

— Nu contează de câte ori bați din gene, răspunsul o să fie același, a tunat.

Am oftat cu putere și m-am prelins pe teigheaua de lemn, dorindu-mi să nu o strâng pe mama mea vitregă de gât.

— Dar am nevoie de mașina aia, Anna, m-am vâicărit. Nu pot să mă rog mereu de cineva ca să mă aducă în oraș.

Mi-a aruncat o privire urâtă și a continuat să așeze trandafirii într-una dintre vasele de la intrare.

— Mai spune-mi tu mult Anna, și o să îți dau o mașină de nu o să vezi, m-a amenințat.

Da, am uitat complet că urăște să îi spun pe nume. Nici măcar nu mă bagă în seamă dacă îi spun Anna.

M-am apropiat de ea, afișându-mi cel mai frumos și măgulitor zâmbet pe care știu că îl am în arsenal.

— Te rog! Poți chiar să îi oferi și sex și poți să îi mai oferi un copil, am sugerat. Nu îmi pasă ce faci atâta timp cât îmi aduci mașina înapoi.

Maggie a trecut pe lângă noi cu un candelabru în mână și a început să râdă. Știu că ideea mea e ridicolă, dar copiii sunt cea mai mare slăbiciune a mamei mele vitrege.

— Cred că e cam bătrână să mai adauge încă un membru, scumpo.

Anna a început să chicotească și a analizat florile pe care tocmai le învârtea în vază.

— Cere-i soțului tău o mașină nouă, mi-a întors-o ticăloasa.

Mai bine aş dormi în pădure şi aş face sex cu un urs decât să îi cer aşa ceva acelui nemernic.

— Mă dau bătută, am spus oftată.

Am oftat cu putere, iar răsul ei triumfător îmi zgârie urechile. S-a întors cu faţa la mine şi şi-a pus mâinile în sâni, pregătită să îmi ofere o lecţie despre cât de proastă e maşina mea, şi sunt sigură că o să arunce în arenă şi sarcina.

— Maşina aia e un dezastru ambulant, Lydia. Ştiu că o iubeşti şi că ai reparat-o mereu cu banii tăi, dar aici sunt de partea lui Luke.

Sunt convinsă că te-a făcut să te simţi foarte bine aseară şi de asta eşti atât de acord cu el, aş fi vrut să îi spun.

— Nu vreau ca maşina aia să îţi aducă moartea. Acum trebuie să te gândeşti şi la nepotul meu, dacă tu ai gânduri sinucigaşe.

Mi-am dat ochii peste cap şi în scurt timp am văzut-o în faţa mea şi pe Maggie, care încearcă să fie la fel de autoritară ca şi partenera ei, dar zâmbetul o cam dă de gol.

— Maşina aia se duce la fier vechi şi asta e ultimul meu cuvânt, domnişoară, a spus ameninţându-mă cu arătătorul.

— Atunci îmi vreau banii înapoi.

Anna m-a privit surprinsă, iar soacra mea a izbucnit în râs şi şi-a sprijinit o mână pe umărul mamei mele.

— Am cumpărat vechitura aia, cum îi spunei voi, cu propriii mei bani şi îi vreau înapoi. Plus banii pe care i-am băgat în reparaţiile ei.

— Poţi oricând să îi ceri tatălui tău.

La naiba!

Ticâloasă mică care face orice să îmi închidă gura și să obțină ce își dorește!

— Las-o baltă, am cedat din nou.

M-am întors și m-am îndreptat spre teigheaua unde se afla casa de marcat și câteva cutii cu bomboane mentolate.

— Dacă ești destul de curajoasă să îl înfrunți pe Hunter, atunci ai destule biluțe să îl înfrunți și pe Luke Donovan, m-a luat peste picior soacra mea.

Cuvintele lui Maggie m-au făcut să mă opresc și să le diger. Nu pot să spun că nu are dreptate. Nu pot să fug toată viața de tatăl meu. Acum că drumurile noastre nu se mai intersectează, poate că e timpul să îmi iau inima în dinți și să îl înfrunt. Să vorbesc cu el și să îi spun tot ceea ce simt pentru el.

Clopoțelul care se află deasupra ușii a răsunat în încăpere, și am văzut-o pe Jackie Deverell înaintând spre mine cu o privire complet nebună în ochi.

— De ce trebuie să mă întâlnesc cu acel nemernic, arogant și ticălos?

Am zâmbit și i-am făcut semn să mă urmeze în mica bucătărie pe care am amenajat-o cu câteva luni în urmă.

— De ce trebuie să îmi aducă labradorul exact când sunt eu de gardă? a spus trântindu-și geanta pe insula albă.

— Ai ținut toate astea în tine de aseară?

M-am îndreptat spre cafetieră, am scos câștile personale și am turnat lichidul maroniu aromat.

— Păi, am ajuns târziu aseară și tu dormeai sau te cașteai cu Hunter, a spus enervată. Mama și tata aveau parte de o plimbare nocturnă și sper că nu voi mai avea încă un frate.

— Hei, am auzit asta! a țipat Maggie la fiica ei.

Am chicotit și am scos borcanul cu zahăr, în timp ce Jackie s-a așezat pe scaunul ei cu zgomot.

— Bine, poate așa învățați să vă protejați.

Maggie și Anna au început o adevărată discuție pe tema copiilor nerespectuoși și atât eu, cât și cumnata mea ne-am dat ochii peste cap.

— Și nu am de gând să vorbesc cu Jack despre faptul că unul dintre prietenii lui e un adevărat măgar cu mine. Și nici tu nu o să vorbești cu el. Așa că ține-ți gura închisă sau îți pun placenta între dinți.

I-am împins cana și am început să râd cu putere. Mi-am tras scaunul și m-am așezat pe el, punându-mi câteva lingurițe de zahăr.

— Deci, ce ți-a mai spus domnul Brown de data asta?

Blondina a oftat cu putere și a început să-și amestece băutura uitându-se supărată în cană.

— Nici măcar nu m-a lăsat să mă ating de câine. A spus că nu vrea să îl omor.

A trântit lingurița pe masă și s-a uitat la mine complet furioasă.

— Eu nu sunt în stare să calc pe o furnică și el are impresia că pot să omor un câine?

Am zâmbit și am sorbit din cafea, urmărind-o cu privirea pe cumnata mea. Relația ei cu Josh Brown a fost mereu un subiect interesant pentru mine și încă nu pot să îmi dau seama de ce e atât de picantă.

— M-a făcut de râs în fața domnului Chamberlin și mi-aș fi dorit să îi fac niște injecții foarte dureroase și cu substanțe letale, a spus gesticulând ca o nebună.

Nu, în niciun caz nu ar face așa ceva. Doar e foarte nervoasă și e în stare să spună orice ca să se elibereze de tensiune.

— Data viitoare ascunde-te sub birou sau în baie, am sugerat cu buzele lipite de cana de cafea.

M-a privit enervată deasupra câinii sale, iar eu am ridicat din umeri nevinovată.

— O să fiu un doctor, Lyd. Nu pot lăsa puștani ca Josh Brown să mă intimideze și să mă bage sub birou.

— Dar ai vrea să te pună deasupra biroului.

Obrajii lui Jackie s-au colorat în câteva secunde și a sorbit cafeaua fără să mai spună ceva.

Chiar dacă Josh pare foarte înverșunat să o scoată din minți, Jackie a avut mereu o pasiune secretă pentru el. Mereu a încercat să îl atragă atenția și de cele mai multe Josh a reușit mereu să o facă să se simtă prost.

— Ai încercat să vorbești cu el? A trecut ceva timp de când v-ați văzut ultima oară.

Cât timp Jackie a fost ocupată cu facultatea, drumurile lor nu prea s-au intersectat. Dar de când a absolvit și a început să lucreze la cabinetul veterinar, se pare că Josh are din ce în ce mai multe animale bolnave.

— Aș prefera să sărut un porc și să îl călăresc decât să vorbesc cu acel cowboy arogant și nemernic, a spus cu vocea ridicată.

Mi-am lăsat cana pe masă și m-am uitat la cum năta mea care ar fi vrut să strice ceva în acest moment.

— Crăciunul trecut a aruncat bolul cu vin în mine, a spus înverșunată.

Josh a avut o metodă unică să o umilească pe Jackie în public. Dar cred că o face pentru că simte ceva pentru ea și încearcă să îi atragă atenția.

— După accidentul tatei mi-a spus că știe că o să fiu bine pentru că inima mea de gheață nu o să se descompună atât de repede.

Și-a împins cana cu dezgust și și-a pus mâinile în sân.

— E un ticălos și nu am de gând să vorbesc cu el. Iar data viitoare când o să mă umilească în propriul meu cabinet, o să îi sparg sticla cu alcool medicinal fix în cap.

Am început să râd și m-am ridicat de pe scaun pentru a spăla cele două căni.

Jackie e atât de amuzantă când e nervoasă, și e absolut adorabilă când încearcă să devină fioroasă și violentă. Dar e îndrăgostită nebunește de Josh și cred că în cele din urmă o să își găsească fericirea unul în brațele celuilalt.

* * *

— Nu îmi vine să cred că mașina mea a ajuns acasă întreagă și nevătămată.

I-am aruncat prietenului meu o privire ironică și am închis portiera în spatele meu. I-am aruncat cheile, pe care le-a prins fără niciun efort.

Mașina nouă care strălucește sub razele soarelui mi-a atras atenția, mai ales că limuzinele nu sunt atât de comune la noi.

Jack mi-a cuprins umerii cu unul dintre brațele sale lungi și am început să mergem spre casă.

— Ce e cu mașina asta?

— Un nou cumpărător și fiica lui. Tata și Hunter le arată câteva dintre vaci și tauri.

M-am uitat la grajd și primul meu gând a fost să mă duc spre ei. Dar sunt sigură că Hunter și-ar ieși din minți dacă mi-aș face apariția, și m-am gândit că ar fi mai bine să stau cuminte.

— Mama nu vine?

Am pășit pe verandă și ne-am oprit în fața ușii.

— Mai are câteva lucruri de aranjat cu Anna, dar cred că vor să îmi facă o petrecere de ala stupidă pentru bebeluși.

Prietenul meu a început să râdă și s-a sprijinit cu umărul de unul dintre stâlpii de lemn ai verandei.

— E primul lor nepot, fralero, a spus dându-mi un bobârnac peste nas. Încearcă să nu le strici bucuria asta.

Am zâmbit și mi-am dat o șuviță de păr după ureche.

— Poate că ai dreptate, am recunoscut. Totul te întâmplă atât de repede, încât abia dacă reușesc să mă bucur de propriul meu copil.

Jack a întins una din mâinile sale mari și mi-a atins abdomenul, zâmbind cu gura până la urechi.

— Nu ar mai trebui să ratezi vreun moment, altfel o să regreti amarnic. Nu îl lăsa pe Luke sau pe Hunter să îți ia fericirea asta. O meriți, pitico.

Cuvintele lui îmi fac ochii să se umezească și am suspinat. Jack a oftat și m-a tras în brațele lui calde depunând un sărut pe creștetul meu, oferindu-mi sprijinul și afecțiunea pe care mi-o doream de la soțul meu.

— O să îmi pierd mințile dacă o să bocești la fiecare cuvânt pe care îl pronunț.

M-am dat un pas în spate și i-am dat o palmă peste braț, făcându-l să zâmbescă.

— Jackson!

Vocea profundă și grea m-a făcut să tresar, dar cumnatul meu nu a avut nici măcar o reacție. Și-a întors capul plictisit spre fratele lui și a așteptat să îi vorbească din nou.

— Tata are nevoie de tine, a spus făcându-i semn spre grajd.

Jack mi-a făcut din ochi și m-a sărutat pe obraz înainte să plece. Chiar și de la distanță l-am văzut pe soțul meu încordându-se, și am înghițit în sec.

Cred că în seara asta o să avem o nouă ceartă de proporții.

Mi-a aruncat o privire năucitoare și rece, apoi s-a întors în grajd fără să îl aștepte pe fratele lui.

— Ei bine, iubire mică, o să avem ceva de lucru cu tatăl tău, am spus cu un suspin profund.

Mi-am mângâiat abdomenul și am intrat în casă, oprindu-mă direct în bucătărie.

Maggie o să ajungă acasă destul de târziu și probabil o să fie prea obosită ca să mai gătească. Cred că e timpul să îmi intru în rol și să încerc să mă integrez mai bine în această familie.

Am scos toate ingredientele de care aveam nevoie pentru o cină copioasă și înainte să încep să gătesc, mi-am luat vitaminele pe care mi le-a prescris doctorul.

Acum îi sunt recunoscătoare lui Clare că m-a lăsat în bucătăria ei și m-a învățat câteva din trucurile ei magice.

Gândul la Clare m-a dus imediat la casa în care am crescut și pe care o iubesc atât de mult. Chiar dacă am urât primii cinci ani din viața mea, după venirea Annei totul a devenit perfect. Chiar dacă eu și Luke ne-am clondănit de cele mai multe ori, ea mereu găsea soluția ideală să ne potolească.

Iar acum mă aflu în casa bărbatului pe care l-am iubit mereu și mă simt ca o străină. Chiar dacă întreaga familie mă iubește și sunt cei mai minunați oameni din lume, răceala lui Hunter mă debusolează complet.

Am crezut că o să reușesc să îl cuceresc. Că o să își dea seama că mă iubește când va afla de copil. Dar orice încercare a mea îl face să își lase din mînă și sapă mai adânc prăpastia dintre noi. Nici măcar nu mai știu ce să fac ca să îl apropii de mine.

După ce am pus tava în cuptor, m-am uitat pe fereastra imensă și i-am văzut pe posibili cumpărători.

Bărbatul opulent, îmbrăcat în costum și cu urme de păr alb mergea cu zâmbetul pe buze alături de Cornelius. Când mi-am mutat privirea în spatele lor, am simțit cum respirația mi se oprește.

Soțul meu are cel mai minunat zâmbet pe buze, un zâmbet după care eu tânjesc atât de mult, și o privește pe femeia de lângă el complet fascinat.

Am înghițit în sec, iar degetele mele s-au arcuit pe blatul mobilei.

Femeia asta e superbă. Cascada de păr brunet îmi face părul să arate ca o căpișă amărâtă de fân, costumul ei format din fustă și bluză bleumarin se

mulează pe corpul ei perfect, care nu are nici măcar un defect.

E femeia ideală, iar Hunter și-a dat seama de asta.

S-au oprit și am văzut-o ridicându-se pe vârfuri și sărutându-l pe soțul meu pe obraz. Mi-am închis ochii și am încercat să nu încep să plâng.

Cum pot să fiu atât de naivă să cred că o să am vreă șansă cu el? Hunter nu mi-a oferit niciun motiv să cred că o să fim împreună și după nașterea copilului.

— Lydia?

Vocea lui m-a făcut să îmi deschid ochii, dar nu am curajul să îl privesc. Am înghițit în sec și m-am uitat pe fereastră, lumea dispăruse, și am simțit lacrimile rostogolindu-se pe obraji mei.

I-am auzit pașii în spatele meu și inima mea bătea din ce în ce mai tare cu fiecare apropiere a sa. Am tresărit când mâna lui s-a așezat pe umărul meu, și m-am întors involuntar.

— Ce s-a întâmplat?

Mâna lui mare s-a oprit pe obrazul meu și m-am uitat în ochii lui, care păreau îngrijorați.

Am dezaprobat din cap incapabilă să rostesc vreun cuvânt, bucurându-mă de atingerea lui cât de mult puteam.

— De ce plângi? a insistat.

Mi-am mușcat buza de jos și am continuat să mă uit la chipul său fără să vorbesc.

— Lydia, nu am toată ziua la dispoziție, a spus nerăbdător. Spune-mi, ce s-a întâmplat?

I-am dat mâna la o parte și m-am îndepărtat de el, încercând să nu vorbesc despre gelozia mea. M-am

apropiat de masă și am luat cuțitul pentru a toca câteva legume.

— De ce plângi?

Am râs și încercam să nu îmi tai degetele cu ajutorul cuțitului.

— De când îți pasă?

— Ești soția mea, a spus simplu. Îmi pasă dacă ceva te supără.

Am trântit cuțitul pe tocător și m-am întors cu fața la el, privindu-l furioasă.

— Nu îți pasă de mine. Mi-ai spus destul de clar că după ce o să nasc, o să îmi dai cu șutul. Și după atitudine ta vioaie în preajma ei, am spus gesticulând cu cuțitul spre fereastră, e mai mult decât evident că deja ai candidatele potrivite pentru noua ta soție.

M-a privit nedumerit și și-a încrucișat mâinile la piept.

— Ea?

Mi-am dat ochii peste cap și am încercat să nu îi arunc cuțitul între ochi.

— Acea femeie sofisticată și superbă căruia îi zâmbeai atât de galant.

— Nora?

Am început să râd și mi-am trecut limba peste buza de jos simțind cât de uscată e.

— Da, Nora, am spus cu o voce slabă. Nora cea delicată, pe care poți să o scoți în societate și cu care poți să te mândrești.

Bărbatul a scos un oftat prelung și și-a apăsat două degete pe pleoapele lui.

— Nu se petrece nimic între mine și ea. I-am arătat doar ferma și am încercat să fiu politicos.

— Ești mai politicos cu o străină decât cu mama copilului tău, i-am trântit-o.

Mi-a aruncat o privire glacială și i-am văzut maxilarul încordându-se. Știu că împing conversația asta la limită, dar am nevoie de această eliberare.

— Chiar dacă divorțezi de mine și mă arunci ca pe o cârpă, nu o să îți las copilul meu. Nu îmi pasă de metodele și de banii tăi. Nu o să îmi iei copilul, Hunter.

— Mai bine ai avea grijă la ton și la amenințări, Lydia, m-a avertizat.

— Sau ce? O să mă dai afară?

A făcut un pas spre mine și am încercat să mă îndepărtez de el, dar masa mă împiedica.

— Crezi că poți să îmi faci față doar pentru că familia mea e de partea ta? Pot să te dobor și cu toată protecția lor, scumpo.

Am înghițit în sec și am încercat să îi susțin privirea furioasă. Mi-a acoperit abdomenul brusc și m-a făcut să tresar.

— Copilul e al meu și o să fac tot ce îmi stă în putință ca să îl obțin. Iar timp de încă șase luni, tu ești a mea. Așa că ține-ți mâinile departe de fratele meu.

A ieșit din bucătărie ca o furtună și a trântit ușa în urma lui, lăsându-mă fără grai. Genunchii mei care tremurau, acum au cedat, și am alunecat pe podea.

Cred că tocmai am pornit un război pe care nu mi-l doream.

CAPITOLUL 13

Continuam să mă zgăiesc la camera goală pe care Cornelius și Maggie mi-au pus-o la dispoziție. Ar fi trebuit să mă apuc mai repede de amenajarea camerei bebelușului, dar toată drama din viața mea m-a ținut departe.

— Unde vrei să pun astea?

Mi-am întors capul și l-am văzut pe Jack cu două găleți de vopsea în mâini, cu un zâmbet pe buze. l-am făcut un semn spre podea și m-am apropiat de fereastră mare.

Pădurea din apropiere se întinde în fața ochilor mei și am zâmbit, știind că priveliștea o să fie perfectă pentru a-l liniști pe micuțul meu când o să aibă nevoie.

Mi-am mângâiat burta care devenea din ce în ce mai proeminentă și am suspinat.

De la ultima ceartă cu Hunter abia dacă am mai vorbit unul cu celălalt. Nora a continuat să vină aici cu tatăl ei, iar soțul meu a avut grijă să fie foarte atent cu ea și să aibă grijă de fiecare nevoie a ei.

— Hai să ne punem pe treabă, l-am auzit pe prietenul meu.

Jack și-a pus mâinile pe șolduri și mi-a zâmbit din tot sufletul. Întreaga familie și-a dat seama de problemele dintre mine și Hunter și cred că au încetat să mai spere că lucrurile ar putea să fie bune între noi.

Prietenul meu a deschis capacele de vopsea și am văzut albastrul deschis pe care l-am ales împreună

cu mamele mele. Chiar dacă nu știu sexul copilului, am preferat să aleg o culoare neutră care ar putea fi folosită în ambele cazuri.

— De ce nu te așezi pe scaunul tău și mă lași să arunc vopseaua pe pereți?

Am început să râd și m-am aplecat pentru a lua una dintre pensule în mână.

— Să nu crezi că o să stau degeaba și o să mă uit la tine, i-am spus cu zâmbetul pe buze.

— O să îi dau eu o mână de ajutor, Jack.

Cornelius și-a făcut apariția în pragul ușii îmbrăcat într-o pereche de pantaloni negri și un tricou cam cu două numere mai mari și cu un zâmbet pe buze.

În ultima lună a fost destul de ocupat cu potențialul cumpărător și cu ferma și nu am mai reușit să petrecem timp împreună.

— Nu cred că are nevoie de un bătrân căruia începe să îi tremure mâinile.

Socrul meu s-a apropiat de Jack și i-a dat o palmă peste ceafă, făcându-l să râdă.

— Încă am forță, tăntălăule. Nu mă pune să îți mai fac un frate sau o soră.

Jack s-a uitat la tatăl său îngrozit și am început să râd când i-am văzut chipul albindu-se.

— Du-te în oraș și răcorește-te, i-a spus smulgându-i trafaletul din mână.

Un zâmbet imens s-a prins de buzele prietenului meu și l-a bătut ușor pe umăr pe tatăl său.

— Îmi dai și niște bani?

Cornelius a scos un oftat profund și i-am văzut umerii căzând.

— Maică-ta a vândut azi niște mobilă scumpă. Dar nu ai auzit asta de la mine, l-a avertizat.

Blondul nu a mai așteptat un al doilea sfat și a ieșit pe ușă începând să o strige pe Maggie din capătul scăriilor.

— Cu care începem?

Am zâmbit și i-am indicat peretele, iar el a împins găleata mai aproape. Mi-am prins părul la spate și mi-am închis cămașa veche de lucru a lui Hunter pe care am luat-o din dulapul lui.

În mai puțin de cinci minute am început amândoi să colorăm peretele, și liniștea plutea între noi.

Nu îi stă în fire lui Cornelius să fie atât de tăcut. Sigur ceva îl macină și o să înceapă să vorbească foarte curând.

— Îți este dor de slujba de la magazin?

Sarcina avansează cu pași rapizi și încep să am toate simptomele din plin. Anna și Maggie mi-au interzis să mai lucrez cu ele până când sarcina o să ajungă la termen; chiar dacă sunt doar patru luni și încă nu am ajuns la stadiu în care să nu mă pot mișca.

— Îmi e dor să le aud pe cele două bârfind și înnebunindu-mă cu afecțiunea lor exagerată, am recunoscut. Și îmi este la fel de dor de plimbarea cu mașina.

După ce am condus mașina lui Jack pentru prima oară, a doua zi Hunter mi-a adus un SUV alb, special pentru mine.

— Nu ar fi trebuit să faci asta.

A pufnit ironic și a desprins funda roșie pe de capota automobilului.

— Soția mea nu o să meargă pe jos unde are nevoie. Eu nu am timp să te duc oriunde vrei. Și nici în mașina lui Jack nu o să mai pui piciorul.

Obsesia asta a lui cu mine și Jack începea să mă exaspereze și nu știu cât de mult o să mai rezist fără să încep să țip.

M-am apropiat de el și l-am atins ușor pe mână stângă, observându-i verigheta. Și-a ridicat capul și s-a uitat în ochii mei.

— Jack e prietenul meu cel mai bun și tu știi asta, am încercat să rezonerez cu el.

— Nu sunt atât de convins.

Mi-am dat ochii peste cap și am oftat exasperată.

— Îți făceam tot felul de furse. Am dormit împreună în fiecare tabără și uneori chiar și când ne îmbrătam. Chiar crezi că aș putea să mă culc cu el?

A continua să se uite la mine fără să spună ceva. Am mai făcut un pas spre el și mi-am pus mână pe pieptul său.

— Tu ești singurul bărbat pe care îl iubesc, am șoptit. Când o să înțelegi asta?

Brațul său s-a încolăcit pe talia mea și m-a tras spre el cu blândețe. Buzele lui s-au oprit peste ale mele și am suspinat, simțind cum inima mea tresaltă de fericire.

— Cred că e timpul să facem o tură.

M-am uitat nedumerită la el și a început să plimbe cheile prin fața mea cu zâmbetul pe buze.

— Trebuie să văd cum te descurci și dacă nu ai tendințe sinucigăse.

Mi-am dat ochii peste cap și i-am smuls cheile, făcându-l să își lărgască zâmbetul.

Dacă ar fi putut să fie totul la fel de perfect. Să fie atât de atent și afectuos tot timpul. Nu doar când își dă seama că am probleme sau când e gelos pe propriul lui frate.

— De ce îl lași să șteargă pe jos cu tine?

Mâna mea s-a oprit brusc și mi-am întors capul spre socrul meu. Nu părea tulburat de șocul meu, pentru că își plimbă pensula în sus și în jos.

— Chiar trebuie să avem discuția asta? I-am răspuns cu un oftat.

Și-a întors capul și s-a uitat la mine într-un mod ironic.

— Ești însărcinată cu copilul lui, ești soția lui, iar tu îl lași să defileze împreună cu acea individă în tot orașul.

Da, mai nou se pare că Nora nu a fost niciodată în Austin și l-a ales pe Hunter pe post de ghid turistic.

Am zâmbit cu tristețe și am înmuiat pensula în găleata cu vopsea.

— Vrei să spui că nu îți place de ea?

Cornelius a pufnit și de data asta își manevra pensula mai dur.

— Nu am nevoie de o fandosită cu tocuri căreia îi este frică să nu calce în balegă de vacă.

Am început să râd cu putere și am simțit lacrimile din colțurile ochilor țâșnind.

— Dar e pe placul lui Hunter. Mereu și-a dorit o soție sofisticată cu care să se mândrească în societate.

— Nici măcar nu știe ce vrea de la o nevastă, a tunat capul familiei. El are nevoie de o femeie cu care să poată răzbate în viață. Pe care să se bazeze și care să îl ajute.

A înmuiat din nou pensula lui și acum începe să se descarce de toată frustrarea acumulată.

— Prințesa aia a lui tată o să îi aducă doar bebele, a spus dezaproband din cap. O să îl sugă de bani și când o să ajungă în faliment o să își ia pantofii de firmă și o să plece la tătici.

Am suspinat și m-am uitat la peretele care începe să prindă viață cu noua culoare.

— Trebuie să îi bagi mințile în cap, Lydia. Nu îmi pasă ce faci atâta timp cât o faci. Pleacă de acasă, amenință-l cu partajul, fă orice.

Am început să râd și m-am uitat la socrul meu care cred că tocmai își pierduse mințile.

— Tocmai îmi ceri să îi fac viața amară fiului tău?

A dat din cap și m-a făcut să îmi măresc zâmbetul pe care îl aveam pe buze.

— Credeam că vrei să faci afaceri cu tatăl ei.

A îndreptat pensula spre mine și m-am dat un pas în spate când a început să o scuture.

— Niciodată nu mi-a plăcut să amestec afacerile cu plăcerea, iar Hunter trebuie să înțeleagă asta. Dacă Robert Heimer are de gând să arunce o afacere bună pe apa sâmbetei de dragul acelei răsfățate, atunci e cel mai mare idiot pe care l-am întâlnit.

Înainte să îi mai spun ceva, sunetul unei mașini mi-a atras atenția.

— Hunter are de gând să o învețe să călărească, a spus dându-și ochii peste cap. Du-te acolo și apără-ți căsnicia, fetișo.

Mi-a luat pensula din mână și mi-a făcut semn spre ușă. Am oftat cu putere și am început să mă mișc, știind că nu am nicio șansă să câștig în fața lui Cornelius.

Cum naiba aș putea să îmi apăr căsnicia? Hunter o să îmi rădă în nas și o să îmi dea un șut în fund ca să mă întorc în casă. De la ultima ceartă, de acum o lună nici măcar nu a mai încercat să vorbească cu mine. Abia dacă mi-a mai aruncat o privire. Și asta mă doare al naibii de tare.

În fiecare noapte mă prefac că dorm când vine în cameră și înainte de asta plâng până la epuizare.

Când am ieșit pe ușa din bucătărie, am văzut-o pe acea divă perfect echipată pentru călărie. Pe la cizmele de firmă și probabil la fel de scumpe ca mașina mea veche, până la casca de călărie menită să îi protejeze capul. Părul ei des și lung e prins într-o coadă ce atârână pe spatele ei.

Au început să vorbească și l-am văzut pe soțul meu chicotind. Stomacul mi s-a strâns când am auzit

sunetul natural și am simțit durerea săgetându-mă în inimă.

Hunter m-a văzut apropiindu-mă și întreagă veselie i-a dispărut de pe chip. Buzele i s-au întins într-o linie subțire și i-am văzut umerii încordându-se.

— Nora, vreau să ți-o prezint pe soția mea, a spus dregându-și glasul.

Bărbatul și-a pus un braț pe talia mea, m-a lipit de trupul său și nu am putut să nu zâmbesc. Bruneta și-a întors capul spre mine și m-a privit cu o pereche de ochi albaștri superbi.

Pot să înțeleg de ce Hunter e atras de una ca ea.

Așezate una lângă cealaltă, eu arăt ca o sărăntoacă, iar ea prințesa regatului.

— Lydia, ea este Nora Heimer, a spus cu o voce neutră. Tatăl ei vrea să cumpere câțiva tauri de la noi.

— Îmi pare bine să te cunosc.

I-am întins mâna cu zâmbetul pe buze, iar individul s-a uitat la ea de parcă aș fi avut răie. Am câteva pete de vopsea, e drept, dar în afară de asta e curată ca lacrima.

Și-a îndreptat atenția spre soțul meu și i-am simțit degetele strângându-se pe talia mea.

— Putem pleca, scumpule?

M-am uitat la ea surprinsă și probabil Hunter și-a dat seama de asta pentru că m-a sărutat ușor pe creștet.

— De fapt, soțul meu e ocupat astăzi.

Am pus mai mult accent pe soțul meu și am văzut-o pe fandosită ridicându-și sprâncenele surprinsă.

— Ultima oară când am venit aici mi-ai spus că astăzi o să mă urci pe un cal, dragule.

Tipa asta caută bătaia cu lumânarea. Mi-am strâns pumnii pe lângă corp și de data asta nu o să o mai las să câștige.

— Îmi pare rău de planurile tale, Nora, dar Hunter trebuie să mă însoțească la programarea cu ginecologul. Și copilul lui e cel mai important în acest moment.

Bruneta și-a strâns cravașa cu putere în mână și începe să își piardă răbdarea și politețea falsă pe care încearcă să o afișeze. M-am uitat cu coada ochiului la Hunter, iar el se bucură de spectacol.

— Nu mi-am dat seama că ești însărcinată, a spus aruncându-mi o privire urâtă. Am crezut că ești doar grasă.

Am mârâit, și înainte să mă arunc asupra ei Hunter și-a strâns brațul în jurul meu și m-a oprit.

— Îmi pare rău, Nora dar am uitat complet de programarea la ginecolog.

Individa s-a uitat complet șocată la bărbatul pe care încerca să îl cucerească și un zâmbet triumfător mi s-a arcuit pe buze.

— Doar nu vorbești serios, a spus pe un ton ridicat. Mi-am anulat o întreagă zi la SPA pentru tine Hunter.

Biata prințesă. Nu o să poată să își facă tratamentele cu alge și cu noroi.

— Lydia are dreptate. Copilul și familia mea sunt cei mai importanți. Dacă vrei să înțelegi bine, dacă nu, e strict problema ta.

Nora a mârâit cu putere, s-a întors și a plecat fulgerător de lângă noi. M-am uitat la ea și la mersul ei apăsător, încercând să îmi rețin zâmbetul triumfător. Aproape a smuls portiera când a deschis-o și a plecat cu un scârțâit de roți de la ferma noastră.

Acum aștept ca Hunter să înceapă să țipe la mine și să mă insulte. Dar el a început să râdă și m-a tras mai aproape.

— Nu ai nicio programare la doctor, așa-i?

Am zâmbit rușinată și am dezaprobat din cap.

— E săptămâna viitoare, am recunoscut.

A zâmbit și m-a sărutat pe vârful nasului. Gesturile lui de afecțiune mă fac să mă topesc, dar și să mă păcălesc. Pentru că mă amăgește cu ele, apoi devine rece și ursuz și mă rănește.

— Îmi place când devii feroce și vrei să te lupți cu toată lumea.

Și-a apropiat buzele de ale mele și mi-am simțit inima începând să bată cu putere.

— Îmi aduci aminte de ce m-am îndrăgostit de tine.

Mi-a acaparat buzele într-un sărut înainte să mai spun ceva. Toate gândurile mele au fost șterse de atingerea lui. Atingere pe care nu vreau să o pierd niciodată.

Hunter

A tresărit când gelul rece i-a atins pielea, și nu am putut să nu zâmbesc. Ochii ei sunt mari și curioși, la fel ca și ai mei. Nu am mai fost până acum cu ea la medic, și cred că e timpul să îmi intru în rolul de tată și de soț. Nu o să pot sta îmbufnat la nesfârșit și trebuie să mă gândesc la o soluție permanentă pentru când copilul nostru o să vină pe lume.

— Hai să vedem ce se mai întâmplă.

Doctorița, cam tânără după părerea mea, și-a tras scaunul mai aproape de patul pe care e întinsă soția mea și a pornit ecranul ecografului.

— Ai mai avut grețuri?

— Doar dimineața sau dacă mai dau peste miro-suri neplăcute.

A scos aparatul din suportul lui și l-a apăsat pe abdomenul umflat al blondinei mele. Pe ecranul negru au apărut câteva pete albe luminoase, dar nu prea înțeleg nimic. E mai mult ca un joc de umbre și de lumini decât un copil mic și vioi.

— A început să lovească?

Lydia a început să râdă și privește atent monitorul aparatului.

— Sinceră să fiu, nu știu. Nu îmi dau seama dacă lovește el sau dacă e stomacul meu revoltat.

Doctorița a zâmbit larg și a început să apese pe tastatura dispozitivului.

— Uite piticul! a spus cu zâmbetul pe buze.

Degetul ei arătător s-a oprit într-un punct fix pe ecran și am văzut o lumină ceva mai puternică întrezărindu-se între umbre. Poate că sunt eu idiot, dar ăla sigur nu e un copil. Arată mai mult ca becul de la un stâlp de iluminare în plină noapte.

— Și asta e inima lui.

Ritmul inimii a început să se audă în micile difuzoare și am auzit-o pe soția mea suspinând lângă mine. Când i-am aruncat o privire rapidă, i-am văzut ochii înlăcrimați, iar mâna ei s-a strâns în jurul propriei mele mâini.

— Vrei o imagine ca să o pui în ramă?

— Ești cea mai tare, Sarah, a spus blondina mea emoționată.

Familiaritatea asta dintre ele e destul de ciudată. Fiecare ginecolog e atât de intim cu pacientul lui? Sau Lydia are talentul de a atrage simpatia persoanelor pe care le are în jur?

După privirea urâtă pe care mi-o aruncă docto-rița de fiecare dată când poate, cred că știe mai multe decât detaliile sarcinii.

Individa asta mă ignoră în mod voit. Niciodată nu m-a întrebat dacă vreau și eu imaginea sau dacă îmi place ce văd. Mereu a privit-o doar pe Lydia, iar pe mine m-a tratat ca pe un gunoi. Și cred că nu o să scap doar cu o privire urâtă din partea ei.

— Bine, cam asta e, a spus finalizând consultația.

A pus dispozitivul în suport, a închis monitorul și și-a scos mânușile de cauciuc, pe care le-a aruncat direct în coș. S-a întors spre soția mea cu zâmbetul pe buze și a luat-o de mână liberă.

— Sarcina evoluează bine, iar copilul e perfect sănătos. O să îți prescriu din nou vitaminele și cred că ne vedem din nou peste o lună.

— Când putem să aflăm sexul copilului?

Întrebarea mea a făcut-o să își întoarcă capul și mi-a aruncat o privire de gheață și plină de resentimente.

— Lydia vrea să fie o surpriză la naștere și respect decizia ei.

Și-a întors capul spre blondină și a zâmbit cu căldură, ridicându-se de pe scaun.

— O să vină o asistentă să te ajute să te ștergi. O să am o discuție cu soțul tău și o să îi dau lui rețeta.

— Sarah...

Femeia a ignorat oftatul soției mele și mi-a făcut semn să o urmez. Clar o cunoaște mult mai bine pe pacienta ei și probabil o să își scoată colții ca să mă muște.

M-am ridicat de pe scaun și am urmat-o pe doctoriță în cabinetul de lângă sala de examinare. S-a așezat pe scaunul ei fără să îmi facă semn să mă așez, la rândul meu. Deși aș merita o urecheală de la mama, am decis să fiu nemernic și m-am trântit pe unul dintre scaunele din fața ei.

— Cât timp mai ai de gând să fii un nemernic?

Dacă aș spune că atacul ei m-a luat prin surprindere, aș fi un mincinos. Și dacă tot e decisă să mă transforme în nemernicul anului, de ce să nu îi fac pe plac?

Mi-am sprijinit piciorul drept pe marginea biroului ei și am zâmbit arogant.

— Ce-ar fi să îmi completezi rețeta aia și să nu ne mai vedem pentru următoarea lună?

Femeia a clipit surprinsă și apoi a pufnit în râs.

— Vrei să spui că nu ai de gând să o arunci până atunci?

Mi-am simțit maxilarul încleștându-se, și în momentul acesta îmi doream să îmi pun mâinile în jurul gâtului ei.

Observându-mi reacția, doctorița s-a rezemat de spătarul scaunului ei și a preluat zâmbetul meu arrogant.

— Nici măcar nu știi să îți ascunzi intențiile, Deverell. Tot orașul știe că nu dai doi bani pe Lydia și pe copilul ăsta.

Am sărit în sus și am răsturnat scaunul în spatele meu.

— Mai bine ți-ai ține gura, cățeauo!

A început să râdă, rămânând nemișcată. Nu e impresionată de furia mea, iar eu abia mă mai abțineam să o arunc pe geamul din spatele ei.

— Știu foarte bine ce e în capul tău, Deverell. Vrei să stârnești sentimentul de paternitate în Luke Donovan și să obții averea lui. Vrei să o folosești pe Lydia și să îl aduci în sapă de lemn. Dar el e mult mai deștept decât tine.

Aici are dreptate.

— Nu îi pasă de fiica lui, iar faptul că ai luat-o din casa sa și nu a reacționat în niciun fel te înfurie peste măsură. Ai început să ieși cu Nora Heimer și să o etalezi în tot orașul, încercând să îl faci să vină peste tine. Dar nu faci altceva decât să le arăți tuturor cât ești de patetic.

Pumnii mei sunt strânși cu putere și simt unghiile tăindu-mi carnea.

— Locuitorii o iubesc pe Lydia pentru că e o femeie bună, caldă, dispusă să ofere fără să accepte nimic în schimb. Nu te-ai întrebat niciodată de ce te întorci cu mâinile goale de fiecare dată când vii în oraș?

Nemernica asta începe să îmi pătrundă în creier. Și cel mai rău lucru e faptul că are perfectă dreptate.

Joe nici măcar nu s-a interesat de piesa de tractor pe care am comandat-o acum câteva săptămâni de la el. Maddie îmi servește numai cafea rece și mâncare nesărată de fiecare dată când mă duc la cafeneaua ei. Magazinul de suplimente nici măcar nu mă mai lasă să intru pe ușa lor. Ca să nu mai spun de propria mea familie.

— Sunt curioasă unde o să o mai scoți pe Nora la întâlniri până la sfârșitul lunii.

— Asta nu e treaba ta.

Mărăitul meu a făcut-o să zâmbească și mai mult și a început să mângâiească o foaie mică.

— Fă-i o favoare verișoarei mele și dispare din viața ei.

A rupt foaia și mi-a întins-o, pufnind în râs când mi-a văzut stupoarea de pe față.

— Nu știai că sunt nepoata Annei? Oare câte lucruri nu mai știi tu despre soția ta, domnule Deverell?

Am luat rețeta și am continuat să mă uit în ochii disprețuitori ai doctoriței cu părul de foc.

— Lydia nu vrea să afle sexul copilul pentru că își dorește un băiat, a spus în cele din urmă. Vrea să îți ofere un moștenitor și vrea să te facă fericit. Dar tu nu faci altceva decât să o calci în picioare. Las-o să plece înainte să o distrugi complet.

— Ține-ți nasul departe de familia mea, am avertizat-o.

— Lydia e o femeie grozavă și o să fie o mamă excepțională. Merită să fie fericită alături de un bărbat care o iubește și care o respectă.

M-am întors și m-am apropiat de ușă, nedorindu-mi să mai ascult alte aberații de la această femeie.

— Locul tău nu e aici, Hunter. Întotdeauna ai urât această viață și tot ce implica ea. Ia-o pe Nora Heimer, căsătorește-te cu ea și trăiești o viață perfectă în metropola voastră de doi bani plină cu oameni falși.

* * *

— Bună, scumpule.

Mi-am întors capul și am văzut-o pe Nora cu zâmbetul pe buze. E arcuită lângă boxa calului meu și mă privește amuzată.

Femeia asta a devenit complicea mea și mă simt ca un măgar că o folosesc și că trebuie să îi stric imaginea în fața întregului oraș.

— Cum a fost la doctor?

Am continuat să perii coama armăsarului meu și i-am răspuns fără să mă uit la ea.

— Ca dracu. Doctorița, care aparent e verișoara Lydiei, și-a scos colții și mi-a spus verde în față că sunt un mizerabil.

Bruneta a oftat cu putere și am văzut-o cu coada ochiului apropiindu-se de mine. E mult mai înaltă decât Lydia și poate să mă privească în ochi fără să își dea capul pe spate.

— Ți-am spus că toată porcăria asta o să se întoarcă împotriva ta.

Da, Nora m-a avertizat când i-am cerut ajutorul. Mi-a spus că nu e corect ceea ce fac și că ar trebui să îmi consum timpul și energia pentru ca să îmi construiesc o căsnicie cu Lydia, nu să o fac geloasă.

Bruneta s-a sprijinit de boxă și s-a uitat la mine cu o privire blândă și încărcată de milă.

— Și ce ai de gând să faci de acum înainte?

Am oftat cu putere și m-am uitat la părul calului din mâinile mele.

— Să fiu al naibii dacă știu ce să fac, am spus aruncând peria în găleata de metal.

— De ce nu recunoști pur și simplu că o iubești? Nu înțeleg de ce ți-e atât de greu, a spus cu un oftat.

O cunosc pe Lydia de când mă știu. Am crescut împreună și am simțit pentru ea o afecțiune care depășea cu mult afecțiunea pe care o simțeam pentru sora mea.

Lydia m-a atras în mod constant și am încercat să îmi țin mâinile departe de ea, până am cedat. Am sărutat-o pentru prima oară când avea paisprezece ani. Apoi m-am pedepsit singur pentru îndrăzneala mea și mi-am îndreptat avansurile spre alte fete.

Trei ani mai târziu mi-a fost greu să îmi țin mâinile departe de ea. La balul anual al fermierilor m-a lăsat fără cuvinte și am terminat prin a o răpi. I-am luat virginitatea, și m-am comportat ca un ticălos când am dispărut din viața ei.

Iar acum totul e ca un carusel și nu reușesc să îmi găsesc ritmul potrivit. Din toate punctele de vedere ea

e rivala mea, însă de fiecare dată când o țin în brațe, inima îmi cântă de fericire.

— Hunter, dacă continui cu jocul ăsta stupid, o să o pierzi definitiv.

S-a apropiat de mine și mi-a pus o mână pe umăr, încercând să mă încurajeze.

— Ar trebui să te bucuri de această etapă din viața ta. Ar trebui să fii mai mult timp alături de soția ta și să vă bucurați împreună de faptul că o să aveți un copil. Nu mai fi un idiot, a spus mișcându-mi umărul.

Am zâmbit, și pentru câteva secunde i-am acoperit palma cu a mea. Dar secundele acelea s-au dovedit a fi fatale, deoarece a apărut Lydia în ușa hambarului, era cu mâna pe tocul de lemn și cu lacrimi în ochi.

Imaginea ei îmi face inima să se sfâșie, dar probabil sentimentul e minuscul pe lângă durerea din inima ei.

A început să alerge, iar eu am împins-o pe Nora de lângă mine, pornind apoi pe urmele soției mele.

— Lydia!

A deschis poarta din spate și a alergat spre câmp, fiind complet inconștientă. Am reușit să o prind din urmă și am apucat-o de braț, forțând-o să se oprească în loc.

— Ce naiba e în capul tău? Ai uitat de șerpii care mișună pe-aici?

Și-a întors fața spre mine, foarte furioasă, și i-am văzut lacrimile prelingându-se pe obraji.

— De ce naiba îți pasă? a început să țipe. Scapi mai repede de mine și îți poți reface viața.

Încercarea ei de a se elibera mă face să îmi întetesc strânsoarea pe pielea ei, riscând să îi produc câteva vânătăi.

— De ce nu ești cu ea să sărbătorești?

Am oftat și mi-am pus brațul liber pe talia ei, lipind-o de mine. Blondina continuă să se zbată și să plângă. Mi-am lăsat obrazul pe creștetul ei și am început să o mângâi cu blândețe pe spate.

— Ia-ți mâinile de pe mine, Deverell, a spus continuând să se zbată. Du-te la iubita ta sofisticată și lasă-mă în pace!

— Locul meu e aici, am recunoscut în cele din urmă.

Cuvintele mele au calmat-o aproape instant și loviturile cu pumnii în pieptul meu au încetat. Am lăsat-o să facă un pas înapoi și să mă privească cu ochii în lacrimi.

— Iubito, știi foarte bine că...

Palma ei s-a oprit pe obrazul meu. Furia s-a aprins în ochii ei negri și mi-am dat seama cât de multe am pierdut.

— Nu vreau să te mai apropii de mine. Vreau să te duci la naiba împreună cu Nora Heimer și să aveți o viață lungă.

M-a împins, iar mâinile mele au căzut pe lângă corp. Mi-am frecat obrazul afectat și m-am uitat la soția mea care merge bătoasă și mândră înapoi în casă.

Da, o iubesc pe femeia asta. Am iubit-o de când m-a strâns de deget prima oară și mi-a gemut numele pentru prima oară în urma pasiunii dintre noi.

Dar cum o să o pot recupera?

CAPITOLUL 15

— Dar ar arăta mai frumos cu avioane, Lyd, s-a smiorcăit.

I-am zâmbit frățiorului meu și am deschis fereastra larg pentru a lăsa aerul proaspăt să pătrundă în încăperea.

— Încă nu știu dacă e fată sau băiat, Bryan.

— Băiat.

Zâmbetul meu s-a lărgit în mod vizibil și am analizat cu atenție încăperea. Cred că în sinea mea am ales albastru pentru că vreau un băiețel. Vreau să îi ofer lui Hunter un moștenitor, care să îi poarte numele mai departe. Vreau să îl fac mândru.

— Tata a spus că o să vină să vadă bebelușul.

Cuvintele fratelui meu mi-au înghețat orice gând și m-am uitat la Bryan cu ochii mari. El continua să răsfoiască una dintre cărțile cu povești pe care le-am cumpărat și care zăceau în cutia de carton, iar pe chipul lui se poate citi supărarea.

M-am așezat pe canapeaua din încăperea, care încă e împachetată, simțind praful ridicându-se, și i-am făcut semn băiatului să se așeze lângă mine. La început a continuat să stea sprijinit cu șoldul de comodă, apoi s-a apropiat de mine cu un oftat adânc.

— E dificilă situația acasă, Bryan?

Băiatul a pufnit în râs și s-a trântit lângă mine. Am încercat să îi mângâi părul iar el mi-a prins încheietura cu blândețe.

— Am unșpe ani, Lydia, a mormăit îmbufnat. E timpul să nu mă mai tratezi ca pe un copil.

O, da, sângele lui Luke Donovan bate cu putere în venele lui. Și o să fie mult mai dur decât tata când o să fie mai mare. Mai ales că începe să aibă o parte din atitudinea de Donovan la vârsta asta.

— Îmi pare rău, puștiule. O să te tratez cu maturitatea pe care o meriți, am spus imediat încercând să nu îl bosumflu și mai tare.

Am început să zâmbim unul la celălalt și deja pot să observ cum fratele meu începe să se schimbe. Nu mai are privirea blândă și naivă în ochi. Nu mai e ușor de intimidat și nu mai pare gata să izbucnească în plâns atât de repede. Însă veselia din privirea sa nu mai strălucește atât de tare pe cât mi-aș fi dorit.

— Cred că mama și tata o să divorțeze, a spus întinzându-și picioarele.

Am simțit gura deschizându-se în urma șocului, și pentru câteva secunde am crezut că își bate joc de mine.

— E destul de ciudat de când ai plecat, a recunoscut. La masă toată lumea e prea tăcută, sau dacă vorbesc sunt prea politicoși, și asta e greșos.

A oftat și s-a izbit în spătarul canapelei, trecându-și o mână prin părul bogat și des.

— Tata își găsește cât mai mult de lucru, iar mama stă până mai târziu la magazin. Bine că am început școala, altfel tâmpeam cu ei doi.

Situația stânjenitoare din familia mea începe să mă facă să mă simt ca ultimul om. Toate astea se

întâmplă din vina mea și mi-aș dori să pot repara cumva toată treaba asta.

— Bryan, știu că eu sunt de vină și o să...

— Mai taci din gură, a bombănit dându-și ochii peste cap.

Am zâmbit și i-am înfruntat privirea pe jumătate răutăcioasă și pe jumătate amuzantă.

— E doar vina lui Luke Donovan.

Am tresărit când am auzit cuvintele lui. E prima oară când Bryan îi spune tatălui nostru pe nume. Până acum a fost mereu tati sau tata. Niciodată Luke.

— Am început să aflu câte ceva despre tine și el, a spus cu privirea ațintită asupra bocancilor săi. Nici Clare nu îl mai place de când ai plecat și afli destul de multe când îi arunci momeala potrivită.

O, Doamne știam eu că o să dăm de belea cu Clare și gura ei mare. Sper doar să nu îi fi dat destule motive fratelui meu să îl urască pe Luke. Pentru că s-ar putea să mor înainte de vreme dacă se întâmplă așa ceva.

— Am știut mereu că ceva nu era bine cu voi doi. Mereu vă zâmbeați fals când erați în preajma mea și de multe ori v-am auzit certându-vă. Chiar dacă mama a încercat să mă mintă, nu poți să ascunzi ceea ce e evident deja.

Am oftat cu putere și nu îmi vine să cred că aceste cuvinte vin din partea unui băiat visător și plin de pozitivitate.

— Trebuie să îl înfrunți, surioară, a spus întorcându-și privirea spre mine. Nu poți să îl lași să te țină departe de noi și de casa ta doar pentru că e un ticălos arogant.

— Bryan, nu vorbi așa despre el, am încercat să remediez situația. Știi foarte bine că te iubește și ar fi rănit dacă te-ar auzi.

— Bun, pentru că o merită.

S-a întors spre mine și m-a luat de mâini. Pielea lui e deja bătătorită și asta înseamnă că începe să se implice mai mult la munca de afară. Probabil a avut o bătălie dură cu Luke pe tema asta.

— Îl iubesc pe tata, o să îl iubesc toată viața și o să îi fiu recunoscător pentru traiul pe care mi l-a oferit. Dar asta nu înseamnă că o să stau degeaba și nu o să îi iau apărarea surorii mele.

Am zâmbit larg și i-am strâns mâinile în ale mele, încercând să îmi rețin lacrimile. Am crezut că după cinci luni o să încetez cu plânsul la foc automat, dar sarcina asta continuă să mă ia prin surprindere.

— Te-ai certat cu el din cauza mea?

— Doar i-am explicat că nu avea niciun motiv să te dea afară din casă, a spus ridicând ușor din umeri. Și nici să te trateze ca pe un preș.

Sentimentul de mândrie față de frățiorul meu crește cu fiecare clipă cu care îl privesc. Bryan o să fie un bărbat bun și iubitor, și o să facă foarte fericită o anumită femeie.

Asta dacă nu o să devină un Luke Donovan mai mic și mai rău.

— Trebuie să vorbești cu el și să îl înfrunți. Nu puteți să rămâneți așa toată viața.

Am început să râd și mi-am retras mâinile din ale lui, acaparând primul și singurul animal de pluș pe care Luke Donovan mi l-a dăruit. Iepurașul pe care

Volumul I

mi l-a adus dintr-o călătorie de afaceri și de care nu m-am despărțit de când aveam cinci ani.

— Am încercat să vorbesc cu el.

Brunetul a pufnit în râs și gestul lui mi-a făcut buzele să se strâmbे.

— Faptul că l-ai lăsat să te scoată afară pe ușă fără să deschizi gura nu înseamnă că ai vorbit cu el.

Am început să mă joc cu urechile iepurașului din mâinile mele fără să îi arunc vreo privire noului mic ticălos de lângă mine.

— Trebuie să îl faci să te asculte, a insistat. Și cred că acum e momentul cel mai potrivit. Mai ales că eu și mama îl tratăm cu răceală. O să aibă nevoie să intre în grațiile noastre.

Am început să râd și m-am uitat în ochii de plastic ai iepurașului. Nu l-am mai văzut pe Luke de mai bine de trei luni, iar faptul că aş putea să vorbesc cu el chiar acum îmi dă fiori pe șira spinării.

— Și oricum am nevoie să mă duci acasă. M-a adus Jack aici, a spus cu un zâmbet complet nevinovat.

Mi-am arcuit o sprânceană și m-am uitat la micul nemernic care mă privește cu un zâmbet arogant pe buze.

— Poți să mergi pe jos, i-am sugerat. Nu faci mai mult de zece minute.

— Am venit direct de la școală și sunt obosit.

Mi-am dat ochii peste cap și realizez că am căzut în capcana lui și nu mai am cum să scap. Am lăsat animalul de jucărie la locul lui și m-am ridicat de pe canapea.

Am ignorat chicotitul de triumf al moștenitorului lui Donovan și m-am abținut zdravăn să nu îi dau un șut în fund și să îl expediez direct la ferma lui.

— Am auzit că Hunter ți-a luat o mașină super tare.

Deci asta era. Ticălosul nu vrea să vorbesc cu Luke sau să îi țin de urât până acasă. Pur și simplu vrea să se plimbe cu noua mea mașină și să se laude mâine la școală.

Și-a agățat rucsacul de un umăr și am ieșit împreună din casă, țopăind ca un țap pe o pajiște nou înverzită. A ajuns la mașină înaintea mea și pe când am deschis portiera, el deja era instalat pe scaunul din față.

— Ei bine, soțul tău chiar știe să aibă grijă de tine, a spus rotindu-și capul și analizând interiorul automobilului.

Dacă ai ști tu care e treaba cu mine și cu soțul meu, ai da foc la mașina asta, amice.

Am băgat cheia în contact și am pornit motorul, iar chițăitul de bucurie a lui Bryan m-a făcut să zâmbesc și să uit de orice problemă.

În mod normal, un drum cu mașina până acasă nu dura mai mult de două minute. Slavă Domnului că Hunter e plecat în oraș împreună cu Cornelius, altfel nu aș fi reușit să ies pe ușă. Dacă află că am venit în vizită la ferma Donovan, o să am parte de o ceartă pe măsură.

Mi-am scuturat capul pentru a îndepărta imaginea celor doi din mintea mea și modul în care ar

putea urla la mine. Am nevoie de toată relaxarea și de tot creierul activ pentru discuția cu tatăl meu.

Poate totuși am noroc să nu fie acasă. Bryan nu mă poate forța să îl aștept și așa pot să împușc doi iepuri. Nici nu îl văd pe căpcăun, nici nu o să urle ceilalți doi idioți la mine acasă.

Dar speranța mea s-a evaporat în câteva secunde când am văzut camioneta lui Luke parcată în locul ei obișnuit. Unul dintre angajați mi-a zâmbit cu toată gura și mi-a deschis poarta.

— Bine ați venit acasă, domnișoară Lydia!

— Vezi, toată lumea te iubește, a spus ispita de lângă mine cu un rânjet larg pe buze.

Am oprit mașina pe locul unde era parcată vechitura mea, iar când am coborât din mașină am privit cu nostalgie locul, gândindu-mă că în aceste momente probabil e dezmembrată și topită.

Bryan s-a apropiat de mine și m-a bătut ușor pe umăr.

— Tata a reușit să obțină un preț bun pe ea. Acum e fericită în cimitirul mașinilor urâte și vechi.

I-am tras o palmă peste ceafă și am început să râdem amândoi, în timp ce ne îndreptam spre casă. Puteam să simt mirosul aromat al plăcintelor lui Clare și țipătul ei m-a luat complet prin surprindere.

— Fata mea!

I-am văzut capul o secundă înainte să îl bage înăuntru și să îi aud pașii tropăind pe podeaua veche. A dat la o parte ușa de lemn și a venit în fugă spre mine. Am lăsat-o să mă ia în brațe și am început să plângem amândouă când ne-am privit în ochi.

— Dumnezeule, ești superbă!

M-a pus să mă învârt într-o piruetă și și-a șters lacrimile din colțul ochilor când privirile noastre s-au întâlnit din nou.

— Ca să nu mai spunem că ești imensă, nu a putut să se abțină gogomanul familiei.

Clare s-a întors spre fratele meu și a încercat să îl lovească, dar el a fost mai rapid și a scăpat.

— Devine din ce în ce mai rebel cu fiecare zi, a murmurat cu o dezaprobare din cap.

Bryan s-a apropiat de bucătăreasă și și-a pus brațul după umerii ei. Amândoi sunt aproape la fel de înalți, și atitudinea bătoasă a lui Clare s-a topit în câteva clipe.

— Și eu te iubesc din ce în ce mai mult.

Am început să râdem și am intrat în casă înainte să atragem atenția și celorlalți angajați. Probabil deja așteaptă să apară Luke și să mă scoată afară în șuturi. Pentru nimeni nu e un secret relația acidă dintre mine și tatăl meu.

— Ce spui de o plăcintă cu fructe și o limonadă rece?

Am zâmbit cu gura până la ureche și am tras aer adânc în piept când am ajuns în bucătărie. Mirosul plăcintelor îmi fac stomacul să sară de fericire. Sau poate e micul meu năzdrăvan care își începe meciurile din nou.

— Clare, știi cumva unde am pus actele pe care le-am adus ieri de la primărie?

Vocea tatălui meu a răsunat din capătul holului, unde se află biroul său. Dar înainte ca bucătăreasa

să răspundă, i-am auzit pașii mari apăsându-se pe podeaua de lemn.

Am înghițit în sec și i-am aruncat o privire rapidă fratelui meu. El era deja înfipt într-o plăcintă și mi-a făcut din ochi, probabil încercând să mă încurajeze.

Dar asta nu e nicio încurajare. Îmi e frică și am senzația că o să fac pe mine. Sau poate e din nou din cauza sarcinii, iar eu confund emoțiile.

— Am nevoie de ele pentru...

S-a oprit în fața mea și nu a mai spus nimic. Mi-a aruncat o privire dură și m-a analizat din cap până în picioare.

— Ce cauți aici?

Răceala din glasul lui îmi face inima să tresară și am simțit pielea încrețindu-se pe brațele mele. Am înghițit în sec și am început să mă joc cu cheia din mâna mea.

— Am venit să vorbesc cu tine.

I-a aruncat fiului său o privire rapidă, și pentru o secundă am avut impresia că a zâmbit. Și-a întins unul dintre brațele sale lungi și mi-a indicat drumul spre biroul său.

Pot să aud ritmul haotic al sângelui în urechile mele cu fiecare pas pe care îl fac spre vizuina groazei.

Dar trebuie să mă străduiesc să nu îmi mai fie frică. M-am certat cu el de atâtea ori, și de fiecare dată am fost aproape de bătaie. Nu o să îmi poată face nimic și eu nu trebuie să mai fiu o lașă.

Înfruntă-l, exact cum faci și cu ticălosul de Hunter Deverell, m-am încurajat în gând.

— Bryan, calul tău ți-a dus dorul toată ziua, a spus cu o urmă de amuzament în voce. Cred că e timpul să îi faci o vizită.

Am râs și mi-am arcuit degetele pe spătarul unuia dintre fotoliile de piele din birou și l-am auzit pe fratele meu mormăind.

— Nu îți scapă nimic, nu?

— Faptul că fiul și soția mea mă consideră un paria nu e tocmai ceva ce aș putea să trec cu vederea, a spus închizând ușa în urma lui.

Și-a tras scaunul obișnuit și s-a trântit pe el.

— Despre ce vrei să vorbești cu mine? Credeam că am încheiat orice socoteală când ai fost suficient de proastă ca să îl lași pe Hunter Deverell să te tăvălească în patul lui.

Am oftat cu putere și mă întreb ce naiba caut eu aici. Nici măcar nu știu de ce trebuie să mai încerc să refac relația asta.

— Ai dreptate, a fost o greșeală să vin aici, am spus cu un oftat prelung.

— Dacă tot ești de aceeași părere cu mine, de ce nu le spui asta și Annei și lui Bryan? Se pare că doar eu sunt diavolul în această poveste.

M-am uitat la el complet înmărmurită și am simțit valurile de furie revărsându-se în mine.

— Ești un adevărat nemernic și meriți soarta pe care o ai, am izbucnit. Sper ca Anna să își dea seama ce fel de gunoi ești și să te părăsească.

Ochii lui s-au întunecat și maxilarul i s-a încordat. Dacă îl enervez suficient de tare, poate să mă pocnească în orice clipă.

— Nu mai am de gând să te protejez doar pentru ca Anna să nu vadă cine ești.

— De parcă am avut nevoie de tine până acum, a pufnit enervat.

Am zâmbit și deja simt cum câștig această bătălie.

— Chiar crezi? Anna mă adoră, iar acum că sunt însărcinată și mai sensibilă ca oricând, o să facă orice ca să mă mulțumească. Chiar și să plece de aici, l-am amenințat cu ochii îngustați.

Bărbatul a sărit în picioare și pumnii lui s-au infipt în masă. Ar fi trebuit să tresar speriată și să încep să plâng. Dar am împins-o pe Lydia cea fricoasă într-un colț al minții și acolo o să rămână.

— Nu ai îndrăzni!

— Nu mă pune la îndoială, Donovan. Nu mă cunoști suficient de bine încât să știi ce e în capul meu, am spus lovindu-mi degetul de frunte pentru câteva secunde.

M-a privit uimit și a dezaprobat din cap, începând să râdă.

— Ești exact ca mama ta, a tunat. O mincinoasă și o manipuloare de primă mână.

Naiba să îl ia de nemernic. Încă știe ce mă doare cel mai tare și cum să îmi spargă scutul de protecție împotriva lui.

Degetele mele s-au strâns pe materialul de piele și am simțit cum întreaga cameră se învâрте cu mine.

— Ar fi trebuit să scap de tine și de ea când am avut ocazia, și-a continuat atacul. Nu ai idee cât de mult regret ziua în care te-ai născut.

Nu mă simt în stare să continui asta. Am reușit să scot ce e mai rău din el, iar eu nu sunt pregătită de bătălia asta. Trebuie să plec de aici înainte să sângerez și mai tare. Înainte să îl las să îmi calce și mai tare inima în picioare.

— Sper să fii fericit cu singurătatea, Luke, am spus cu o voce slabă. Pentru că o să rămâi doar cu asta.

M-am întors și am încercat să mă apropii de ușă, dar cu fiecare pas, ea parcă se depărta.

— Lydia?

Durerea din capul meu a explodat ca o bombă și am simțit o lovitură puternică în abdomen. Genunchii mei tremurau și la scurt timp au cedat; simțeam cum mă prăbușesc.

— Lydia!

Vocea tatălui meu a fost ultima pe care am auzit-o înainte să cad la podea și să fiu înconjurată de întuneric.

CAPITOLUL 16

Urăsc mirosul de spital. Urăsc spitalul. Urăsc să fiu o legumă imobilizată de anestezice și să fiu legată de un pat care îmi provoacă greață.

— Hai, iubito, am auzit o voce șoptită. Deschide ochii.

Am tras aer adânc în piept și am făcut ce mi s-a cerut. Mi-am acoperit chipul cu brațul liber și am gemut când am făcut contact cu lumina puternică.

— La naiba!

— O să fie o minciună pe lângă ce o să îți fac eu.

Mi-am lăsat brațul să cadă pe lângă corp și mi-am întors capul, întâlnind privirea pe jumătate furioasă, pe jumătate îngrijorată a soțului meu.

Am gemut și mi-am lăsat capul să se afunde și mai tare în perna surprinzător de moale.

— Ce naiba a fost în capul tău? Ți-am spus de atâtea ori să nu...

— Copilul e bine?

Mârâitul lui nu mă mai intimidează de ceva timp și l-am privit cu coada ochiului pe bărbatul de lângă mine.

— Vitaminele nu își mai fac efectul așa cum ar trebui, a bombănit. Doctorița ta înfumurată a urlat la mine o oră întreagă pentru că ți-am luat vitamine greșite.

Nu am putut să nu zâmbesc și să îmi imaginez cum o femeie mult mai mică decât el l-a făcut să își țină gura închisă. Ar fi trebuit să fiu acolo și să râd cu poftă de toată scena.

— Ție ți se pare amuzant, dar toată lumea se uită urât la mine, a spus oftatic. Și acum înțeleg ce simt taurii mei când sunt vânduți.

Am început să râd și mi-am simțit palma încercuită de mâna lui. Degetele noastre s-au întrepătruns și mi-am simțit inima tresărind.

— M-ai speriat îngrozitor, a șoptit cu buzele lipite de pielea mea.

Mi-am întors capul și m-am uitat în ochii lui, observând panica și îngrijorarea din ei. Buzele lui s-au apăsă cu putere pe fruntea mea și am suspinat.

— Îmi pare rău! Nu am crezut că o să se întâmple asta. Nu am vrut decât să am o conversație cu el.

— Și cum a decurs?

Am tras aer în piept și am încercat să ignor durerea care mi-a acaparat trupul. Am simțit mâna lui Hunter strângându-se mai tare, și în momentul acesta mă simt fericită că e aici cu mine.

— A fost atât de rău, Hunter.

Vocea mea e gătită de emoție și din moment în moment simt că o să izbucnesc în plâns. Soțul meu s-a ridicat de pe scaunul său și s-a urcat pe pat lângă mine. M-am băgat direct în brațele lui și l-am lăsat să mă strângă la pieptul său.

— Am crezut că o să reușesc să vorbesc cu el, am recunoscut. Să îl descopăr pe tatăl meu.

Una din mâinile sale se plimbă în sus și în jos pe spatele meu, iar cealaltă îmi mângâia cu blândețe părul. Lacrimile mele au cedat sub presiunea acestui atac blând și romantic.

Volumeul I

— Dar mă urăște atât de tare, am continuat, simțind cum inima mea se frânge din nou. Nici măcar nu suportă să fiu în preajma lui. Cum pot să mă descurc cu asta?

— Nu o face.

Mi-am dat capul pe spate și m-am uitat în ochii lui. Zâmbetul lui e menit să mă învioneze, dar amărăciunea provocată de Luke Donovan are nevoie de ceva mai mult.

— Ai luptat toată viața ta pentru atenția lui, Lydia. Anna a încercat să îl schimbe, Bryan a încercat să îl schimbe, dar el e la fel de încăpățânat. Crede că Diane l-a păcălit și că nu ești fiica lui, dar e atât de orb de furie încât nu vede că ești bucătică ruptă din el.

Mi-am tras nasul, un gest complet nepotrivit pentru o doamnă, și am continuat să îmi privesc soțul, complet acaparată de vorbele lui.

— E timpul să renunți la Luke Donovan, iubito. Nu merită atenția ta, iar eu nu am de gând să o las pe soția și mama copilului meu să fie rănită.

— Dar e tatăl meu.

Degetul lui mare mi-a șters lacrimile și m-a sărutat cu blândețe pe vârful nasului.

— Atunci lasă-l pe el să își dea seama de asta.

Mi-am lăsat capul pe pieptul său și am suspinat.

Cum aș putea să renunț la el? Toată viața mea am tânjit după afecțiunea unui tată. Chiar dacă Cornelius Deverell a făcut treaba rivalului său, nu se compara cu iubirea pe care mi-ar fi oferit-o tatăl meu.

— Cum am ajuns aici?

— Luke te-a adus.

Mi-am înălțat capul și am analizat cu atenție ochii bărbatului meu, căutând urma de glumă din ei. În schimb a ridicat ușor din umeri și a zâmbit.

— Bryan a spus că nu l-a mai văzut niciodată atât de speriat. Te-a ridicat de pe podea, te-a pus în camioneta lui și te-a adus aici.

— El te-a sunat?

A dezaprobat din cap și mi-a dat o șuviță de păr după ureche.

— Bryan a sunat-o pe Anna la magazin și de acolo cred că îți poți da seama.

Cuvintele lui m-au lăsat cu gura căscată și nu mi-am imaginat niciodată că aș putea să îl sperii pe tatăl meu. Dar, dacă asta e doar o poveste menită să îmi aline durerea?

— Nu mă crezi, nu e așa?

Am zâmbit și am dezaprobat din cap, făcându-l pe soțul meu să chicotească. M-a tras din nou în brațele lui și mi-a sărutat creștetul.

— Cred că Luke are nevoie de câteva sperieturi ca să își dea seama că ține la tine.

Degetele mele s-au arcuit pe mușchii brațului său și mă uitam la pieptul lui, pusă pe gânduri.

— Nu am de gând să îmi pun sarcina în pericol doar pentru a trezi sentimentul de paternitate în Luke Donovan.

— Dar poți să îl încolțești cu alte mijloace.

— Cum ar fi?

A chicotit din nou și m-a strâns cu putere la pieptul său. Nu știu cine naiba e individul acesta, dar nu îl vreau pe soțul meu înapoi.

— Asta trebuie să descoperi singură.

* * *

— Nu îmi pasă ce îmi spui, nu o să îl iert așa ușor. I-am aruncat o privire de ajutor lui Maggie, dar ea a ridicat doar din umeri și mi-a întors spatele. Niciodată nu mă ajută când știe că asociata ei are dreptate. Iar acum trebuie să evit un divorț de una singură.

— Nu mi-a făcut nimic, am încercat să îi iau apărarea.

Anna a trântit cuțitul pe tocător și m-a făcut să tresar.

— Ai leșinat pe podeaua lui, în biroul lui, în timp ce ticălosul te sfâșia în bucăți.

Dacă o pune în perspectiva asta, da, cam asta mi-a făcut. Dar totuși e tatăl meu și oricât de ticălos ar fi, vreau să fie fericit.

— Doar ne-am certat. Nu am leșinat din cauza lui. Sarcina mă epuizează și am sărit peste câteva capsule de vitamine.

Femeia a pufnit și a continuat să măcelărească roșiile de pe tocător. Măinile ei tremură și se abține cu greu să nu plângă. M-am uitat din nou la soacra mea și practic am implorat-o din priviri să mă ajute. Și-a dat ochii peste cap și a lăsat florile în vază.

— Du-te și stai de vorbă cu ea.

I-a smuls cuțitul prietenei ei din mână și a împins-o de lângă legumele ucise. I-am tras scaunul de lângă mine și i-am făcut o invitație cu zâmbetul pe buze.

— Nu o să dau înapoi, a spus înverșunată. Avocatul e peste drum și în mai puțin de cinci minute pun hârtiile în mers.

S-a trântit îmbufnată pe scaun și și-a pus mâinile în sân.

— Mamă, nu poți să iei o decizie atât de drastică doar din cauza mea.

Și-a dat ochii peste cap și și-a îndreptat atenția asupra legumelor de pe tocător.

— E perfect cu tine, te adoră și face orice ca să fii fericită. E tatăl perfect pentru Bryan și soțul ideal. Nu poți să divorțezi de el doar pentru că mă urăște pe mine.

— Ba o să divorțez, a spus cu gura ei mare. Și o să îi iau și toate vacile și o să le vând. O să îmi fac papuci și genți și haine, iar el poate să rămână cu orgoliul său de doi bani.

Când și-a dat seama de cuvintele ei, și-a acoperit gura cu ambele mâini.

— O, Doamne! Nu vreau să torturez acele animale în felul ăla. Dar l-aș jupui pe el de viu și l-aș arde pe rug.

M-am sprijinit de spătarul scaunului de inox și i-am aruncat o privire amuzantă lui Maggie. Ea a răsturnat roșiile în bolul de sticlă și a început să cio-pârțească câțiva morcovi.

— Hunter mi-a spus că l-am speriat.

Anna a încetat să își mai legene unul dintre picioare și m-a privit cu atenție.

— Chiar s-a speriat, nu?

Ochii ei s-au luminat aproape instant și un zâmbet larg i s-a întipărit pe buze. Mă aștept să spună ceva sau să țipe, dar ea e complet mută. Degetul arătător a început să se lovească de brațul ei și o privesc mai mult speriată decât nedumerită.

— E în transă? am spus aplecându-mă spre soacra mea.

Maggie s-a uitat cu atenție la prietena ei și a plimbat o mână prin fața ei, dar mama mea nu a avut nicio reacție.

— Mintea ei coace ceva, a concluzionat. În zece secunde o să ne spună marele ei plan.

M-am uitat neîncrezătoare la mama mea vitregă și zâmbetul ei larg ce a apărut îmi spune că are de gând să pregătească o adevărată bombă nucleară.

— Știu cum să îl atacăm pe ticălos, a izbucnit lovindu-și palmele între ele.

S-a ridicat de pe scaun, reușind să mă sperie, și s-a uitat spre fereastră. Când a văzut cabinetul de avocatură deschis, s-a întors cu fața la mine.

— O să te duci la avocat și o să îl ștergi pe Luke Donovan de pe certificatul tău de naștere.

Cred că dacă cineva m-ar fi lovit în moalele capului cu o bâtă, ar fi durut mai puțin.

O privesc pe femeia asta nebună cu gura căscată, iar Maggie a scăpat cuțitul pe podea.

— Ai înnebunit, Anna?

A dat din mâini agitată și s-a apropiat de insula din mijlocul încăperii. Mâinile ei s-au arcuit în jurul marginii și s-a aplecat spre chipul meu.

— Dumnezeu știe că îl iubesc pe Luke și că am trecut prin multe împreună, dar are nevoie de un șut în fund, rău de tot.

Atât eu, cât și Maggie continuăm să ne holbăm la ea fără să înțelegem ideea.

— El susține că nu ești fiica lui și mereu a ignorat asemănările dintre voi doi. Dar crede-mă, a spus apăsându-și palma pe inimă, că e perfect conștient că semenii cu el nouăzeci și nouă la sută. Dar ura față de Diane și trădarea lui îl împiedică să te iubească pe tine.

— Trădarea lui?

Anna a tăiat aerul cu o mână, și s-a strâmbat.

— E o poveste lungă pe care o să o auzi la momentul potrivit.

Da, cum să nu. Aud cuvintele astea de douăzeci de ani încoace și tot nu știu când o să vină timpul să aud povestea fantastică.

— El crede că o să îi suporti măgăriile la nesfârșit. Dar dacă nu faci asta și tai orice legătură cu el, atunci îi facem șah mat și îl cucerim.

Am început să îmi frec tâmpla stângă și încerc să prind firul ideii, dar tot ce realizez eu e că cea care pierde sunt tot eu.

— Adică o să rămân și practic și teoretic fără tată?

Femeia a ridicat un deget și a început să îl miște în stânga și în dreapta, râzând.

— Tocmai asta e frumusețea, a spus cu un zâmbet diabolic. Îl rugăm pe David, avocatul de peste drum să facă hârtii false.

Mi-am acoperit chipul cu ambele mâini și am gemut.

— M-ai pierdut complet, mamă.

A început să râdă, iar Maggie s-a așezat lângă mine, fiind la fel de confuză.

— O să mergem la David și o să îi spunem că trebuie să îl păcălim pe Luke. Oricum vrea să i-o plătească pentru că nu m-a lăsat să dansez cu el acum mai bine de douăzeci de ani, a spus mai mult decât sigură pe ea. Peste câteva săptămâni, Luke o să primească înștiințarea și noul tău certificat de naștere. Iar la rubrica cu tatăl o să fie trecut necunoscut.

— Iar asta o să îl înfurie și o să accepte că sunt fiica lui?

— Exact! a țipat entuziasmată.

Am făcut schimb de priviri cu soacra mea, și o vedeam la fel de neîncrezătoare ca și mine.

— Mamă, te-ai gândit că poate nu o să îi pese? Doar o să râdă și o să spună *ce bine că am scăpat de pacoste?*

Am crezut că o prind în capcană, dar zâmbetul ei persistent îmi schimbă opinia.

— Îl cunosc perfect pe Luke Donovan, a spus aruncându-și nasul în aer. Dacă îl vrei pe tatăl tău, asta e cea mai bună cale să îl recuperezi.

— Și dacă nu mai vreau să îl recuperez?

Zâmbetul ei a dispărut și mâinile i-au căzut pe lângă corp. Nu cred că se aștepta la răspunsul ăsta.

— Atunci divorțez, a trântit-o.

Naiba să o ia de ticăloasă șantajistă!

Maggie a început să râdă și m-a bătut ușor pe umăr. Deja sunt pierdută și cu femeile astea nu pot să mă pun.

Iar acum trebuie să mă duc să renunț la tatăl meu. Oare unde o să mă ducă toată treaba asta?

CAPITOLUL 17

— Nu pot să cred că dintre toți tâmpiții, trebuie să mă întâlnesc tocmai cu el.

Jackie s-a trântit pe scaunul din fața mea, aruncându-și cheile de la mașină și telefonul pe masă.

Nu am putut să nu zâmbesc și sunt mai mult decât convinsă că o să am un prânz pe cinste, însoțit de o povestioară amuzantă.

A luat meniul de plastic de lângă scrumieră și și-a aruncat ochii peste el, în timp ce pufnea la propriu de nervi. Înainte să îmi deschid gura să îi adresez o întrebare, blondina a trântit meniul pe masă cu putere, reușind să atragă privirile altor clienți.

— E un nenorocit de primă clasă! a izbucnit. Cum îndrăznește să sugereze că sunt o doctoriță fără inimă căreia nu îi pasă de pacienții ei?

Am încercat să nu izbucnesc în râs și să mă prefac foarte atrasă de mâncarea din meniul pe care îl știu pe de rost.

Jackie și-a dat părul pe spate și s-a împins în spătarul scaunului cu mâinile în sân, fiind mai nervoasă ca niciodată.

— Nu asta a spus și data trecută? Când și-a adus labradorul la consultație?

Guraliva și-a aruncat mâinile în aer, mai avea puțin și exploda.

— Se pare că e încăpățânat să mă transforme în doctorița nebună a orașului. Dobitocul! a mârâit.

— Cine te-a supărat astăzi, iubire?

Proprietara cafenelei, Maddie, s-a oprit lângă noi, având un zâmbet larg pe buze. Veșnicul ei șorț alb e prins în jurul taliei ușor proeminente, acoperindu-i partea de jos a rochiei verzi. Părul ei începe să devină mai alb cu fiecare an pe care îl adaugă la colecție.

Cafeneaua lui Maddie a rămas un loc constant în viața noastră. De la escapadele din timpul generalei, la întâlnirile jalnice și penibile cu diferiți băieți din timpul liceului și la bârfele de la sfârșitul săptămânii.

Iar faptul că Madeleine, sau Maddie cum îi spune toată lumea, a fost colegă cu Anna și Maggie în liceu ne-a făcut mereu să o considerăm o aliată în plus.

— Ticălosul de Josh Brown, a bombănit furioasa.

Eu și Maddie am făcut un schimb de priviri și ne-am zâmbit una celeilalte. Jackie nu a scăpat acest gest și a început să își fluture o mână în fața noastră.

— Nici să nu vă gândiți, ne-a avertizat. Nu o să se întâmple! Între noi nu e nicio atracție stupidă și nu o să devină o iubire fabuloasă cu prinți tâmpiți pe cai albi și unicorni și basme cretine.

S-a întors îmbufnată în scaunul ei și liniștea s-a lăsat asupra întregului restaurant.

Eu și Maddie am început să râdem, iar restul clienților zâmbeau pur și simplu sau își vedeau de treaba lor.

— Trebuie să recunoști că mereu ți-a plăcut de el, a spus Maddie, împungând-o ușor în umăr.

Blondina și-a dat ochii peste cap și a mormăit o înjurătură.

— Asta a fost la grădiniță și am vrut doar calul lui.

— Sunt sigură că și acum îți dorești calul lui, am spus fără să mă pot abține.

Obrajii i s-au colorat și am auzit înjurătura, în ciuda râsului colorat al lui Maddie lângă mine.

— O să vă aduc ceva bun de mâncare. Asta dacă mai ești în viață până atunci, a spus făcându-mi cu ochiul.

Femeia m-a bătut ușor pe umăr, în timp ce cumnata mea a început să zâmbească pe sub mustăți.

Sunt sigură că în capul ei mă omoară deja într-o mie de moduri.

— Chiar nu înțeleg de ce nu mă poate lăsa în pace, a spus pe un ton mai liniștit.

Una dintre noile chelnerițe ne-a adus două pahare cu ceai rece și Jackie a și început să lovească paiul de gheața din pahar.

— Poate l-ai rănit.

— Cu ce? Am fost colegi la grădiniță, iar el e unul dintre cei mai buni prieteni ai lui Jack. De fiecare dată când ne întâlnim, ne împungeam ca doi tauri. Apoi am plecat la facultate și m-am întors abia anul acesta.

— Cum rămâne cu momentul în care v-ați sărutat?

A prins paiul între dinți și și-a lăsat privirea în lichidul maroniu. Nici măcar nu i-a trecut prin cap asta. Sau pur și simplu a încercat să uite acel incident izolat din liceu.

— Dacă îmi spui că a fost doar o prostie de moment și că erați beți, îți dau una, am avertizat-o.

A zâmbit și și-a arcuit o sprânceană, probabil venindu-i greu să creadă că aș putea să o ating.

— Au trecut cinci ani, Lydia. Nici măcar nu cre
că își mai aduce aminte că m-a sărutat.

— Și eu m-am culcat cu fratele tău și apoi m-a ignorat timp de șapte ani. Iar acum sunt soția lui, am spus ridicând ușor din umeri.

A deschis gura, probabil să îmi distrugă argumentul, dar privirea hotărâtă din ochii mei a oprit-o. Știu că nu sunt exemplul cel mai bun pe care pot să îl ofer, dar are nevoie de un mic impuls.

Întotdeauna a simțit ceva pentru Josh și sunt convinsă că acum e destul de clătinată după fiecare confruntare cu el.

— Mergem după rochiile?

Am aprobat din cap și i-am zâmbit chelneriței care ne-a adus mâncarea specială făcută de Maddie.

Săptămâna viitoare va avea loc întâlnirea anuală a fermierilor și practic întregul oraș e invitat. Iar Maggie ne-a pus acum câteva zile banii în mână și ne-a trimis la cumpărături.

Dar problema e că Hunter nici măcar nu a pomenit despre așa ceva. După micul incident pe care l-am avut cu Luke, a fost destul de grijuliu în privința mea, chiar dacă știu că e mai mult îngrijorat pentru copil și nu pentru mine.

Nora a continuat să vină la fermă împreună cu tatăl ei, și de fiecare dată a încercat să se agațe de soțul meu, precum o liană afurisită. Dacă nu aș fi avut o burtă imensă probabil acum nemernica aia ar fi stat pe un pat de spital, nu în gâtul lui Hunter.

— Încă nu ai ales numele copilului?

Mi-am ridicat privirea din farfurie și am întâlnit ochii curioși ai blondinei mele.

— Nu am reușit să vorbesc cu Hunter despre asta, am spus împingând mazărea din farfurie cu furculița.

Eu și Hunter abia dacă ne vorbim. În fiecare noapte se culcă târziu și nici măcar nu mă atinge. E ca și cum aș trăi cu un coleg de celulă, rece și fără inimă.

— Încă o mai lasă pe acea hienă în jurul lui? Am lăsat furculița în farfurie și am oftat cu putere, încercând să îmi stăpânesc gândurile negre și lacrimile.

Hormoni stupizi!

— E ceea ce îți dorește, am spus cu o voce slabă.

Prietena mea a pufnit cu gura plină de plăcintă și și-a dat ochii peste cap.

— Ar trebui să ai mai multă încredere în tine, Lydia, a spus îndreptându-și furculița spre mine. Vipera aia nu îți ajunge nici măcar la degetul mic. Tu ești soția lui, ești mama copilului său, fă-o să se care.

Am început să râd și am privit-o cum înfuleca și ultima bucată din plăcinta cu vișine pe care o adoră de când era mică.

— Parcă ai fi Cornelius.

— Mulțumesc! a spus luând o gură zdravănă din ceaiul rece.

A scos câteva bancnote și le-a lăsat pe masă, apoi ne-am îndreptat amândouă spre ieșire făcându-i cu mâna lui Maddie în drumul nostru.

Ne-am urcat în mașina spațioasă a lui Jackie și ne-am îndreptat spre atelierul de croitorie a lui madame Lorraine.

Singura femeie în care Anna și Maggie au încredere pentru rochiile de gală. Iar acum și noi suntem forțate să mergem la ea, altfel nebunele de acasă ne-ar forța să mergem îmbrăcate cu saci de cartofi.

— Sper doar ca la bal să nu am prea multe interacțiuni cu dobitocul decorat al orașului.

Mda, mult noroc cu asta, surioară. Cu siguranță Josh o să profite de ocazia asta și o să o enerveze și mai tare.

Câteva minute mai târziu, am intrat în magazinul somptuos al divei de la Paris și i-am zâmbit angajatei care ne-a întâmpinat.

— Chiar mă întrebam când o să veniți, a spus cu un zâmbet larg. Doamna Maggie a trecut mai devreme și a rezervat câteva piese absolut minunate.

O, draga de Maggie care se gândește la toți și la toate. Și care probabil a ales cele mai decoltate rochii, mai ales pentru fiica sa singură.

— Și dacă o cunosc bine pe mama, a interzis să probez ceva negru, nu?

Femeia a început să chicotească, răspunzându-i cumnatei mele cu o înclinare a capului, după care ne-a făcut semn să o urmăm. Umerii lui Jackie au căzut și a oftat cu putere, știind că o să urmeze o tortură pentru ea.

Aproape toate ținutele ei de gală sunt negre și se pare că Maggie nu mai are de gând să accepte morbiditatea fiicei sale.

— Uneori mama mă sperie rău de tot, mi-a șoptit peste umăr.

Am zâmbit și am pășit într-un separeu elegant, fiind întâmpinate cu prăjituri și pahare cu vin. Bine, vinul a fost pentru Jackie pentru că eu m-am ales cu un pahar de suc de portocale.

Uneori am mare nevoie de vin și de o evadare de câteva luni.

— Vă rog să luați loc, a spus făcând semn spre canapeaua rotundă. Madame Lorraine va veni în câteva minute să discute cu voi.

Madame Lorraine e o femeie de vârstă a doua care a studiat design-ul vestimentar în Franța și Italia, iar dragostea a adus-o aici acum zece ani.

Atelierul ei e vecin cu magazinul nostru, iar Maggie și Anna nu au lăsat-o să scape doar cu o plăcintă caldă. Câteodată am impresia că femeile astea cunosc pe toată lumea.

Întotdeauna ne-a creat ținute perfecte și unice, stârnind invidia celorlalte cliente ale ei.

Ceea ce îmi place cel mai mult la madame Lorraine e faptul că mereu a creat piese unice.

— Ador locul ăsta, a spus blondina mea cu gura plină de negresă. Dacă nu m-ar fi atras atât de mult medicina veterinară, aș fi devenit designer.

S-a lungit pe canapeaua confortabilă cu paharul de vin roșu în mână și a suspinat.

Jackie și design-ul. Ei bine, asta chiar ar fi o provocare. Mai ales dacă ar avea clienți ca Josh cărora mai mult ca sigur le-ar băga acele în ouă. Din greșeală, desigur.

— Rochia asta e perfectă!

Am auzit vocea iritantă și greu de confundat din separeul alăturat, iar Jackie și-a îndreptat imediat spatele, ciulindu-și în același timp urechile.

— Nu se poate! am șoptit șocată.

Ne-am apropiat amândouă de cortina care desparte cele două încăperi și am reușit să o vedem pe scorie.

Era cocoțată pe platforma rotundă, îmbrăcată cu o rochie albastru marin care cade perfect pe corpul ei voluptuos.

Am înghițit în sec când am văzut-o, și invidia din mine începea să se manifeste.

Madame Lorraine e așezată în genunchi, măsurându-i tivul rochiei. Nora zâmbeste fericită și după privirea exasperată a croitoresei și ajutoarelor ei, sigur le-a înnebunit de cap.

— O să îl cuceresc pe Hunter Derevell cât ai clipi cu ea, a chicotit încrezătoare.

Atât eu, cât și Jackie am rămas cu gurile căscate și ne-am uitat rapid una la cealaltă.

— Îmi pare rău să te dezamănesc, scumpo, dar Hunter Deverell e căsătorit și fericit, a încercat Lorraine să îi taie aripile.

Bruneta a pufnit în râs și a făcut-o pe madame Lorraine să se încrunte.

— Dacă e atât de fericit, atunci de ce mi-a cerut să îl însoțesc la evenimentul de luna viitoare?

Respirația mi s-a oprit și pumnul meu s-a strâns în jurul mătăsii din care e făcută cortina.

— Țăranca aia gravidă o să își ia tălpășița după ce o să îi nască copilul, a spus dându-și părul pe spate într-un mod arogant. Apoi Hunter Deverell o să fie numai și numai al meu.

A început să râdă, iar croitoreasa s-a ridicat în picioare, făcându-i semn să se schimbe. Când s-a întors, ne-a văzut pe mine și pe Jackie și a oftat cu putere.

M-am dat câțiva pași înapoi și am simțit cum îmi tremură genunchii. M-am așezat pe canapea și mi-am trecut mâinile prin păr, încercând să nu îmi pierd control și să încep să plâng.

— Lyd!

Blondina s-a așezat lângă mine și mi-a pus o mână pe umăr, încercând să mă încurajeze.

— Nu pot să fac asta!

Am încercat să mă ridic și să fug cât mai departe de aici, dar mâna și forța cumnatei mele m-au oprit și m-au ținut pe canapea. S-a așezat fără griji pe masa de sticlă și m-a privit în ochi.

— Nici să nu te gândești să fugi, m-a amenințat. Nu o să te las să faci asta.

— Nu pot să mă lupt cu ea, Jackie. Uită-te la mine și la ea, am spus făcând semn spre locul în care se află rivala mea.

Am început să plâng, în timp ce disperarea pune stăpânire pe sufletul meu cu o forță care mă sperie.

— O să stai aici, o să îți probezi rochia și o să o dobori pe nemernică. Încetează să te mai ascunzi și să plângi! Ce s-a întâmplat cu prietena mea arțăgoasă și bățăioasă?

Am început să râd, în timp ce lacrimile mele continuă să se prelingă.

— Trebuie să îți revii, Lydia, m-a încurajat. Tu nu ești așa. Nu ești o lașă care fuge și se ascunde. Fă-l să fie gelos, să fie furibund, să îi fie frică că o să te piardă.

Mi-am dat o șuviță de păr după ureche și am văzut-o pe madame Lorraine apropiindu-se de noi cu zâmbetul pe buze.

— Are dreptate, iubito. Și eu o să am grijă să fii mult mai frumoasă decât cea ticăloasă.

Am început să râd și am acceptat bucuroasă cutia cu șervețele pe care mi-a întins-o.

Cum să reușesc să mă lupt cu un nenorocit de model desprins de pe coperta unei reviste? Și cum o să ies învingătoare din lupta asta?

Misiune imposibilă.

CAPITOLUL 18

— E superbă!

Nu am putut să îmi abțin zâmbetul de mândrie. Camera e acum completă și tot ce mai lipsește e micul ghemotoc care să vocifereze și să împânzească atmosfera.

— Nu aș fi reușit fără ajutorul vostru.

Maggie și Anna au stat cu ochii în laptopuri cel puțin cinci ore pe zi încontinuu, căutând piesele de mobilier potrivite. În timp ce eu și Jack căutam culori de parchet și de vopsea, ele deja comandau mobila.

Albul ușor murdar al bucăților de lemn se potrivea de minune cu albastrul aproape șters al pereților. Podeaua neagră completează întreaga cameră, împreună cu animalele de pe pereți.

— Ai făcut o treabă excelentă cu pătuțul lui Hunter, a murmurat Maggie mândră.

M-am apropiat de el și l-am mângâiat cu blândețe, cu un zâmbet larg pe buze.

Încă nu îmi vine să cred că Hunter a vrut să se implice în decorare.

— Ce faci?

Mi-am ridicat privirea din calculatorul din fața mea și m-am uitat la soțul meu. Umărul lui e sprijinit de tocul ușii și e îmbrăcat cu haine elegante. Probabil a avut o afacere în oraș și a trebuit să fie prezentabil.

— Urmăresc site-ul de licitație pentru un pătuț.

A pășit în încăpere, și podeaua veche a scârțâit sub greutatea sa. Și-a coborât privirea și l-am văzut strâmbându-se, având aceeași reacție pe care am avut-o și eu când am intrat prima oară aici.

— Trebuie să schimbăm asta cât mai curând.

Am aprobat ușor din cap și am continuat să îl privesc, în timp ce el își mută privirea dintr-un colț în celălalt.

— Am dat deja comandă. Ar trebui să ajungă în câteva zile.

— Cine o să le aducă?

— Jack și cu mine.

Și-a întors capul și mi-a aruncat o privire urâtă și rece. Iar acum are de gând să devină un ticălos gelos și să urle.

Ei bine, eu m-am săturat de el și de lătratul lui enervant.

Am închis laptopul și m-am ridicat de la biroul meu improvizat dintr-o masă simplă și un scaun cu spătar de bucătărie.

— De ce trebuie mereu să fie fratele meu?

— Pentru că se oferă să mă ajute, spre deosebire de tine, am trântit-o.

Sprâncenele lui s-au ridicat și m-a privit uimit. Probabil nu se aștepta la o ripostă din partea mea. Crede că o să îmi țin din nou capul în jos și o să îl las să mă calce în picioare. Dar Jackie are dreptate. E timpul să îmi revin și să îl pun la punct.

— Mai bine ai grijă ce spui.

Am pufnit în râs și l-am privit direct în ochi fără să îmi fie frică să îl înfrunt.

— Altfel ce? O să o duci pe Nora și la conferința fermierilor în San Antonio?

Am murmurat o înjurătură, și pentru câteva secunde și-a ferit privirea de a mea. Seamănă cu un motan care a fost prins la borcanul cu smântână. Și pe motanul ăsta am de gând să îl smotocesc.

— Dacă ai de gând să te culci cu ea, măcar fă-o pe ascuns. E suficient că tot orașul râde de mine și de faptul că sunt idioata care te așteaptă acasă în timp ce ți-o tragi cu frumușica străină.

Privirea lui e furioasă și sinceră să fiu, nu înțeleg de ce. El e cel care a călcat strâmb, iar acum suportă consecințele.

— Nu m-am culcat cu ea.

A rostit cuvintele printre dinții săi strânși și pot să jur că dacă îi forțează mai tare ar putea să pocnească și să zboare în toată camera.

— Nu e problema mea, am spus ridicând ușor din umeri. Dar momentan eu sunt soția ta și aş aprecia dacă ai face-o pe acea ticăloasă să își țină gura. Data viitoare s-ar putea să se trezească și cu un ochi vânăt.

A început să chicotească și și-a încrucișat mâinile la piept, privindu-mă amuzat.

— Aș plăti locuri în primul rând la spectacolul ăsta.

Mi-am dat ochii peste cap și am încercat să nu zâmbesc. Hunter are cel mai bun mod de a mă dezarma și nu pot permite asta. Dacă las garda jos, ticălosul o să profite de asta și o să își înfigă colții precum o viperă.

— De ce nu mi-ai spus nimic despre bal?

Expresia lui veselă a fost înlocuită de una vinovată, iar mâinile lui au căzut pe lângă corp.

— Nu eu am ales să fiu soția ta, Hunter, am șoptit când am văzut că își ține gura închisă.

Vocea mea tremură și încerc din răputeri să nu încep să plâng. Nu am nevoie să îi arăt cât de slabă sunt în fața lui și să devin și mai patetică decât sunt deja.

— Nu am crezut că o să vrei să mergi.

Am pufnit în râs și m-am întors cu spatele la el înainte ca prima lacrimă să se prelingă pe obrazul meu. Mi-am ațintit ochii asupra salcâmului bătrân din curte și mi-am pus mâinile pe brațe.

— De ce ai crede că aș vrea să merg? La urma urmei nu sunt decât o armă.

— Lydia, a spus cu un oftat.

Mi-am presat buzele între ele și am suspinat. L-am auzit pașii în spatele meu, dar nu am făcut nicio mișcare. Acum mi-aș dori să plece și să mă lase singură.

— Iubito, a continuat cu vocea joasă.

Când mâna lui m-a atins pe umăr, am răbufnit. M-am întors cu fața la el și l-am privit furioasă printre lacrimi.

— Ești un ticălos de doi bani!

Pumnii mei au început să îl lovească în piept, dar probabil abia dacă simte loviturile mele.

— Cum poți să îmi spui iubito și să fii gelos când nu dai doi bani pe mine? Ție nu îți pasă decât de copilul pe care îl port. Dacă știam că o să fii atât de nemernic, aș fi avortat.

M-am oprit brusc și mi-am acoperit gura cu ambele mâini, fiind complet îngrozită de propriile mele cuvinte. M-am dat câțiva pași înapoi și nu am avut curaj să mă uit în ochii brunetului. Dar i-am văzut mâinile încercând să mă atingă.

— Nu!

M-am lovit de peretele din spatele meu și am rămas prinsă în capcana lui. Mâna sa puternică s-a încolăcit în jurul taliei mele și m-a apropiat de el, iar cea liberă mi-a prins bărbia și mi-a ridicat privirea spre chipul său trist.

— Îmi pare rău! a șoptit.

Am clipit de câteva ori, fiind complet uimită de cuvintele pe care le-am auzit. Mâinile mele s-au așezat pe pieptul lui și îi simțeam bătăile sub palma mea. Degetele lui mi-au arcuit o șuviță de păr după ureche, în timp ce ochii lui îi privesc pe ai mei.

— Îmi pare rău că nu am fost alături de tine.

Buzele lui s-au apăsas pe ale mele și am simțit cum întregul meu corp se lichefiază în brațele sale.

— I-am cerut Norei să meargă cu mine pentru că vreau neapărat să închei afacerea cu tatăl ei.

Mi-am lăsat capul pe pieptul său și am simțit sărutul lui blând pe creștet. Brațele sale s-au strâns în jurul meu și căldura mi-a pătruns în fiecare particică din corpul meu.

— Poți să închei afacerea și în alt mod, Hunter. Credeam că ți-ai învățat lecția cu seducerea femeilor, am spus trăgându-mi nasul.

— Oricâte femei aș seduce, tu ești singura cu care o să fiu căsătorit.

Mi-am dat capul pe spate și m-am uitat în ochii lui. Aș fi vrut să încep să râd și să îi spun că nu mai vreau să își bată joc de mine. Dar nu vedeam nimic de râs în privirea lui.

Pare mai sincer ca niciodată și asta mă debusolează complet. Nu știu dacă ar trebui să am încredere în el sau dacă e doar o nouă metodă de a mă duce de nas.

— Vino cu mine.

M-a luat de mână și m-a tras după el fără să aștepte răspunsul meu. S-a oprit în fața scării de lemn care conduce spre podul casei și a urcat câteva trepte pentru a deschide ușa de lemn. Mi-a întins mâna și m-a ajutat să îl urmez.

— Ce căutăm aici?

Dar înainte să îmi răspundă, ochii mei s-au mărit și am simțit bucuria tresărind în mine.

Locul ăsta e împânzit cu multe amintiri ale familiei Deverell și cu o comoară pentru mine.

— Am spus că o să te aduc aici înainte să te apuci de cameră, dar mereu a intervenit câte ceva.

Sau cineva, aș fi vrut să adaug.

Am început să pășesc și să mă uit în fiecare colțișor al podului. Jucăriile de lemn pe care Hunter și gemenii le-au avut, o mică parte din mobila veche de bucătărie, iar ochii mi s-au umezit când am văzut șaua pe care Cornelius și Hunter m-au învățat să călăresc.

— Cred că glumești.

M-am apropiat de ea și am îndepărtat pânzele de păianjen care pusese stăpânire pe ea. Am șters praful și am ridicat centura de cuplare roasă până la refuz.

Voluntul I

— Încă mai țin minte cum ai căzut direct în fund, a spus cu un zâmbet pe buze. Nici măcar nu știai să te urci pe un cal.

Am început să râd și să plâng în același timp. Naiba să îl ia de ticălos care știe cum să îmi atingă inima.

— Asta voiam să îți arăt.

M-am întors cu fața la el și l-am văzut lângă un pat de lemn. Avea urme albe pe lemnul uzat și probabil când a fost folosit a căpătat acea culoare. Era destul de înalt, mult mai înalt decât ceea ce găsesc la magazine.

Cu cât mă apropiam mai mult de el, cu atât îmi plăcea mai tare. Căii gravați în partea jos au nevoie de o nouă strălucire și unii dintre stâlpi trebuie înlocuiți. M-am uitat la bucata ovală de lemn prinsă în două șuruburi și mi-am dat seama de ce Hunter a vrut să mi-l arate.

— A fost al tău, am șoptit la vederea inițialelor.

Bărbatul a zâmbit cu gura până la ureche și una dintre mâinile sale mari s-a arcuit în jurul marginii de lemn.

— Bunicul l-a făcut pe ăsta. Era extrem de fericit și era mai mult ca sigur că o să aibă un nepot. L-a bătut pe tata la cap să îi pună numele său.

M-am apropiat de soțul meu, fiind fascinată de povestea pe care începe să o spună. Cred că e prima oară când am parte de așa ceva.

Brațul lui s-a așezat pe umerii mei și m-a tras mai aproape de el.

— A făcut pătuțul cât era mama însărcinată și mai avea puțin și intra în sala de operații în locul tatei.

Am pufnit în râs, imaginându-mi cum ar putea Cornelius să fie dat afară de la nașterea propriului său fiu.

— Cred că a fost cel mai fericit când a aflat că ești băiat.

— Fericit e puțin spus.

Am zâmbit și m-am uitat în ochii lui plini de bucurie și fericire.

— Vreau ca și copilul nostru să doarmă aici.

M-am uitat la patul vechi pe care oricine l-ar arunca la gunoi cât ai clipi.

Dar cu puțină muncă și iubire, o să fie perfect pentru copilul nostru.

— Lydia Angela Donovan! Ai auzit vreun cuvânt din ce am spus?

M-am uitat inocentă la mama mea care mă privea furioasă. Am zâmbit și am dezaprobat din cap, dorindu-mi să mă evapor de sub ochii ei pârjolitori.

— Unde îți hoinărea mintea?

— Nu cred că vrei să știi.

Femeia și-a dat ochii peste cap și a dezaprobat din cap. S-a întors cu fața la Maggie și a început să se plângă de faptul că este ignorată și că nu mai suportă.

Eu am continuat să mă uit la pătuțul pe care eu și Hunter l-am refăcut complet. Vopseaua care e o combinație palidă între alb și albastru deschis lucește pe suprafața lemnului, iar Hunter m-a surprins plăcut

Volumeul 1

când a vrut să picteze caii. Plăcuța cu inițialele lui a dispărut și încă nu a fost înlocuită.

Faptul că țin secret sexul bebelușului nu îi place deloc lui Hunter, dar s-a adaptat situației fără prea multe comentarii. Dar dacă presimțirea mea e adevărată, atunci am numele perfect pentru copilul meu. Și sunt convinsă că va fi și pe placul lui Hunter.

— Lydia, cum a ieșit rochia pentru săptămâna viitoare?

Săptămâna viitoare are loc *Întâlnirea anuală a fermierilor*, iar Hunter o are pe Nora Heimer drept însoțitoare.

— Nu merg, am spus posomorâtă.

M-am întors pentru a le privi pe cele două femei și aproape am pufnit în râs când le-am văzut șocate.

— De ce?

Am tras aer în piept și m-am așezat pe canapeaua neagră care e lipită de perete.

— Pentru că sunt gravidă, arăt ca un butoi ambulant, toată noaptea o să mi-o petrec la baie, iar Hunter o ia pe Nora Heimer ca însoțitoare.

— Poftim?!

Anna pare mai șocată ca oricine și cred că e prima oară când aude despre Nora și despre intențiile cu Hunter. Iar privirea urâtă pe care i-a aruncat-o lui Maggie mă face să îmi dau singură dreptate.

— Vrei să spui că mironosița aia se gudură pe lângă soțul tău de două luni, iar eu aflu abia acum?

Am oftat și mi-am sprijinit picioarele pe măsuta de lemn pe care erau așezate cărțile cu povești.

— Dacă ți-aș fi spus mai devreme ce rezolvai?

— Înurmormântarea ei, a spus hotărâtă.
Am zâmbit și am început să îmi mângâi burta,
simțind loviturile micuțului meu.

Încă două luni, amice și o să ne vedem.

— Mamă, sunt bine, am încercat să o conving.
Știm cu toții că Hunter și cu mine o să divorțăm când
o să se nască copilul. Iar el deja și-a găsit candidata
perfectă pentru a doua soție.

— În niciun caz!

Mi-am întors capul și l-am văzut pe Cornelius
Deverell pășind în încăpere cu o privire supărată și
posomorâtă.

— Dacă tu nu ai de gând să îi bagi mințile în cap,
o să o fac eu.

Și-a pus mâinile pe șolduri și m-a privit mai hotărât
ca niciodată.

— Maggie o să fie răcită în acea seară, iar noi doi
o să mergem împreună. Și nu o să stai pe scaun, nici
nu o să plângi toată seara și o să suspini după acel
idiot.

— Și ce ai vrea să fac?

— Să o pocnești pe nemernică, a tunat nervos.

M-am uitat la socrul meu câteva secunde, apoi am
izbucnit într-un râs copios. Dintr-o familie ciudată,
am ajuns la una trăsniță. Și îmi place fiecare clipă pe
care o petrec cu ei.

CAPITOLUL 19

— Asta e cea mai proastă idee posibilă, a mor-
măit cu un oftat.

Continui să mă privesc în oglindă, în timp ce
Maggie îmi aranjează părul.

— Ești superbă!

Rochia crem e de-a dreptul minunată. Materialul
moale îmi acoperă trupul și se unduiește perfect pe
abdomenul meu proeminent. Decolteul subtil e pre-
sărat cu pietre mici și strălucitoare, iar mânecile
lungi se închid în jurul încheieturii.

Maggie mi-a dat părul în față și câteva șuvițe
mi-au atins pielea.

— Ești o adevărată bomboană.

Mi-am întors capul și l-am privit pe Cornelius
care tocmai își făcuse apariția. Costumul lui negru,
croit special pentru el, îl transformă într-un bărbat
mult mai tânăr.

M-a luat de mâini și m-a învârtit cu delicatețe.
Zâmbetul meu s-a lărgit când l-am auzit fluierând și
i-am întâlnit privirea caldă.

— Ești pregătită?

— Nu, am recunoscut speriată.

Am început amândoi să râdem, dar știu că nu am
nicio șansă să scap din această situație.

Am coborât la parterul casei, iar Maggie ne-a
condus până la ușă. În timp ce ne îmbrăcam paltoa-
nele subțiri de toamnă, m-am uitat la soacra mea
sperând să o conving să facem schimb.

— Ești sigură că nu vrei să vii?

Femeia a pufnit în râs și și-a pus mâinile în buzunarele hanoracului pe care îl purta.

— Vrei să spui să merg și iar să dansez jumătate de noapte cu Luke și să văd cum el și Nel se împung cealaltă jumătate de noapte? Prefer să rămân acasă și să îmi fac tableturile.

— Nu ar trebui să mă împung cu el dacă nemicul și-ar ține mâinile departe de afacerile mele.

Ne-am dat amândouă ochii peste cap și am lăsat-o pe femeie să îmi scoată părul din haină.

— Du-te și recuperează-l pe bărbatul tău, iubito.

Cornelius mi-a deschis ușa, și, cu fiecare pas cu care mă apropii de mașină, îmi vine să fug cât mai departe. Cu coada ochiului am observat zâmbetul larg și privirea arogantă. El are prea multă încredere în mine, mai multă decât am eu.

— O să îmi spui vreodată de ce tu și tata vă urâți atât de tare?

Bărbatul din spatele volanului a oftat cu putere.

— E o poveste destul de complicată. Dar nu e treaba mea să îți spun, Lydia.

Priveam luminile slabe ale stâlpilor de iluminare, în timp ce îmi frângeam mâinile.

— Are legătură cu Diane?

Mi-am întors capul și chipul socrului meu s-a înăsprit. Cred că am reușit să găsesc unul dintre motivele disputei. Dacă nu chiar motivul principal.

— Ea a cauzat toate astea, nu?

— Lydia...

Am pufnit în râs pentru că știu deja ce urmează. O să îmi spună că nu are rost să îmi bat capul cu

trecutul și să o las să se odihnească în mormântul ei rece.

Am dezaprobat din cap și nu am mai spus nimic restul drumului.

Oare Hunter știe ce s-a întâmplat între ei? Mă consideră pe mine vinovată din cauza mamei mele?

Diane m-a torturat cât a fost în viață și se pare că o să îmi distrugă tot restul vieții.

— Tu nu ai nicio vină, m-a asigurat.

M-am uitat la Cornelius cu zâmbetul pe buze și pentru câteva secunde mi-am dorit să îl pot crede.

— Atunci, de ce Luke nu m-a considerat niciodată copilul lui?

I-am văzut degetele strângându-se pe volanul de piele până când s-au albit.

— Pentru că e un ticălos afurisit și nu merită nimic din ce are, a mârâit enervat.

Mi-am sprijinit capul de tetieră și m-am uitat la hotelul principal al orașului.

A oprit mașina în parcare a clădirii și s-a întors cu fața la mine.

— Trebuie să te detașezi de toată această situație. Diane a făcut multe lucruri rele, iar Luke crede că dacă se răzbună pe tine, reușește să își aline durerea pe care i-a provocat-o.

Am oftat cu putere și am încercat să nu plâng. Sunt deja destul de patetică în fața soțului meu, nu mai e nevoie să fac asta și de față cu Cornelius.

— Ai un copil de care trebuie să te ocupi, și o căsnicie de salvat. Luke Donovan e ultima ta problemă pe listă.

L-am aprobat dând ușor din cap, după ce l-am ascultat cuvintele. Are dreptate din toate punctele de vedere. Nu mai pot să îl las pe tata să fie în mintea mea și să îmi distragă atenția.

— Ești pregătită?

— Nu.

Am început amândoi să râdem și am coborât din mașină. Mai bine spus eu am încercat să cobor grațios din mașină, dar am rămas doar cu încercările. Cornelius m-a ajutat, iar după ce a înclutat mașina, ne-am îndreptat spre intrare.

— Chiar nu putem să plecăm acasă? Maggie încă mai are timp să se pregătească și să vină înainte de gustare.

Bărbatul m-a bătut ușor pe mână și a zâmbit larg.

— Îți promit că data viitoare o să te las să vii cu Jack.

M-am uitat la el în mod ironic și în scurt timp râsul lui mi-a gădilat auzul.

Când am pătruns în sala plină, am simțit un nod în gât. Lumina puternică mi-a făcut ochii să se îngusteze pentru câteva secunde, și dacă nu l-aș fi avut pe Cornelius lângă mine probabil aș fi rămas în tocul ușii ca o împiedicăță.

— Maggie știe de noua ta amantă?

Mi-am întors capul și l-am văzut pe Joshuel Brown în spatele meu cu zâmbetul pe buze și cu un pahar de șampanie în mână.

El și Cornelius și-au strâns mâinile, iar eu am avut parte de un zâmbet cald.

— Arăți minunat, Lydia.

Am aprobat ușor din cap și, înainte să spun ceva, imaginea Norei Heimer la brațul soțului meu m-a făcut să tac din gură. Toate cuvintele pe care le știam au dispărut când l-am observat zâmbetul larg și cald. Zâmbetul pe care mie nu mi l-a oferit niciodată.

Zâmbetul de care nu o să am parte niciodată.

Am simțit strângerea de încurajare a socrului meu, chiar înainte ca privirea mea să o întâlnească pe cea a lui Hunter. Pentru o secundă m-a privit vinovat, apoi furia a pus stăpânire pe el.

Am înghițit în sec și am vrut să mă desprind de lângă Cornelius, dar l-am simțit strângerea mai puternică.

— Nu îl lăsa să te intimideze.

M-am întors cu spatele la el și ne-am apropiat de masa plină cu gustări.

— Să știi că nu am nevoie de dădăcă.

M-am uitat pe bușet, dar nu mă atrăgea nimic. Erau doar băuturi alcoolice pe care nu puteam să le beau, iar pofta mea de mâncare s-a cam dus după o jumătate de plăcintă cu puș, cea de acum câteva ore.

— Știu că vrei să te duci și să îl tachinezi pe Luke.

Mi-am întors capul și l-am văzut pe tatăl meu posomorât. Anna a decis să rămână acasă pentru că nu putea să le facă față celor doi rivali de una singură.

— Am promis că nu o să te scap din ochi, a spus fără să își ia privirea de la rivalul său.

Am pufnit în râs și am început să ronțai o tartă bună la gust, cu o pastă pe ea.

— Nu o să pășesc nimic, l-am asigurat. O să flu mereu în raza ta vizuală, iar Jack ar trebui să ajungă în câteva minute.

Observ că începe să fi surâdă ideea, pentru că se uită la Luke deasupra capului meu. L-am împins ușor în umăr și am început să râd.

— Du-te și fă-ți de cap, l-am încurajat. Eu o să flu foarte bine.

Nu a mai așteptat și o a doua dezlegare. M-a sărutat apăsător pe frunte și a plecat spre tatăl meu cu un pahar de șampanie în mână și cu spatele drept.

M-am uitat la întâlnirea lor tensionată, după aceea m-am întors spre bufet. Înainte să mai pun mâna pe vreun preparat, l-am simțit în spatele meu. Mi-am văzut mâinile începând să tremure și am înghițit în sec când parfumul lui m-a învăluit.

— Credeam că ești acasă.

Mi-am îndreptat spatele și am încercat să mă concentrez asupra lucrurilor din fața mea, dar nici măcar nu mai știu ce văd.

— Aveam nevoie de o gură de aer.

— Ești cam dichisită pentru o gură de aer, a mârâit.

Am zâmbit și mi-am dat o șuviță de păr după ureche.

— Nu sunt mai dichisită decât Nora, cu siguranță.

Mi-a prins brațul într-o strânsoare și m-a întors cu fața la el. Am încercat să ignor cât de frumos e. Cât de tare îmi taie respirația și cât de tare îmi doresc să mă iubească.

— Nu te vreau aici.

M-am uitat în ochii săi furioși și m-am abținut să transform discuția noastră într-un adevărat spectacol.

— Nici eu nu vreau ca Nora să se încolăcească în jurul tău. Dar se pare că niciunul dintre noi nu pri-mește ceea ce își dorește.

Am încercat să îmi eliberez brațul și să mă îndepărtez de el, dar degetele sale s-au strâns mai tare în jurul meu.

— Vreau să pleci, chiar acum!

M-am uitat în ochii lui care ar fi vrut să mă omoare dintr-o singură privire.

— O să plec până la toaletă. Și o să plec din acest loc când partenerul meu își va dori asta. Iar cum tu nu ești partenerul meu, nu poți să mă scoți afară.

Mi-am smuls brațul din mâna lui și m-am îndreptat spre toaleta hotelului înainte să îl las să mă intimideze și mai tare. Măinile mele tremură, și în scurt timp întregul meu corp a început să vibreze.

Mi-am pus mâna pe peretele rece și am început să respir din ce în ce mai greu.

Știam că ar fi fost mai bine dacă aș fi rămas acasă. Nu trebuia niciodată să mă las convinsă să vin aici. Totul începe să se complice, și nu știu cât o să mai rezist.

Am simțit o durere în jurul abdomenului și m-am lipit complet de perete, fără să mai simt răceala lui.

— Ești bine?

Mi-am ridicat capul și am văzut-o pe Nora Helmer privindu-mă speriată.

Cât de ironică poate fi viața?

— Sunt bine, am spus cu respirația aproape tăiată.

S-a apropiat mai mult de mine și am văzut cum îngrijorarea începe să devină din ce în ce mai mare.

— Ar trebui să fii cu Hunter. Sunt convinsă că te așteaptă.

Și-a dat ochii peste cap, întinzând mâna spre mine. Înainte să reușesc să o opresc, degetele ei s-au încheștat în jurul umerilor mei și a reușit să mă desprindă de perete.

— Lydia, sângerezi.

M-am atins palma de partea inferioară a corpului și când m-am uitat la ea, am văzut sângele pătându-mi pielea. M-am uitat speriată la rivala mea și singurul lucru care îmi vine în cap în acest moment e pierderea sarcinii.

— Mergem la spital chiar acum.

M-a scos din hotel fără să ne mai vadă altcineva și m-a îndreptat spre o limuzină spațioasă care ocupa câteva locuri bune de parcare.

— Eber, du-ne la spital cât mai repede.

După ce m-a ajutat să mă instalez pe bancheta din spate, bărbatul serios și rece a închis portiera și în câteva secunde deja pornise mașina.

Nora continuă să mă privească îngrijorată și mă strânge de mână.

— De ce mă ajuți? Ar trebui să fii fericită dacă pierd copilul.

Gura ei s-a deschis în urma șocului și culoarea a dispărut parțial din obraji ei.

— Chiar crezi că sunt atât de nemernică?

Am ridicat ușor din umeri fără să îi dau un răspuns. Dar mă simt puțin vinovată.

E aici, cu mine și încearcă să facă tot ce e posibil ca să îmi fie bine. Poate că am judecat-o puțin cam prea devreme.

— Nu o să îl rănesc niciodată pe copilul tău, Lydia. Îmi pare rău dacă ți-am dat această impresie, a spus cu vocea joasă.

Inima mea bate cu putere și nu reușesc să gândesc limpede. Nu mă gândesc decât la copilul meu și la siguranța lui.

— Haide, a spus luându-mă cu delicatețe de mână.

Nici n-am simțit când s-a oprit mașina. Doar am văzut portiera deschizându-se, iar Nora și șoferul ei m-au ajutat să cobor din mașină.

Una dintre asistente s-a apropiat în grabă de noi și în scurt timp am văzut și targa apropiindu-se de mine.

— Sarah Gregory, am reușit să șoptesc. Ea e doctorița mea.

— Domnișoara Sarah nu este aici.

Situația asta poate să fie și mai bună? Sarah e singura în care am încredere și pe care o vreau în jurul meu.

— Cheam-o pe Heidi Meyer, am auzit-o pe rivala mea. Spune-i că am nevoie de ajutorul ei.

Asistenta a aprobat din cap și s-a făcut nevăzută, în timp ce am simțit targa mișcându-se cu mine.

— O să fiți bine amândoi, da? Nu ai niciun motiv să te îngrijorezi.

Aș vrea să fie atât de ușor să stau liniștită. Dar încrederea din ochii rivalei mele mă liniștește puțin.

CAPITOLUL 20

Încerc să mă calmez, să-mi liniștesc respirația și bătăile inimii, și să elimin orice gând negativ din creierul meu.

Așteptarea doctoriței mă face să îmi întunec orice gând și nici măcar cuvintele de încurajare sau strângerea puternică de mână din partea Norei nu mă mai pot liniști.

— Ar fi trebuit să o analizezi tu până îmi făceam marea intrare.

Ușa mare s-a deschis, și am observat o siluetă subțire îmbrăcată cu un halat alb cu emblema spitalului. Părul blond e prins într-un coc perfect, iar zâmbetul ei luminează întreaga încăpere.

— Nu mai sunt în măsură să practic medicina, Heidi.

M-am uitat uimită la Nora, iar ea nu a făcut altceva decât să ridice din umeri și să zâmbească.

Asta, cu siguranță, e ceva nou. Micuța Barbie a fost studentă la medicină și a renunțat pur și simplu?

Asistenta a închis ușa, în timp ce femeia trecută de vârstă a doua s-a oprit la capătul mesei.

— Îmi cer scuze că Sarah nu te poate îngriji, dar o să mă străduiesc să fiu la fel de bună ca și ea, bine?

Am aprobat din cap fără să fiu capabilă să articulez vreun cuvânt.

Asistenta mi-a urcat picioarele pe suporturile reci și am simțit un fior care mi-a străbătut întregul

corp. Măna mea a fost acoperită de cele ale rivalei mele și am simțit privirea ei îndreptată asupra mea.

Nu aș fi crezut niciodată că Nora Heimer va fi lângă mine în cea mai înfricoșătoare clipă. În acest moment cred că o să mă trezesc în patul meu rece, privindu-i spatele soțului meu și plângându-mi de milă.

— E doar un vas de sânge care s-a spart, a spus doctorița. O să îl cauterizăm fără probleme.

Am înghițit în sec și mi-am lipit capul de pernă, iar pe obrajii mei au început să se prelingă câteva lacrimi de ușurare.

— Ai adus-o la timp, Nora. Dacă mai întârzia zece minute fătul ar fi fost în mare pericol.

Bruneta a aprobat din cap, încercând să nu fie prea impresionată de cuvintele doamnei doctor. Am răsuflat ușurate amândouă în același timp, și nu am mai spus nimic până când doctorița nu și-a terminat treaba.

Hunter nici măcar nu știa ce s-a întâmplat. Probabil a crezut că i-am ascultat ordinele și am plecat acasă cu coada între picioare. Iar Cornelius probabil încă se înfruntă cu Luke și nu mi-a observat dispariția.

Dacă Nora nu m-ar fi găsit pe acel hol, aș fi pierdut sarcina? Dacă ar fi fost o ticăloasă și mi-ar fi întors spatele, așa cum mă așteptam să o facă? De ce e aici cu mine?

— Totul e bine, dar aș vrea să te țin aici în această seară. Să mă asigur că evoluția va fi fără probleme.

Înainte să îmi deschid gura, Nora a acceptat în locul meu, făcând-o pe femeia mai în vârstă să zâmbească.

— Asistenta o să te ducă în salon și o să trec pe la tine mai târziu, bine?

Mâna ei caldă s-a oprit pe umărul meu, iar zâmbetul său mi-a înlăturat orice temere.

— Ceai, Nora?

Bruneta a început să râdă și a dezaprobat din cap, trecându-și o mână prin păr.

— Altădată, Heidi. Nu aş vrea să o las pe Lydia singură.

Doctorul doar a aprobat din cap și a părăsit salonul după un ultim zâmbet larg.

— O să îl sun pe Hunter cât timp te vor duce sus, mi-a spus.

Și-a întins mâna după geanta de pe marginea patului și am prins-o de încheietură înainte să o atingă.

— Nu cred că îl interesează.

Femeia m-a privit uimită, apoi și-a arcuit buzele într-un zâmbet slab. Mi-a îndepărtat cu blândețe mâna și a scos dispozitivul electronic de ultimă generație, fără să țină cont de dorințele mele.

— Știu că relația voastră e dificilă și ciudată, dar trebuie să afle. Ești soția lui, Lydia, și cred că e timpul să își dea seama că ai nevoie să fie alături de tine.

A prins materialul de piele al genșii între degete și s-a îndreptat spre ușă.

— Ne vedem sus!

Am oftat cu putere și am urmat instrucțiunile asistentei de lângă mine.

Până acum, am crezut că e ușor să o urâsc pe femeia perfectă și sofisticată care încerca să îmi fure soțul. Dar faptul că mi-a salvat copilul și că încearcă să îmbunătățească relația dintre mine și Hunter mă fac să îmi schimb complet părerea.

Când am fost scoasă pe hol, am tresărit la auzul vocii ei ridicate și răspicate. Cred că Hunter are parte de o ceartă pe cinste, iar după gesturile brunetei, nu cred că e o idee bună să se întâlnească.

Asistenta m-a instalat câteva etaje mai sus, într-un salon gol, care are imprimat acel miros specific și odios. După ce a dat drumul la căldură și mi-a aranjat perna, asistenta m-a lăsat singură.

E plăcut să fiu răsfățată fără să îmi fac griji și pentru altceva. Fără să îmi fie frică de eventualele pase proaste ale lui Hunter Deverell.

Am găsit telecomanda televizorului pe dulăpiorul de lângă pat și cred că e timpul să recuperez lecțiile de spaniolă, cu câteva telenovele mexicane proaste.

Am găsit canalul la care mă uit în mod obișnuit și am nimerit exact la o scenă destul de aprinsă. Bărbatul tocmai și-a luat o palmă zdravănă de la sovrasta lui. Sau poate de la amantă.

— Întreaga ta familie o să fie aici în scurt timp, am auzit imediat ce ușa s-a deschis.

Nora s-a apropiat de mine și a rămas fără cuvinte când a observat interesul meu față de dramele televizate.

— Tânăr și neliniștit varianta mexicană? Ce bine că am adus budincă.

A tras fotoliul lângă patul meu, și-a dat jos pantofii cu cristale și și-a sprijinit picioarele de marginea patului.

— Ciocolată sau căpșuni și vanilie?

Mi-a pus în față cele două pahare colorate și l-am înhățat pe cel cu ciocolată, fără să mă gândesc de două ori.

— Ce nemernic e Rodrigo!

Amândouă am început să mâncăm din desert, fiind complet acaparate de acțiunea telenovelei.

— Vrei să pariem că o să îl impuște?

Am zâmbit și am înghițit porția pe care mi-am măsurat-o.

— Îl iubește prea mult ca să îl impuște, am spus sigură pe mine. Eu cred că o să îi întoarcă spatele și o să plece.

Bruneta a pufnit dezaprobator și viziunea ei s-a adevărit în momentul în care blonda de pe ecran a scos pistolul din poșetă.

— Ți-am spus eu! Îl iubește, dar nu vrea să îl împartă. Mai ales că soției lui i s-a descoperit o formă agresivă de cancer.

Am băgat din nou lingura de plastic în amestecul de ciocolată și lapte, și l-am văzut pe Rodrigo prăbușindu-se pe podea.

— Nu e corect, am hombănit cu gura plină de budincă. Ai stricat factorul surpriză.

Nora a zâmbit nevinovată și a ridicat ușor din umeri, în timp ce curăța pereții paharului cu lingura.

— E aceeași poveste în toate. Amante, amanți, bani mulți, copii neglijanți, crime, drame și în final toți sunt fericiți. E destul de ușor să îți dai seama de firul acțiunii. Scenariștii lor sunt atât de previzibili, a spus dându-și ochii peste cap.

Am continuat să privesc ecranul fără să mai spun și altceva. A spus că familia mea o să sosească din clipă în clipă. Cred că acum e momentul oportun să aflu cât mai multe despre rivala mea.

— Ai fost medic?

Am lăsat lingura să fie îngropată în muntele de ciocolată din mâna mea și am privit-o pe femeia de lângă mine.

Întrebarea mea nu prea pare să o tulbure, dar nici plăcută nu-i prea este.

Nora a continuat să se joace cu lingura ei pe pereții paharului, iar apoi a oftat adânc și și-a ridicat privirea spre mine.

— Încă sunt. Într-un fel.

M-am uitat la ea mai nedumerită decât până acum, iar dacă ea crede că scapă de curiozitatea mea atât de repede, s-a înșelat.

A lăsat paharul pe dulapul de metal și pare foarte stânjenită de întrebarea mea. Dar nu prea îmi pasă de stânjeneala ei.

— Nu mi-am dat niciodată examenul de rezident.

— Deci ai terminat facultatea de medicină, ți-ai terminat și rezidențiatul, dar nu ai aprobarea oficială?

A început să râdă începând să își miște degetele de la picioare.

— Mai am ceva din rezidențiat. M-am oprit la jumătatea lui.

Am oftat exasperată și mi-am trântit budinca pe dulap, apoi am privit-o hotărâtă.

— Sunt pe un pat de spital alături de femeia pe care o urâsc și pe care sunt geloasă. Iar ea s-a transformat dintr-o ticăloasă în zâna cea bună. Vreau să aflu detaliile și le vreau acum, am spus încercând să fiu amenințătoare.

Bruneta m-a privit, fiind uimită de izbucnirea mea. Își mușca buza de jos ca să nu rădă și și-a ridicat mâinile arătându-mi că se predă în fața mea.

— Heidi e mătușa mea, ea a fost cea care mi-a trezit apetitul pentru medicină. Tata a vrut mereu să preiau afacerile lui, iar mama mi-a spus să îmi urmez inima și să fac ce îmi place.

— Adică medicina.

A zâmbit, aprobând ușor din cap.

— Mereu am visat să fiu acel tip de medic care reușește să își salveze fiecare pacient, a spus cu un zâmbet larg. Să le ia durerea cu mâna și să le vad zâmbetele imense și familiile fericite. Am muncit pe brânci și am reușit să mă mențin printre primii. Am iubit fiecare parte din această meserie.

— Și ce s-a întâmplat?

Pentru câteva clipe și-a lăsat privirea în jos și a început să se joace cu degetele.

— La jumătatea rezidențiatului, mama mea a fost diagnosticată cu leucemie.

Am gemut involuntar și mi-am închis ochii, imaginându-mi durerea ei.

— Mda, soarta e o scârbă, a spus cu un oftat profund.

I-am văzut ochii umezindu-se, dar se abține să nu plângă. Încearcă să fie tare în fața mea și cred că e prima oară când fac cunoștință cu adevărata Nora Helmer.

— Am încercat o mulțime de medicamente, intervenții chirurgicale, dar toată lumea știe că nu există niciun leac pentru boala asta.

— Dar asta nu te-a oprit să încerci.

M-a privit cu zâmbetul pe buze și i-am văzut lacrima cristalină alunecând pe pielea sa.

— M-am închis în laboratorul spitalului și am încercat să descopăr combinații noi de substanțe. Mi-am dorit să descopăr o nouă formulă care să îmi salveze mama. Toți doctorii au spus că sunt nebună și că nu o să reușesc în șase luni să fac ce nu a reușit medicina în mai bine de cincizeci de ani.

Și-a dat o șuviță de păr după ureche și a suspinat.

— Când a murit, mi-a spus să îmi îndeplinesc toate visurile și să nu las pe nimeni să îmi spună că nu pot sau că nu sunt în stare.

— Și de ce ai renunțat la visul tău?

A ridicat ușor din umeri și a zâmbit.

— Pentru că mi-am pierdut încrederea în medicină. Am vrut să fiu un doctor care să îi ajute pe oameni. Dar nu am putut să o ajut pe mama mea. Pur și simplu am privit-o cum se stinge, și nu am putut să fac nimic.

Și-a acoperit chipul cu ambele mâini și a început să plângă. Umerii ei erau zguduiți de spasmele dure-roase și am reușit să o trag în brațele mele.

Nora m-a strâns la pieptul ei și i-am simțit lacrimile alunecând pe gâtul meu.

— Ce rost are să fiu cea mai bună dacă oamenii mor?

— Copilul meu nu a murit, am șoptit în părul ei.

Cuvintele mele au făcut-o să se oprească brusc. Și-a îndreptat spatele și m-a privit, fiind uimită de ceea ce am spus.

— Nora, nu ești considerată un doctor bun doar pentru că îți salvezi toți pacienții. Îți pasă și ești alături de ei de la primul tău contact cu ei, până la externarea lor. Faci tot ce îți stă în putință să îi salvezi și asta ar trebui să fie suficient pentru tine.

I-am șters câteva lacrimi de pe chip, reușind să îi zâmbesc cu blândețe.

— În seara aceasta mi-ai salvat copilul, și o să îți mulțumesc pentru asta toată viața. Ar trebui să o asculți pe mama ta și să îți urmezi visul, chiar dacă trebuie să te lupți cu tine însăși.

Și-a trecut limba peste buza de jos și a început să râdă. Am tras-o din nou în brațele mele, de data asta ascultându-i râsul.

— Cred că Hunter o să fie gelos pe noua noastră relație.

Să devin prietenă cu rivala mea și să îl scot din minți pe soțul meu? Asta da idee care merită să fie pusă în aplicare.

— O să avem cam mult de lucru până la o prietenie solidară, am spus gândindu-mă la ce s-a întâmplat până acum.

S-a uitat la mine, ridicându-și o sprânceană perfect arcuită.

— Bine, hai să lămurim lucrurile cât mai avem timp, a spus cu un oftat.

A tras aer adânc în piept și și-a îndreptat spatele.

— Hunter e unul dintre cei mai mari idioți pe care îi cunosc. Nu există nicio legătură romantică între noi, și nu ar putea să existe vreodată, pentru că eu nu mă încurc cu bărbați însurați.

Mi-am aranjat perna și m-am sprijinit de ea, fără să îmi iau ochii de la brunetă.

— Am văzut cum a explodat gelozia în tine în momentul în care am ajuns la fermă. M-a convins să fiu complicea lui și să alimentăm această gelozie, a spus dându-și ochii peste cap. Problema e că am fost fraieră și l-am ajutat, dar de acum înainte e pe cont propriu.

De ce s-a complicat Hunter atât de tare ca să mă facă geloasă?

— Gogomanul te iubește, dar e bărbat și mult prea idiot ca să îți spună asta. E foarte entuziasmat de copil și rănit de faptul că Jack te ajută mai mult decât el.

Am oftat cu putere și o ascultam fără să spun ceva.

— Reface fosta casă a bunicului său pentru voi trei și de asta dispare atât de mult de acasă în timpul zilei, nu pentru că ar fi cu mine și ne-am face de cap prin hoteluri, așa cum încearcă bârfitoarele orașului să susțină.

A aruncat paharul gol de budincă la coșul de gunoi și s-a întors cu fața spre mine.

— Am știut că ești la madame Lorraine când am probat rochia și am zis că dacă continui jocul lui stupid, o să te duci acasă și o să îi spargi capul. Eu una asta i-aș fi făcut dobitocului. Dar tu ești prea dulce ca să faci așa ceva, și nu înțeleg de ce Hunter te chinuie atât de tare și nu înfruntă situația, a spus dezapro-bând din cap.

Și-a apăsat buzele una de cealaltă și a continuat să zâmbească.

— Mai vrei să știi și altceva?

Revelația ei m-a luat complet prin surprindere, și cred că în mare parte a acoperit fiecare îngrijorare pe care o aveam.

Nu am știut că Hunter a preluat casa bunicului său. Și nu pot să nu zâmbesc când mă gândesc la noua noastră locuință.

— De ce te-a invitat la întâlnirea anuală?

— Pentru că mi-a cerut un sfat medical. I-am spus că ai nevoie de odihnă cât mai multă și mai puțin stres în ultimele luni de sarcină. Iar el m-a ascultat, în mod surprinzător, dar nu a reușit să o facă fără să te rănească și mai tare.

M-a luat de mână și s-a aplecat spre mine cu zâmbetul pe buze.

— Te iubește, Lydia, dar nu știe cum să o arate, m-a asigurat. Cred că are nevoie de puțină îndrumare.

Am zâmbit și am aprobat ușor din cap, fiind complet de acord cu ea. Iar în momentul când Hunter a intrat în salon mai alb ca o stafie, ne-a găsit cu zâmbetele pe buze și cu mâinile împreunate.

CAPITOLUL 21

— Cred că e mai bine să vă las singuri.

Nora mi-a făcut cu ochiul și s-a ridicat de pe scaunul ei cu zâmbetul pe buze. Hunter s-a apropiat de pat cu pași nesiguri, iar noua lui prietenă l-a bătut ușor pe umăr înainte să lasă și să rămânem singuri.

Eu și soțul meu ne privim unul pe celălalt fără să ne spunem vreun cuvânt. Răsuflarea lui începe să revină la normal, iar părul ciufulit îl transformă într-un nebun proaspăt evadat.

— Ar fi trebuit să fiu lângă tine, a șoptit.

Cuvintele lui mi-au format un nod în gât și nu am putut decât să aprob din cap. Mâinile mele sunt împreunate în poală, transpirate și tremurătoare.

— Sunt un eșec în calitate de soț.

Am pufnit în râs, dar nu am avut curajul să mă uit în ochii lui. I-am auzit pașii aproape de mine, urmași de sunetul strident al metalului pe podeaua din gresie. Brunetul s-a așezat pe scaun și i-am văzut mâinile întinzându-se spre ale mele.

Pielea lui e rece, și mi-a produs un fior care mi-a trecut pe șira spinării, în timp ce degetele sale s-au arcuit în jurul mâinilor mele și le-a tras spre buzele lui.

— Copilul e bine?

Am aprobat din cap fiind complet cuprinsă de emoții puternice. Emoții care stârnesc în mine tot felul de temeri și neîncredere.

— Slavă Domnului!

Și-a unit fruntea cu mâinile mele, și a oftat adânc și cu putere. Am înghițit cu putere și mi-am făcut curaj să pot vorbi.

— Suntem bine amândoi, am reușit să spun. Te poți întoarce oricând la eveniment și să...

— Tacă din gură!

Buzele mele s-au presat una de cealaltă și am continuat să îmi țin privirea departe de el. Bărbla mea a fost capturată de degetele sale și privirile ni s-au întâlnit când m-a întors cu fața la el.

— Te iubesc!

Întregul meu sistem s-a oprit.

Orice gând rațional s-a oprit într-o parte ascunsă.

Plămânii mei nu au mai avut parte de aerul vital timp de câteva secunde.

Am simțit cum sângele începe să se scurgă din obrajii mei.

— Ieși afară!

În momentul în care aceste cuvinte au leșt pe gura mea, lacrimile au început să se prelingă pe obrajii mei.

— Lydia, nu...

— Vreau să pleci, am spus ridicându-mi vocea.

Am încercat să îmi retrag mâinile, dar strânsoarea lui devenea din ce în ce mai puternică cu fiecare încercare de a scăpa de atingerea sa.

— Nu o să fac asta.

Am început să mă mișc pe pat și să îl îndepărtez de mine, dar cu o singură mișcare m-a ținut pe

saltea. S-a așezat pe marginea patului și s-a aplecat deasupra mea.

— Nu o să plec de aici decât cu tine în brațele mele.

Hotărârea din privirea sa ar trebui să îmi facă inima să sară în sus de bucurie, dar singurul sentiment pe care mi-l stârnește în acest moment e amuzamentul.

— Poți să te duci la dracu, asta poți să faci, am mârâit.

Mi-am smuls una din mâini și l-am lovit peste umăr.

— Ești un ipocrit și un lășarnic și nu te mai vreau în preajma mea!

— Ce păcat că ești măritată cu mine!

Am pufnit nervoasă și m-am ridicat mai sus pe pat, simțind cum sarcasmul lui îmi ajunge până la os. De data asta furia a luat locul plânsului și mi-aș fi dorit să pot arunca cușite din ochi.

— Nu pentru mult timp. În clipa în care copilul meu o să se nască, o să plec cât mai departe de tine și nu o să te mai văd niciodată.

O sclipire furibundă s-a aprins în ochii săi și niciun mușchi nu i s-a mișcat pe chip.

— Ai grijă cum îți alegi cuvintele, m-a avertizat încercând să își stăpânească temperamentul.

— De ce? Ca să mă ignori și să te prefaci că nu exist? Ca să îți găsești altă femeie cu care să mă faci geloasă? Dar stai, că tu deja ai făcut asta, a spus ironică. Așa că poți să te duci naibii cu atitudinea ta de doi bani și cu toată averea ta.

A sărit în sus și l-am auzit injurând în barbă. Gestul lui m-a făcut să tresar și pentru o clipă am crezut că o să devină violent. Dar îl cunosc perfect pe Hunter Deverell și niciodată nu ar fi în stare să ridice mâna asupra mea.

— Ai perfectă dreptate. Am fost un nemernic și un soț de nimic, dar acum sunt aici și vreau să fiu alături de tine. Vreau să devin persoana de care ai tu nevoie.

— Mințindu-mă?

M-a privit uimit, și mai mult ca sigur și-a dat seama la ce mă refer. A început să râdă și și-a dat sacoul jos, aruncându-l fără grijă pe spătarul scaunului.

— Crezi că mint când spun că te iubesc?

Am aprobat din cap știind că așa o să îl enervez și mai tare. Și-a lărgit nodul cravatei, începând să se plimbe prin salon și să își calmeze furia.

— Albastru e culoare ta preferată, urăști petrecerile și ai prefera să stai acasă cu o carte în mână la căldura șemineului. Îți place vinul roșu și bei tone de cafea cu lapte, a continuat aruncându-și cravata după sacou. Jack și Jackie sunt cei mai buni prieteni ai tăi, dar nu știu cât de mult tânjești după iubirea lui Luke.

Ascult cuvintele lui, iar inima mea începe să bată și mai tare cu fiecare aspect al vieții mele pe care îl conturează la perfecție.

S-a oprit în fața patului și a cuprins bara de metal, arcuindu-și degetele în jurul ei.

— Nimeni nu știe de câte ori te-a bătut Diane. Sau de câte ori ai plâns când Luke pleca și nu îți aducea niciun cadou când se întorcea. Nici faptul că timp de

zece ani Clare te-a tratat ca pe un gunoi și ți-a ars de mai multe ori hainele.

Mi-am închis ochii și toate acele amintiri urâte, pe care am încercat să le uit, reveneau puțin câte puțin.

— Crezi că doar tu m-ai iubit de când ne-am cunoscut pentru prima oară?

Mi-am deschis ochii și i-am întâlnit privirea amuzată și zâmbetul superior.

— Nu ți s-a părut ciudat că în timpul școlii primare niciun băiat nu a râs de tine? Sau în generală nu și-a bătut nimeni joc de tine?

Mi-am trecut limba peste buza de jos și simțeam că argumentele mele cad unul câte unul.

— Nu te-ai întrebat niciodată de ce prima și singura întâlnire ai avut-o cu mine? Sau de ce te-ai dus la balul de absolvire cu fratele meu?

Privirea lui sălbatică îmi omoară orice replică la care aș putea să mă gândesc.

— Ai fost mereu a mea, Lydia, a spus cu o privire hotărâtă. Din momentul în care mi-am pus ochii pe tine.

Am înghițit în sec, și dacă nu m-aș fi aflat pe pat, probabil aș fi fost întinsă pe podea. Bărbatul s-a desprins de bara metalică și s-a apropiat de mine cu pași agili, ca un prădător foarte abil.

— M-am ținut departe de tine pentru că erai interzisă. Tatăl tău aproape că l-a omorât pe al meu. Mama ta a atacat-o pe mama mea. I-am urât mereu pe cei din neamul Donovan, dar niciodată pe tine.

Și-a sprijinit brațul de peretele din spatele meu și s-a aplecat spre mine. M-am uitat în ochii lui și nu am făcut altceva decât să îmi țin gura închisă.

— Am încercat să mă țin departe de tine, Dumnezeu îmi e martor cât de mult am încercat, a spus dezaproband din cap. Dar am dat greș în mod mizerabil.

— Toate școlile tale?

A pufnit în răs și a dezaprobat din cap.

— Încercări patetice.

— Sarcina?

Mâna lui liberă mi-a mângâiat obrazul și mi-a zâmbit.

— Cea mai mare realizare a mea.

S-a așezat lângă mine și a continuat să mă mângâie cu blândețe.

— Nu te-am folosit niciodată ca să ajung la Luke. Te-am lăsat însărcinată pentru că mi-am dorit asta. Ești soția mea pentru că te iubesc și ești singura femeie pe care mi-o doresc.

Trebuie să recunosc că știe să își aleagă cuvintele. Știe cum să ajungă la inima mea și cum să mă destabilizeze.

L-am îndepărtat mâna și m-am abținut cu greu să nu plâng.

— Am nevoie să fiu singură un timp.

Probabil se aștepta la asta din partea mea pentru că a oftat cu putere și și-a întors capul.

— Lydia, hai să nu mai facem asta. Trebuie să ne construim o căsnicie adevărată.

— Mereu mi-am dorit asta, dar tu ai fost cel care a fugit de mine.

Maxilarul lui i s-a încheștat, dar nu a mai spus nimic. S-a ridicat în picioare și a încercat să zâmbească, când tocmai a primit o lovitură sub centură.

— Mă duc să îmi iau o cafea și mă întorc.

Mi-am deschis gura ca să protestez, dar înainte să pronunț vreun cuvânt, replica lui acidă mi-a luat-o înainte.

— Nu dau doi bani pe timpul de care ai tu nevoie. Nu o să plec de aici decât alături de tine.

A părăsit salonul, și am tras aer adânc în piept înainte să mă așez confortabil în pat.

Nu mă așteptam să am parte de o asemenea confesiune din partea lui. Credeam că o să se intereseze de copil și apoi o să plece acasă. Dar totul s-a întâmplat complet pe dos și m-a luat prin surprindere.

Nici măcar nu știu ce să fac mai departe. Toată viața mi-am dorit să aud cuvintele „te iubesc” din gura lui și acum că am avut parte de ele, simt că nu merită să le accept atât de ușor.

Hormonii chiar că mă dau peste cap, mi-am spus cu un oftat.

A fost un adevărat nemernic, și nu a făcut altceva decât să mă chinuie și mai tare. Mai ales în aceste ultime opt luni, când aveam cea mai mare nevoie de el.

Nu pot să îl iert atât de ușor.

Dar pe de altă parte copilul urmează să se nască foarte curând și vreau să fie primit cu toată dragostea și afecțiunea. Nu vreau să aibă parte de experiențele mele îngrozitoare.

— Nu îți mai dau nici măcar un ban, Diane.

Am deschis ușa dulapului și am văzut-o pe mama încă mahmură și complet furioasă.

— De ce? Curvele tale vor din ce în ce mai mult? Nu mai reușești să ne întreții pe toate, dragule?

Tata e mai preocupat de hărțile din mâinile lui decât de noua criză de gelozie a beșivei nebune.

— Credeam că taurii tăi sunt destul de puternici ca să îți cumpere un bordel întreg. Sau nu mai ești tu în stare să fii un taur?

A început să râdă și s-a așezat pe marginea biroului, reușind să atragă atenția sofului ei.

Tata nu a mai putut să o ignore de data asta. Și-a lăsat hărțile pe masă și s-a dat câțiva pași în spate, privind-o complet dezgustat.

— Ești patetică.

Femeia a început să râdă din nou, aplecându-se periculos de mult spre podea. Pentru câteva secunde mi-a fost frică că o să se prăbușească, însă s-a îndreptat și l-a palmuit pe tata fără să clipească.

— Eu sunt cea patetică?! a început să șipe. Când tu treci prin patul fiecărei târfe din orașul ăsta? Când fiica ta te așteaptă acasă și tu nu dai doi bani pe ea?!

Mi-am apăsat pumnul pe piept, fiindu-mi frică să nu se audă bătăile puternice ale inimii mele.

Tata și-a înfipt pumnul în părul beșivei și a apropiat-o destul de mult de el.

— Crezi că Lydia e proastă? a continuat să îl întărate. Crezi că nu își dă seama că o urăști?

— Știi foarte bine că nu e adevărat!

A pufnit în râs, și după felul în care s-a încruntat tata, probabil l-a improșcat cu salivă.

— O urăști, Luke. O urăști pentru că te-a despărțit de iubirea vieții tale. Pentru că te-a împins la o viață nefericită alături de mine.

Bărbatul s-a desprins de ea complet dezgustat și și-a curățat chipul.

— Du-te și fă un duș. Încă duhnești a băutură.

— Lydia nu o să plece nicăieri, Donovan, a spus fără să fie perturbată de comentariul său. O să fie mereu fiica ta și o să îți amintească mereu de cea mai mare greșală din viața ta.

Această parte din viața mea îmi doresc să o uit definitiv. Dar oricât de mult îmi doresc asta, Luke Donovan nu o să mă lase niciodată să o uit. Iar Diane Donovan a avut grijă să îmi lase cicatrici adânci în suflet. Atât mie, cât și tatălui meu.

CAPITOLUL 22

— Nu sunt handicapată, am bombănit.

Mi-am dat ochii peste cap în timp ce Hunter continuă să îmi pună perne în spate și să îmi răsuflă în față. Am așteptat răbdătoare cu mâinile în sân să își termine sufocarea, în timp ce gemenii se abțineau cu greu să nu rătă.

— Așa e bine?

Mi-am întors capul și i-am aruncat o privire exasperată. Mi-am întins o mână și am apucat colțul uneia dintre perne între degete, aruncând-o pe podea.

Răsetul grosolan al lui Jack a spart liniștea încăperii, iar Hunter probabil ar fi vrut să îmi bage perna direct pe gât.

— Îți repet pentru a mia oară, de când am plecat de la spital, că nu sunt handicapată și că pot să merg singură, să mă bag singură în pat și să mănânc singură.

Blândețea din ochi începe să se transforme, treptat, în furie și pentru prima oară îmi face plăcere să îl văd în această situație.

— Cred că taurii tăi au mai multă nevoie de tine. M-am descurcat opt luni fără tine și sunt mai mult decât convinsă că o să reușesc și în această ultimă lună.

Mi-am dat seama că l-am lovit puțin cam tare în orgoliu când i-am văzut chipul înăsprindu-se. S-a întors pe călcăie și a ieșit din cameră, trântind pur și simplu ușa în urma lui.

Jack și-a șters lacrimile din colțul ochiului și s-a așezat pe marginea patului.

— Asta e fata mea cea rea, a spus umflat în pene.

Am zâmbit și mi-am dat o șuviță după ureche, dând nas în nas cu privirea nemulțumită a prietenei mele. Se pregătește să îmi spună ceva, dar probabil încă încearcă să își aleagă cuvintele potrivite.

— Nu crezi că ești puțin cam dură?

Eu și Jack ne-am privit pentru câteva secunde, apoi el mi-a luat-o înainte cu vorbele.

— Chiar ai de gând să fii de partea celui nemernic?

Femeia a ridicat ușor din umeri, punându-și mâinile în sân.

— Poate că nu e soțul anului, dar mereu a fost aici sau la spital când ai avut o problemă. Iar acum și-a dat seama că a greșit și încearcă să plătească pentru greșelile lui.

— Aranjându-mi niște perne în spate nu o să îl ajute prea mult, am spus încercând să îmi scuz comportamentul.

— Dar nici dacă nu dai doi bani pe el nu îl ajuți. Ar trebui să ai mai multă grijă de soțul tău, Lydia. Altfel o să rămâi singură.

O Jackie complet diferită și rece, care m-a lăsat cu gura complet căscată, a ieșit din camera mea, trântind ușa în același mod ca și fratele ei mai mare.

Atât eu, cât și prietenul meu cel mai bun suntem complet șocați de răbufnirea ei. Nu prea sună a Jackie Deverell, cea pe care o cunosc eu.

— Ce naiba a fost asta?

M-am uitat spre ușa albă și am ridicat ușor din umeri fără să pronunț vreun cuvânt.

Cred că întrevederile haotice dintre ea și Josh încep să o preseze destul de tare și se răzbună pe cei din jurul ei.

Tipic pentru ea.

Dar nu pot să îi spun nimic lui Jack pentru că l-ar jupui pe Josh în bucățele și l-ar pârlî pe grătarul încins.

— Probabil e stresată la cabinet, am încercat să îi găsesc o scuză.

Bărbatul a pufnit nervos și m-a privit.

— Sigur, a mormăit neconvins. E foarte stresant să te uiți în fundul unui câine și să faci injecții la pisici.

Am zâmbit și l-am lovit în umăr.

— Știi că face mai mult decât atât.

S-a ridicat în picioare și s-a apropiat de fereastră.

— Da, ai dreptate. Mai ține și termometrele în gura vacilor.

Am început să râd, iar prietenul meu s-a sprijinit cu umărul de fereastră, mormăind o înjurătură, clătî-nându-și capul a dezaprobare.

— Iar a venit prințesa lui tati cu pantofii ei scumpi. Probabil o să îi scoată dopul din fund lui Hunter.

— Nora e aici?

M-am ridicat și m-am așezat mai bine în pat fără să fiu surprinsă de șocul blondului.

— De când a devenit doar Nora?

M-am întins după sticla de apă de pe noptieră și am ridicat nevinovată din umeri în timp ce desfăceam capacul sticlei.

— De când mi-a salvat copilul? Și pentru că o să o rog să fie nașa copilului?

Jack s-a desprins complet de fereastră, iar mâinile lui au căzut pe lângă corp.

— Cine naiba ești?

Am început să râd cu putere, fiind complet amuzată de reacția lui de stupeoare.

Știu că mă iubește și că o să mă protejeze mereu, dar ceva îmi spune că aceasta aversiune față de Nora nu e doar din cauza mea.

— Adică parașuta aia până acum câteva zile se arunca pe soțul tău și se lăuda în tot orașul că o să devină noua doamnă Deverell, iar acum tu ai de gând să fii prietenă cu ea?

Mi-am prins buza de jos între dinți și am aprobat din cap, forțându-mă să nu râd.

— Dacă tu ai impresia că o să îmi las nepotul în preajma acelei răsfățate, îngâmfate, căreia îi este frică să își murdărească mâinile, ai înnebunit complet.

Înainte să deschid gura și să îl contrazic, Nora Helmer a intrat pe ușa mea cu coș plin de dulciuri și un urs destul de mare. Jack nu s-a abținut de la comentariile mormăite în barbă, iar Nora nu s-a abținut să îi arunce o privire rece și dură.

— Fă-te util și pune astea pe masă.

I-a împins coșul fără să aștepte vreun răspuns din partea lui, iar prietenul meu a fost prea înmărmurit pentru a scoate vreun cuvânt de protest.

Ar fi interesant să îi închidem într-o cameră pe ăștia doi.

Bruneta s-a așezat pe marginea patului meu cu ursul în brațe, ignorând complet insultele noului ei rival.

— Ești mai bine azi?

Una din mâinile ei au cuprins-o pe a mea și mi-a zâmbit cu căldură.

— Mă simt foarte bine, am asigurat-o. Mulțumesc pentru vizită și cadouri.

Ne-am zâmbit una alteia timp de câteva secunde, suficient ca Jack să izbucnească într-o adevărată criză.

A trântit coșul pe masa de lemn și s-a apropiat de noi, nervos și pregătit de ceartă.

— Ai un tupeu incredibil, prințesă.

Nora și-a dat ochii peste cap și și-a întors privirea spre ei, în timp ce blondul își ținea mâinile pe șolduri.

— Crezi că niște ciocolată scumpă și un urs cumpărat la reduceri o să compenseze faptul că ești o scorpie?

Exact cum mă așteptam, Nora s-a ridicat în picioare, iar acum se privesc amândoi. Jack cu mâinile în șolduri, iar Nora cu pumnii strânși. Iar eu am început să mă dau jos din pat ca să îi pot opri.

— Am uitat că am în față bădăranul familiei. Relația dintre mine și Lydia nu e problema ta.

— Mai gândește-te, scumpo!

— Nu îmi spune scumpo. Nu sunt iubita ta, a mărăit doctorița noastră.

— Doamne ferește de așa ceva!

Am început să respir puțin mai greu în timp ce picioarele mele abia au reușit să atingă podeaua.

— Crezi că o să te las să îți bați joc de ea? Chiar crezi că poți fi prietene?

— Ce anume ne-ar putea împiedica mai exact?

Am tras aer adânc în piept înainte să mă dau jos din pat și am simțit durerea ascuțită paralizându-mă pentru câteva secunde.

— Faptul că ai te-ai gudurat pe lângă fratele meu, ca o cățea în călduri? Că abia aștepti ca Lydia să nască și să pui mâna pe Hunter? Ce, averea ta nu e suficientă?

Am început să fac pași mici prin încăperea și să fac exerciții de respirație.

— Ar trebui să îți măsoari cuvintele.

Jack a început să râdă și s-a dat un pas înapoi din calea furiei brunetei.

— Adu-mi o riglă și o să fac și asta.

Cred că am dat de belea.

Am simțit lichidul prelingându-se pe pielea mea. Pentru o clipă, am crezut că am început să sângerez din nou. Dar am început să zâmbesc prosteste când nu am văzut nicio pată roșie pe degetele mele.

— Jack!

— Ești atât de falsă și de ipocrită, a continuat să o atace. Fața ta de mironosiță mă face să izbucnesc într-un râs isteric și să risc internarea la nebuni.

— Nora!

Dar cei doi tauri sunt prea preocupați ca să se strângă de gât, în loc să mă asculte.

— Tu nici măcar nu ești. Ai trăit toată viața în umbra lui Hunter și când el a plecat, fetele de aici s-au întâlnit cu tine pentru a afla când se întoarce Hunter acasă. Deci cred că tu ești mai patetic decât mine.

— Târfa ce...

— Dacă nu tăcești din gură și mă ducești la un spital, o să nasc copilul pe podeaua asta.

Țipătul meu a fost suficient ca să le închid gurile și să îi fac să se uite la mine. Apoi a urmat haosul.

— Doamna doctor vine imediat.

Am aprobat dând din cap. Îmi simțeam inima bubuind în piept. Sunt singură în salon și sunt complet emoționată pentru ceea ce va urma.

Îmi plimb mâinile pe pântec și deja îmi imaginez momentul în care o să îl țin în brațe pe copilul meu.

Am auzit ușa deschizându-se, iar când mi-am întors privirea l-am văzut pe soțul meu în halatul verde și cu o bonetă de aceeași culoare în cap. Înainte să încep să râd de aspectul lui copilăresc, el mi-a luat-o înainte.

— Dacă începi să râzi, o să îți dau un șut în fund imediat ce naști.

Nu m-am putut abține și am chicotit, iar el s-a apropiat de mine cu grijă. S-a așezat pe scaun și mi-a prins una din mâini în a sa.

— Nu îmi vine să cred că se întâmplă atât de repede, a șoptit cu privirea așintită asupra pântecului.

Mâinile lui tremură și simt că e mai agitat decât de obicei. Pot să văd cu claritate în ochii lui îngrijorarea amestecată cu fericirea și nerăbdarea.

— Ești bine? Sigur nu ai nevoie de anestezie?

Mi-a dat o șuviță de păr după ureche și mi-a sărutat ușor degetele de la mâini. Am aprobat dând din cap și am simțit cum se evaporă întreaga mea nefericire. Toate certurile noastre, toate neînțelegerile și tachinările dintre noi au dispărut.

Acum suntem amândoi aici, uniți de iubirea pentru copilul nostru.

— Hunter?

— Da, iubito?

Am înghițit în sec, încercând să îndepărtez nodul din gâtul meu.

— Te iubesc!

Ochii lui s-au împlânzit. S-a aplecat spre mine, prinzându-mi buzele într-un sărut ușor.

— Nu vreau să stau departe de tine, am recunoscut. Vreau să îmi petrec tot restul vieții cu tine și să fim fericiți.

Lacrimile mele au început să se prelingă pe obraji, iar Hunter nu a ezitat să le ștergă cu degetele sale.

— Îmi pare rău pentru fiecare moment dificil pe care l-am creat. Îmi pare rău că am fost un laș și nu am fost alături de tine când ai avut nevoie.

— Dar acum ești aici. Și asta le compensează pe toate.

Zâmbetul lui mi-a făcut inima să tresară, și am continuat să îl privesc fascinată în ochi.

— O să am grijă să mă revanșez pentru fiecare lacrimă, Lydia, a promis. Începând din acest moment.

Am zâmbit și mi-am afundat capul în pernă.

— Îți pare rău că te-ai căsătorit cu mine?

Bărbatul a oftat adânc și și-a unit fruntea de a mea, în timp ce mă mângâia pe obraz.

— Nu am regretat nicio clipă decizia asta, Lydia. Îmi pare rău doar că a trebuit să facem totul pe ascuns. Nu meritați asta.

L-am atins mâna cu degetele și am zâmbit.

— Nu mă dau în vânt după petreceri și cadouri. Și eu am vrut să fie așa.

— Bine, pentru că nu o să mai scapi niciodată de mine.

M-a sărutat lung, și pentru prima oară m-am simțit fericită și în siguranță.

Sarah și Heidi au intrat împreună în salon cu zâmbete pe buze, pregătite să mă ajute să îmi cunosc bebelușul.

— Hai să îl aducem pe lume pe micuțul năzdrăvan!

L-am strâns pe Hunter mai tare de mâini și am urmat fiecare instrucțiune a doctorilor. Am încercat să suport durerea sfâșietoare și să îmi ajut bebelușul să iasă cât mai repede.

— Haide, Lydia, încă puțin!

Încercările mele sunt din ce în ce mai puternice și probabil Hunter o să rămână cu urmele degetelor mele, câteva zile bune.

— Nu cred că o să reușesc! am spus speriată.

Am început să respir din ce în ce mai repede și continuam să împing, ascultând încurajările doctorilor și ale soțului meu.

Nu știu cât timp a trecut, dar mie mi s-a părut o eternitate. Și în acea eternitate, am crezut că o să îmi pierd ultima răsufare.

Când am făcut ultima mișcare și mi-am afundat capul în pernă, am tras aer adânc în piept. Tipătul bebelușului meu a umplut întreaga cameră și am putut să răsufli ușurată.

— Ești o eroină!

Am zâmbit și l-am lăsat pe Hunter să îmi acopere chipul cu săruturi blânde. M-am uitat după Sarah, care îmi înfășura copilul într-o pătură înainte să se apropie de mine.

— Ai un bălat de nota zece, Lydia.

M-am uitat surprinsă la soțul meu care e mai mult decât uimit. Am luat micuțul în brațele mele și am început să plâng. simțind adorație pentru micul ghemotoc din mâinile mele. Simțeam cum toată iubirea mea ajunge la el. Cum sentimentul maternității mă acaparează și mă răscolește.

Copilul meu. Primul meu copil. O ființă mică pe care o să o iubesc necondiționat toată viața. O ființă care s-a dezvoltat în mine timp de nouă luni și care o să crească toată viața.

Două dintre degetele lui Hunter l-au prins mănuița, și pentru prima oară în douăzeci și patru de ani, l-am văzut pe durul Hunter Deverell plângând.

— Salut, puțule, a șoptit cu vocea sufocată de emoție. Bun venit în familie!

Îl mângâiam ușor pe creștet și continuam amândoi să plângem, fiind emoționați de noua etapă din viața noastră.

— Cum o să îl cheme?

Am deja pregătit numele perfect pentru el, și chiar dacă nu l-am spus nimic lui Hunter, sunt convinsă că o să fie fericit cu alegerea mea.

— J. C.

Am simțit privirea curioasă a soțului meu și m-am uitat la el cu zâmbetul pe buze.

— James Cornelius.

Zâmbetul uriaș al brunetului transformă această zi într-una perfectă. S-a aplecat și l-a sărutat pe micuț pe creștet.

— Bun venit pe lume, J.C. Deverell.

CAPITOLUL 23

— Nu mă mai satur să îl țin în brațe.

Anna continuă să îl legene pe nepotul ei și să plângă în același timp. A făcut schimb de tură cu Maggie, iar astăzi J.C. e numai și numai al ei. Nici măcar pe Bryan nu l-a lăsat să se apropie de el. Pentru o clipă am avut impresia că o să înceapă să mărâie la propriul ei fiu.

— E atât de perfect, scumpo, a șoptit. Pot să îl iau acasă?

— Poți încerca, dar nu vei reuși să faci nici măcar doi pași în afara proprietății fără ca Hunter și Cornelius să își descarce puștile pe tine.

Și-a dat ochii peste cap, iar eu am continuat să îmi savurez cana de cafea, după care am tănjit câteva luni bune. Oboseala începe să se risipească.

Copilul se trezește de câteva ori pe noapte, și aproape de fiecare dată Hunter e cel care îl liniștește. Deja a început să îl prefere pe tatăl lui în locul meu. Acum o înțeleg pe Anna când spunea că nu a fost altceva decât un incubator.

Dar chiar și așa, îl iubesc enorm și sunt extrem de fericită că în sfârșit pot să îl țin în brațe. Hunter profită de orice clipă liberă pe care o are ca să îl cocolească.

Și-a cumpărat un balansoar și a mutat și pătuțul în camera noastră când i-am spus că nu o să mă înghesui pe canapeaua din camera lui J.C.

În fiecare seară îl ține la piept și îi citește înainte să adoarmă. Partea proastă e că a început cu revistele

de cai și tauri, nici măcar nu s-a atins de cele cu povești și desene pe care le-am cumpărat.

O să fie un adevărat cowboy când o să crească.

— Clare o să vină și ea mai târziu. Acum e la cumpărături și trebuie să ia și hainele de la spălătorie.

M-am uitat la cana din mâna mea și am continuat să zâmbesc, chiar dacă nu prea simt această nevoie.

Anna și Bryan au venit în fiecare zi la mine, atât aici, cât și la spital, iar Clare mi-a adus mâncarea mea preferată când am ajuns acasă. Dar niciunul dintre ei nu a pomenit despre reacția lui Luke. Poate nu știe, mi-am spus în gând. Probabil e atât de ocupat cu vacile și cu averea lui încât nici măcar nu vrea să știe despre starea mea.

— Lydia, ai auzit vreun cuvânt din ce am spus?

Mi-am ridicat capul spre mama mea vitregă care m-a săgetat cu privirea, făcându-mă să înghit în sec. Poate că sunt majoră, căsătorită și cu un copil, dar tot îmi este frică de furia Annei.

— Mintea mea hoinărea, am recunoscut.

Femeia a oftat adânc și s-a așezat pe scaunul de lângă mine. M-am uitat la fiul meu care dormea liniștit la pieptul ei, și am zâmbit. Micul ghemotoc îmi aduce mereu câte un zâmbet pe buze, pe care nu pot să îl suprim absolut deloc.

— Te-am întrebat ce ai de gând să faci de acum înainte.

Mi-am luat cana și m-am dat jos de pe scaun, îndreptându-mă spre chiuvetă. Discuția asta urmează să devină dureroasă, cum devine de fiecare dată când Anna deschide acest subiect.

— Cred că știm amândouă care e răspunsul.

Am dat drumul la apă și am încercat să trag cât mai mult de timp. Nu îmi doream să aud din nou predica ei, dar știu că asta nu o să o oprească niciodată până când afurisita nu obține ce își dorește.

— Eu și Maggie putem să avem grijă de J.C. și tu poți să faci în sfârșit ceea ce îți dorești de atâta timp.

Am oprit apa și am lăsat cana în suport, schimbând-o cu un prosop alb.

— Eu și Cornelius o să plătim tot ce e nevoie și sunt sigur că Hunter nu ar avea nicio problemă în acest sens.

Înainte să îmi deschid gura și să protestez, vocea groasă și impunătoare a soțului meu a umplut camera.

— Cu ce anume să nu am o problemă?

Hunter și-a făcut apariția în bucătăria imensă, îmbrăcat în costumul său de afaceri. S-a apropiat de mine cu un buchet de trandafiri roșii și m-a sărutat apăsător pe obraz.

— Mulțumesc!

Mi-a furat un sărut rapid înainte să se întoarcă spre fiul său și să înceapă să se prostestască.

Și-a lăsat geanta pe blatul mesei, foarte grijuliu, și a făcut-o pe Anna să se topească când a scos calul de jucărie din servietă. Dar mama mea a revenit la starea ei inițială și a mârâit când a văzut că a rămas fără nepotul ei.

J.C. a găngurit câteva clipe și s-a liniștit imediat ce a auzit vocea puternică a tatălui său.

— Anna, vrei să îmi răspunzi la întrebare?

Am scos vaza din dulap și mă rugam ca femeia, pe care o să o omor foarte curând, să nu înceapă subiectul pe care îl urăsc atât de tare.

— Lydia refuză să urmeze facultatea pe care și-a dorit-o mereu.

Am oftat adânc și am pus florile în apă, mângâind cu grijă petalele catifelate.

— De ce?

— Pentru că idiotul de Luke i-a spus că e prea proastă ca să termine o facultate, și că nu o să îi dea niciodată vreun ban pentru așa ceva.

Cu riscul ca tatăl meu să mă urască și mai mult, și să stârnesc și ura în fratele meu, o să o arunc pe guraliva asta în primul șanț pe care o să îl întâlnesc.

— Cine i-a cerut părerea?

Am auzit o bătaie puternică, și probabil Anna e foarte mulțumită de răspunsul bărbatului de lângă ea. M-am întors cu fața la ei și m-am sprijinit de dulapul din spatele meu, savurând pentru câteva clipe imaginea; înainte ca privirea autoritară și complet enervantă a soțului meu să strice această imagine perfectă.

— Ar fi trebuit să începi în același timp cu Jackie.

— Asta i-am spus și eu.

Hunter l-a ridicat pe micul ghemotoc mai sus fără să își ia privirea de la mine.

— Nu trebuia să te gândești la bani. Tata ar fi fost mai mult decât încântat să te ajute. Mai ales că a încercat să te convingă timp de două luni să faci asta.

— Asta i-am spus și eu.

Mi-am dat ochii peste cap, și în acest moment mi-aș fi dorit să fiu departe și să nu li mai aud pe niciunul dintre ei.

— O să vorbesc mâine cu decanul facultății, a spus simplu. Îi cunosc personal și sunt convins că o să mă ajute fără nicio problemă.

— Nu!

Cei doi agasași m-au privit în același timp și pentru câteva clipe am crezut că o să cedez nervos și o să mă arunc spre amândoi cu o tigare în mână.

— Viața mea e destul de ocupată și nu am nevoie de un motiv de stres în plus. În acest moment vreau doar să am grijă de copilul meu și să petrec cât mai mult timp cu el.

Micul năzdrăvan m-a salvat la timp, căci a început să țipe cât îl țineau plămânii și să se agite în brațele tatălui său. M-am apropiat de el și l-am luat cu blândete la pieptul meu, privindu-i enervată pe cei doi.

— Răspunsul meu e „nu” și așa o să rămână. Acum dacă mă scuzați, mă duc să îmi hrănesc puilul.

Am urcat scările, ușurată că am scăpat de ei, cel puțin de data aceasta. L-am sărutat pe micul brunet pe creștet și i-am mulțumit pentru actul său eroic.

Am deschis ușa camerei și m-am așezat pe balansoarul soțului meu, dezgolindu-mi sânul pentru micul infometat.

Privirea mea e așintită spre ușă și aștept cuminte sosirea soțului meu, bănuiam că va veni după mine pentru a continua discuția. Sau, mai bine zis, mă așteptam că o să își închipuie că e autoritar, să mă trimită la școală, iar eu nu o să mai am nimic de spus.

L-am auzit pașii greoi pe podeaua de lemn, apoi privirile noastre s-au întâlnit în momentul în care a deschis ușa.

— Las-o baltă, Hunter, l-am avertizat fără să îi dau ocazia să își deschidă gura.

Am reușit să vorbesc înaintea lui, și pentru o clipă a fost surprins de reacția mea. A închis ușa în spatele lui cu blândețe și s-a apropiat de mine, trăgându-și un scaun lângă al meu.

— Știi că o să câștig, nu?

Am zâmbit și mi-am sprijinit capul de spătarul de lemn.

— Nu de data asta, amice, am spus sigură pe mine.

Zâmbetul lui mi-a făcut stomacul să se agite, iar respirația mi s-a intensificat când și-a apropiat chipul de al meu.

— Asta o crezi doar tu!

Degetul său arătător s-a oprit pe gâtul meu și deja simt cum se formează nodul în interiorul meu.

— Poți să câștigi acum, dar în două săptămâni o să câștig eu.

Degetul său a început să coboare și fiecare particică din pielea mea începe să se încrețească în urma atingerii sale.

— Nu joci corect.

Atingerea sa îmi pârjolește fiecare centimetru, iar respirația mi s-a blocat în momentul în care a ajuns la sânul dezgolit.

— Dacă jucam corect, nu am fi fost aici, Lydia.

Mi-am trecut limba peste buze, constatând cu surprindere cât de uscate erau.

— Tot nu o să spun „da”, mi-am susținut încăpățânarea.

Zâmbetul i s-a lărgit, iar degetul său a început să urce înapoi, dureros de încet.

— Bine.

Am înghițit în sec și inima mea începe să își piardă ritmul normal.

— Nu o să mă manipulezi cu sex, Deverell.

Mâna lui mare s-a oprit pe ceafa mea, și mi-a apropiat chipul periculos de mult de al său.

— Cum spui tu, Donovan.

Mi-a zdrobit buzele sub ale sale și icnetul meu de plăcere i-a creat oportunitatea perfectă să mă devasteze. Sărutul lui e dulce și extrem de periculos. Mă împinge spre pragul nebuniei și în acest moment urâsc perioada de abținere la care sunt supusă.

Sărutul lui încearcă să scurgă și ultima urmă de rațiune din mintea mea. Dacă nu ar fi fost J.C., probabil eram de mult strivită între saltea și corpul puternic al soțului meu.

Dar micul nostru năzdrăvan a început să se agite, probabil simțind că nu i se mai acordă destulă atenție, și ne-a făcut să ne despărțim buzele.

— Pușlama mică! se răzvrăți Hunter.

Am început să râd, iar Hunter părea destul de supărat că i-a stricat toată atmosfera. L-a sărutat pe creștet și l-a privit cu un amestec de dragoste și răzbunare în ochi.

— O să îmi aduc aminte de momentul acesta când o să te prind pe bancheta din spate a mașinii cu o fată!

Am început să râd și deja pot să îmi imaginez satisfacția pe care o să o simtă Hunter când o să îi strice planurile amoroase fiului său. Pentru că sunt

sută la sută convinsă că o să îi facă așa ceva. Exact cum Cornelius ne-a prins pe noi în hambarul lui.

— Anna încă e jos?

Brunetul a dezaprobat din cap fără să își ia privirea de la fiul său, care continuă să își savureze masa.

— Clare a sunat-o și a chemat-o de urgență acasă.

Și-a ridicat capul și m-a privit cu o urmă de satisfacție în privire.

— Se pare că Luke a primit în sfârșit noul tău certificat de naștere.

Stupoarea mea probabil e mai mult decât evidentă, pentru că zâmbetul soțului meu s-a lărgit.

Tocmai i-am dat șah mat lui Luke Donovan?

Dar ceva îmi spune că nu o să mă bucur prea tare de această victorie.

* * *

— Sunt cea mai mare scorpie!

Am închis ușa cu grijă, asigurându-mă că nu o să îl trezesc pe micul năzdrăvan, și mi-am îndreptat privirea spre Jackie.

Era îmbrăcată în haine comode, arătând mai obosită ca niciodată, și foarte tristă.

Nu am avut șansa să discutăm de la izbucnirea ei bruscă față de mine, iar agitația din jurul lui J.C. ne-a pus o piedică minoră, și cred că acum și-a făcut curajul să vorbească.

— Discutăm la un ceal?

Blonda a răsuflat ușurată și m-a luat de braț, coborând împreună treptele, și ne-am îndreptat spre bucătărie.

— Există vreo șansă să vină cineva?

Am scos ibricul din dulap și l-a umplut cu apă, punându-l la încălzit plin cu apă.

— Maggie e la magazin, băieții afară, iar năzdrăvanul doarme.

A luat platoul cu plăcintă de pe suport și l-a așezat pe masă.

— Dacă nu îmi lași ingerul în pace, te anesteziez în somn! m-a amenințat.

Am început să râd în timp ce pregăteam cânilor colorate, cu animale.

— Îmi pare rău pentru atitudinea mea de zilele trecute. Nu știu ce m-a apucat, a recunoscut.

S-a așezat pe unul dintre scaune și a luat o bucată de plăcintă începând să o moliăie.

— Are legătură cu Josh?

Am oprit focul, am turnat apa fierbinte peste plicurile aromatate și m-am așezat la masă alături de cumnata mea.

— M-am culcat cu el, a trântit-o.

Appreciez gestul ei de a aștepta să mă așez jos înainte să îmi dea vestea, dar asta nu înseamnă că nu sunt la fel de șocată. M-am uitat la ea cu gura căscată, așteptând nerăbdătoare restul conversației.

— Cum? Unde? Când?

Și-a prins capul între mâini și a oftat zgomotos. Am început să pun plicul de ceai în apa fierbinte, reușind să colorez apa, fără să îmi iau privirea de la ea.

— După întâlnirea anuală.

M-am uitat la ea în timp ce îndepărtam plicul, și deja simt că povestea devine din ce în ce mai interesantă.

În timp ce învărteam lingurița pentru a topi zahărul, blondina a început să se joace cu pliculețul din cana ei.

— M-am dus la întâlnire cu Jeremy Blackwood, iar nemernicul era cu târfa de Chantal, a spus dându-și ochii peste cap.

Mi-am tras o bucată de plăcintă cu brânză mai aproape și m-am uitat rapid pe fereastră pentru a mă asigura că nu vine nimeni să ne strice conversația.

— Îmi doream atât de mult să o spânzur de taurul de bronz pe acea idioată, încât nu am mai fost atentă la băutura mea, iar Jeremy nu avea habar că nu pot să suport alcoolul.

Am gemut în semn de compasiune și am mușcat din desertul meu preferat.

— Exact. Și punch-ul mi s-a urcat la cap, moment în care am început să flirtez cu nerușinare cu Jeremy. Practic mă aruncam pe el, și slavă Domnului că tata era prea preocupat cu Luke ca să mă vadă.

— Dar Josh nu te-a scăpat din ochi, am presupus cu gura plină.

Și-a scos plicul din cană și a continuat cu lingura ei roșie, cu o vacă pe mâner.

— Partea bună e că nici măcar nu l-a aruncat vreodată în privirea lui Chantal.

A sorbit din ceai și a suspinat.

— Nu eram beată, dar eram amețită și aveam nevoie de aer. Am ieșit în curtea interioară și am început să mă plimb.

— Iar el a venit după tine.

A aprobat din cap și de data asta eu am sorbit din ceai, în timp ce ea a mai luat o bucată de plăcintă.

— Nu aveam niciun chef de ceartă, iar el continua să îmi spună că sunt înconștientă, și că Jeremy nu vrea altceva decât să îmi intre în chiloți.

Am apucat cana cu ambele mâini, dorindu-mi să vorbească mai repede și să îmi spună ce s-a întâmplat la final.

— Și atunci mi-am urmat pentru prima oară instinctele. L-am apucat de cravată și l-am sărutat.

Am țipat fericită și am făcut-o să zâmbească înainte să muște din plăcintă.

— Și el ce a făcut?

S-a uitat la mine complet surprinsă de entuziasmul meu și probabil de ochii mari și zâmbetul prostesc.

— Chiar ai nevoie de sex, nu?

— Număr zilele, am spus ofticată. Te rog, nu te opri!

Blonda a chicotit și și-a trecut o mână prin păr.

— M-a împins în tufele de trandafiri și niciunul dintre noi nu s-a oprit.

— Atunci de ce ești atât de nervoasă?

A oftat cu putere și a început să învârtă cana în mâinile ei.

— Pentru că nu mi-a mai adresat niciun cuvânt după. Pur și simplu a plecat, și de fiecare dată când are ocazia, mi-o aruncă pe târfa de Chantal în ochi.

Când începeam să devin mândră de Josh... mi-am spus în gând. Încă nu îmi dau seama care e de fapt problema lui. Dar cred că ultima întâlnire dintre

el și Jackie l-a dat complet peste cap. Sau cel puțin așa ar trebui să fie.

— Regreți asta?

A început să râdă când a auzit întrebarea mea și s-a uitat la mine amuzată.

— Îl iubesc din clasa a șasea de când s-a mutat aici, Lyd. Nu o să regret niciodată faptul că mi-am pierdut virginitatea cu Josh Brown.

Am zâmbit și înainte să mai spun ceva, o voce pe care nu pot să o confund niciodată a început să țipe afară.

— Lydia Donovan!

Eu și Jackie ne-am uitat una la cealaltă, fără să știm cum să reacționăm.

— E cumva cine cred eu?

Tipetele devin din ce în ce mai clare și mai apropiate de noi.

— Vino aici, ticăloasă mică și nerecunoscătoare ce ești!

Ne-am ridicat amândouă de pe scaune, și ne-am apropiat de fereastră.

Luke Donovan se află în curtea mea, foarte furios, și probabil puțin cam beat, ținând în mână câteva hârtii.

— Cred că în sfârșit l-ai trezit la realitate, a șoptit cumnata mea.

Continui să îl privesc complet uimită pe tatăl meu, fără să știu cum să reacționez.

Continui să privesc fereastra cu stupoare. Picioarele mele sunt lipite de podea, corpul meu fiind în stare de șoc.

Luke mă privește furios, gesticulând ca un nebun, a reușit să atragă atenția întregilor angajați.

— O să stai în casă ca o fricoasă? Ai curaj doar prin intermediul unor hârtii?

Am înghițit în sec, iar chicotitul lui Jackie m-a făcut să murmur o înjurătură.

— Mă duc la J.C. înainte să îl trezească cu țipetele lui, a spus Jackie și a fugit imediat pe scări, lăsându-mă singură cu furtuna.

Hunter a ieșit din hambar, privindu-l cu atenție pe socrul lui, la fel de uimit de reacția tatălui meu ca și mine. Dar șocul lui inițial a durat doar câteva secunde pentru că s-a sprijinit cu umărul de poarta imensă a hambarului și a început să zâmbească.

Ticălosul așteaptă răspunsul meu cu zâmbetul pe buze și imediat a fost acompaniat de tatăl și de fratele său care au început să aibă aceleași zâmbete tâmpite pe buze.

Familie de idioți.

— Chiar crezi că poți să te speli atât de ușor pe mâini de mine? După toate câte am făcut pentru tine?

Tot ce a făcut pentru mine? Nemernicul ipocrit nu a ridicat nici măcar un deget pentru mine. Și acum

se simte jignit și crede că are dreptul să îmi ceară socoteală?

Nu în viața asta, Donovan.

Mi-am suflecat mânecile de la cămașă și am ieșit pe ușă, ignorând țipetele fiului meu. Luke nu s-a mișcat din locul său și a început să zâmbescă ca un nebun când m-a văzut apropiindu-mă de el.

— Ce naiba crezi că faci?

A început să râdă și a aruncat furios hârtiile din mâna lui, încercând să mă lovească cu ele. Dar distanța considerabilă dintre noi le-a făcut să cadă la picioare și a reușit doar să crească gradul de penibilitate pentru el.

— De ce mi-ai șters numele din certificatul tău de naștere?

Ei bine, asta e o întrebare la care nu prea știu cum să răspund. Nu m-am așteptat niciodată să vină și să îmi ceară socoteală pentru asta, iar acum că sunt pusă față în față cu el, nu știu ce să îi spun.

Anna, de ce nu te-ai gândit și la partea asta, vulpoaică bătrână?

— Mereu ai susținut că nu ești tatăl meu, am încercat să argumentez ridicându-mi umerii. Nu văd de ce trebuia să port numele tău.

Bărbatul m-a privit surprins și a început să clipească destul de des, de parcă i-ar fi intrat un gunoi în ochi. Amândoi suntem la fel de uimiți de cuvintele mele și sper să fie suficient pentru el. Suficient ca să plece acasă la familia lui și să nu mai avem niciodată această discuție.

— Te crezi deșteaptă?

Mi-am pus mâinile în sân și nu am avut curajul să îi răspund la întrebare.

— Crezi că nu dau doi bani pe tine?

A făcut un pas spre mine și aș fi vrut să fac un pas înapoi, dar picioarele nu mă ascultau. A continuat să se apropie de mine până când respirația lui încărcată de alcool mi-a atins pielea, iar privirea sa întunecată s-a îndreptat spre mine.

— Te înșeli!

A început să mă împungă cu degetul său arătător în piept, iar zâmbetul său ironic începuse să dispară.

— M-ai abandonat, Lydia, a șoptit neputincios.

Cuvintele lui mi-au făcut genunchii să tremure, iar creierul meu pur și simplu s-a blocat.

— Ce am făcut?

Nu cred că există cuvinte care să descrie perfect sentimentul meu de uimire. Cât de tare m-au destabilizat cuvintele lui.

— Ai fugit în patul lui Hunter Deverell și ai plecat la nemernicul de Cornelius, a spus arătând spre casa din spatele meu. Propria mea fiica m-a trădat și l-a preferat pe inamicul meu.

Mâinile mele au căzut pe lângă corp. Mi-am strâns pumnii, pregătită oricând să îi înfig câșiva în față.

— M-ai dat afară din casă, am izbucnit. După ce m-ai umilit și m-ai renegat. Nu îmi vine să cred cât de ipocrit ești!

L-am îndepărtat mâna înainte să îmi facă câteva vânătăi pe piele. Îmi doream enorm să îl strâng de gât. Lent și dureros.

— Nu ai niciun drept să vii aici și să îmi ceri socoteală pentru acțiunile mele. Da, te-am șters de pe certificatul meu de naștere pentru că tu nu ești tatăl meu.

S-a dat un pas în spate și m-a privit cu gura căscată, în timp ce furia a explodat în fiecare celulă din corpul meu.

— Nu te-ai comportat niciodată ca un tată, am continuat să îl atac. Nu cu mine cel puțin. Nici măcar nu te-ai obosea să mă cunoști.

De data asta am început să îl lovesc în umăr, deși nu reușeam să îl mișc niciun afurisit de centimetru.

— Chiar ai crezut că îmi plăceau păpușile Barbie? Sau cărțile cu prințese pe care le-am detestat din tot sufletul?

Culoarea din obrajii lui începe să dispară și îmi place la nebunie asta.

— Niciodată nu ți-ai dat seama că te urmăream în jurul fermei și voiam să învăț cât mai multe ca să te mulțumesc. Nici măcar nu ți-ai dat seama că Diane mă bătea în fiecare zi din cauza ta. Pentru că tu nu ai iubit-o niciodată, iar eu a trebuit să plătesc consecințele.

M-am oprit pentru câteva secunde și am tras adânc aer în piept, ignorând complet privirile curioase ale angajaților și cele amuzate ale familiei mele.

— Până la sosirea Annei la fermă, viața mea a fost un adevărat infern, din cauza ta. Pentru că ești un ticălos fără inimă care nu a putut să își țină erecția în frâu, am urlat încercând să îmi țin lacrimile sub

control. Urâsc ziua în care te-ai culcat cu Diane. Urâsc ziua în care m-am născut. Toate datorită ție.

Încep să devin patetică și duc o adevărată bătălie să îmi înfrânez lacrimile. Nu o să plâng în fața lui. Nu o să mai plâng niciodată în fața lui Luke Donovan.

— M-am culcat cu Hunter pentru că îl iubesc. M-am căsătorit cu el pentru că îl iubesc și dacă asta te-a făcut să urli de furie, atunci îmi pare rău că nu am fost acolo ca să immortalizez momentul ca să mă pot bucura de el ori de câte ori am chef.

Umerii mei se ridică și coboară rapid, iar imaginea fără cuvinte a tatălui meu e neprețuită. Ochiul îi sunt mari și amețiți din cauza alcoolului, gura căscată și chipul palid.

— Mereu l-ai preferat pe Cornelius în favoarea mea.

— Pentru că a fost tatăl de care am avut nevoie, am spus fără să stau pe gânduri. Tatăl care nu ai fost în stare să fi.

— Ascultă-mă, pentru că...

— Nu!

Am ridicat un braț și am tăiat aerul de parcă aș fi avut o sabie.

— Discuția asta s-a încheiat, Luke. Pentru totdeauna. Acum ieși afară de pe proprietatea mea înainte să te împușc.

M-am întors și m-am îndreptat spre ușa casei, înainte să mi se facă milă de el, și să trec peste toată această situație dificilă.

Înainte să urc treptele de lemn, am auzit un sunet înfundat, iar când mi-am întors capul și l-am văzut pe tatăl meu prăbușit la pământ, am înjurat cu voce tare.

Ticălosul știe cum să te manipuleze.

M-am uitat la soțul meu care așteaptă amuzat reacția mea. Am oftat adânc și am deschis ușa, încercând să nu mă dau în spectacol și mai mult decât am făcut-o deja.

— Adu-l pe ticălos în casă înainte să mă dea în judecată.

Chiar am crezut că pot să scap atât de ușor de Luke Donovan?

— Nu îmi vine să cred că a venit aici!

Anna a oftat adânc, și i-a aranjat părul soțului ei, care dormea liniștit pe canapeaua din living.

— Ce s-a întâmplat după ce a primit hârtiile?

Femeia a zâmbit și s-a întors cu fața la mine, fiind foarte mândră de ultima ei pozna. Eu continui să stau pe brațul fotoliului, în timp ce Hunter e așezat în el și are un braț încolăcit în jurul taliei mele.

— Clare a spus că s-a închis în biroul lui și nu a mai ieșit de acolo până când nu am venit eu acasă. Nici măcar nu a ieșit la plimbarea zilnică cu Bryan.

Mă uit la bețivul care sforăie ușor pe canapeaua mea și încerc să îmi imaginez momentul în care a deschis plicul și a văzut spațiul gol de pe certificatul de naștere.

— Când am intrat în biroul lui începuse deja sticla de whisky și citise de mii de ori hârtiile de la avocat. M-a întrebat dacă am avut habar de așa ceva.

Am zâmbit și i-am aruncat o privire ironică.

— Iar tu, ca o soție devotată și inocentă, habar nu ai avut.

— Exact, a spus nevinovată.

Am pufnit în râs și mi-am pus mâna liberă în cea a soțului meu. Din bucătărie, restul familiei stăteau cu urechile ciulite și ne ascultau orice cuvânt, dorind să nu rămână în urmă cu noutățile.

— Tot nu înțeleg de ce e atât de revoltat? Am crezut că o să fie fericit.

Anna s-a uitat în spatele meu, parecă întrebând cu privirea dacă poate să vorbească. Când m-am uitat în bucătărie, Cornelius continuă să dezaprobe din cap și să o facă pe mama mea să își țină gura închisă.

— Ce naiba se întâmplă? Ce știți voi doi și nu vreți să îmi spuneți?

Mi-am întors privirea spre mama mea vitregă și am văzut-o suspinând.

— Trebuie să discuți despre asta cu tatăl tău.

Mi-am dat ochii peste cap și am sărit de la locul meu.

— M-am săturat să aud replica asta. Vreau să știu ce naiba s-a întâmplat acum douăzeci de ani și vreau să știu acum!

Anna s-a ridicat în picioare și mi-a luat mâinile în ale ei, zâmbindu-mi cu căldură.

— Nu e datoria mea să îți spun, Lydia. Luke e cel care a suferit cel mai mult și el e singurul care are dreptul să îți spună ce s-a întâmplat între el și mama ta. Singurul lucru pe care pot să ți-l spun e că Diane a

foșt cea care i-a băgat în cap faptul că tu nu ești fiica lui.

Ar fi trebuit să flu șocată și simt cum îmi fuge pământul de sub picioare, dar parcă eram sigură că așa s-a întâmplat. Nimic în legătură cu Diane Donovan nu mai poate să mă surprindă. Absolut nimic.

— Dar acum tatăl tău e convins că a mințit.

— Cum poți să fii atât de sigură?

Anna mi-a dat o șuviță de păr după ureche și mi-a ridicat capul cu două degete.

— Pentru că v-am făcut un test ADN acum cinci-sprezece ani, a trântit bomba.

Dacă Diane nu mă mai poate surprinde, asta nu înseamnă că pot spune același lucru și despre mama mea vitregă.

Gura mea s-a deschis și am crezut că am vorbit, dar cuvintele mele au fost articulate de soțul meu.

— Ai făcut ce, Anna?

Femeia a început să chicotească și mi-a strâns mâinile mai tare.

— Când ai căzut de pe cal și ai fost la spital, am profitat de ocazie și am făcut testul ADN. I-am smuls câteva fire de păr lui Luke în criza mea isterică și i le-am dat doctorului. Iar la tine nu a fost nevoie decât de peria ta de păr.

M-am dat un pas în spate, simțind cum îmi tremură genunchii. M-am lovit de pieptul tare al lui Hunter, iar Anna nu mi-a eliberat mâinile și a continuat să detalieze toată pățania.

— Am ținut rezultatele ascunse până azi. Când Luke le-a văzut, a intrat în joc și s-a uitat la test timp de douăzeci de minute. Apoi a mai luat o gură zdrăvănă de whisky și a venit aici.

Am înghițit în sec și mi-am retras mâinile, lăsându-le să cadă fără vlagă. Privirea mea s-a îndreptat spre tatăl meu care doarme mai liniștit ca niciodată.

— Am știut că minte, am spus cu o voce slabă. Am știut că nu are cum să fie adevărat.

— Dacă nu ar fi fost atât de orb de furie, ar fi văzut cât de mult semeni cu el. Dar a preferat să o creadă pe acea viperă și să te țină departe de el.

Am înghițit în sec și am simțit o lacrimă prelingându-se pe obrazi mei. Nu pot să îmi iau ochii de la el și nu pot să îmi mai țin sentimentele în frâu. Dacă nu plec de aici, o să cedez psihic.

— După ce se trezește, vreau să îl scoți de aici și să îl ții cât mai departe de mine, i-am spus soțului meu.

— Lydia...

Am dezaprobat din cap și deja mă îndepărtasem de ei când le-am auzit protestele.

— Nu mai pot să fac asta. Nu mai pot să fiu în preajma lui.

Am fugit pe scări, fără să mă opresc la strigătele lor insistente. M-am închis în dormitorul meu și m-am sprijinit câteva clipe de ușă.

J.C. dormea liniștit în pătuțul lui și singurele sunete din încăpere erau cele ale plânsului meu.

M-am apropiat cu pași mici de fiul meu și m-am lăsat în genunchi lângă pătuțul său. l-am prins mâna minusculă și am continuat să plâng cu capul sprijinit de lemnul dur.

— Ești atât de norocos, micuțule, am șoptit. Tatăl tău te adoră și nu o să faci cunoștință cu absența lui.

Am auzit ușa camerei deschizându-se și apoi am simțit trupul lui Hunter în spatele meu. M-a cuprins în brațele lui și și-a lăsat bărbia pe umărul meu.

Am rămas amândoi tăcuți pentru câteva clipe până când am izbucnit și mai tare în plâns și m-am întors cu fața la soțul meu. Brațele sale s-au strâns în jurul meu, iar buzele lui au început să îmi presare atingeri calde pe frunte.

— De ce acum? De ce nu a făcut toate astea mai devreme?

Hunter a tras adânc aer în piept și a început să mă mângâie pe spate.

— Nu știu. Poate că a preferat să nu îi dea satisfacție lui Diane. Să îi demonstreze că poate să se joace cu mintea lui.

Mi-am dat capul pe spate și m-am uitat în ochii lui. Mâna sa mare mi-a acoperit obrazul, încercând să îmi ștergă lacrimile.

— Dar după moartea ei? Ar fi putut să o facă oricând.

— Era ocupat cu Anna, a încercat să îl scuze.

Am pufnit nervoasă și mi-am lăsat capul pe pieptul lui. Degetele mele s-au strâns în jurul tricoului său, iar brațele sale m-au lipit de trupul puternic și cald.

— Trebuie să vorbești cu el, iubito. Ai nevoie de asta, m-a încurajat. Numai el poate să îți dea răspunsurile de care ai nevoie.

Oricât de mult aș urî asta, Hunter are dreptate. Chiar dacă îmi doream să fug de tatăl meu, trecutul se încâpățânează să îmi pună piedici. Și trebuie să știu de ce mama mea este elementul cheie în trecutul celor două familii ale mele.

CAPITOLUL 25

— Ai de gând să faci ceva?

Continui să îmi privesc tatăl cu mâinile în sân, în timp ce el are cel mai liniștit somn, pentru care îl invidiez în acest moment.

Anna nici măcar nu s-a oboșit să îl trezească și să îl ia acasă. Pur și simplu l-a lăsat pe bețiv să doarmă pe canapeaua mea și să mă ocup eu de toată problema asta.

Anna și încercările ei stupide de a ne împăca...

— O să îl dau afară.

Am trecut pe lângă Jackie și am luat un pahar gol, ignorând zâmbetul amuzant al mamei mele. Am umplut paharul cu apă și m-am apropiat din nou de pacoștea din casa mea.

— Nu o să îndrăznești!

Jack s-a așezat mai comod pe fotoliu și aștepta cu nerăbdare momentul în care o să îl fac baie lui Luke Donovan. M-am oprit la marginea canapelei și am tras aer în piept.

Am aruncat apa din pahar fără să mă gândesc de două ori, iar Luke a sărit în sus și a țipat în momentul în care apa și corpul său au făcut contact.

Bărbatul s-a uitat buimac în jurul lui și ochii i s-au mărit când și-a dat seama că eu am fost cea care l-a oferit dușul de dimineață.

— E timpul să pleci.

M-am întors și nici măcar nu am așteptat răspunsul lui. Am trântit paharul pe masă și am părăsit

încăperea, ignorând cu desăvârșire oftatul puternic al Annei.

Nu mai rezist să fiu în aceeași încăpere cu acel durmici. Știu că i-am promis lui Hunter o discuție cu tatăl meu, dar nu sunt în stare să o duc până la capăt.

Nu o să îl pot evita pentru totdeauna, dar măcar o să mor încercând.

M-am îndreptat spre boxa calului meu și i-am rămbit argotului care o curăța.

— Îi pun șaua, doamnă Lydia?

Am deschis ușa de metal și am dezaprobat din cap. Joy și-a ridicat capul când m-a văzut și a lovit pământul cu copita, fiind pregătită să o scot la plimbare.

— Mă descurc și fără, Spencer.

Am scos-o pe Joy afară, am așezat pe spatele ei rezind să mă dezechilibrez pentru câteva secunde. A trecut ceva timp de când nu am mai călărit fără să, iar acum sper doar să nu mă accidentez.

Am mângâiat lapa pe gât, încercând să o liniștesc.

— Lydia!

Vocă lui Hunter mă-a pătruns în urechi, dar nu am avut curajul să îmi ridic capul și să îl petrec în ochi.

— Hai să mergem, fetițo!

Lapa mea a început să se miște mai încet, apoi a mârșit vitrea, îndepărtându-mă de acel loc și de semnișorul de tata.

Sentimentul plăcut pe care mi-l oferă plimbarea mă face să adormesc și fac problemele mele să pară atât de mici și de inexistente. Dar amintirile sunt cele care mă aduc la realitatea crudă ori de câte ori vreau să fug de trecutul meu.

Nu aş putea să spun că Luke a fost un nemernic în toți anii aceștia. Chiar și înainte de venirea Annei, am avut câteva momente plăcute.

— *Lydia, vino aici!*

Am încercat să a ignor pe femeie și am continuat să desenez. Mirosul de alcool se apropie de mine, iar asta nu înseamnă altceva decât că e din ce în ce mai aproape.

— *Lydia, nu m-ai auzit?*

M-am uitat cu coada ochiului la bețivă, și îmi vin în gând unul dintre cuvintele urâte pe care le folosește tata când e nervos.

Femeia a venit lângă mine și m-a tras de păr, făcându-mă să gem cu putere. Nu are niciun rost să tip pentru că nu mă aude nimeni. Clare e bolnavă, iar tata e plecat în oraș cu treabă.

— *Cred că e timpul să îți desfundăm urechile.*

M-a apucat de braț și a încercat să mă tragă de pe scaun dar eu m-am împotrivit. În momentul în care am început să opun rezistență, starea ei de nervi s-a accentuat.

— *Lasă-mă în pace!*

A tras mai tare de brațul meu și a reușit să mă trântască pe podea, ignorându-mi scâncetul de durere. Lacrimile mele au început să se prelingă pe obraji. Știu că nu mai pot să scap din mâinile ei.

— *O să înveți să mă respecti, mucoaso.*

Mâna ei s-a strâns în părul meu și a început să mă tragă după ea pe holul întunecat al casei. A deschis ușa de la baie de jos și mi-a ținut capul în chiuvetă.

— Lasă-mă în pace! am șipat, sperând să mă audă, totuși, cineva.

Mi-am pus mâinile pe marginile chiuvetei și am încercat să mă eliberez, dar simt că nu am nicio șansă. A dat drumul robinetului și apa rece a început să se prelingă pe mine.

— Te rog, lasă-mă în pace.

Am încercat să îmi ridic capul, dar nu am reușit decât să mă lovesc la tâmplă când bețiva m-a împins din nou.

— Crezi că poți să mă ignori cum o face el? Crezi că tu o să scapi nepedepsită cu asta?

Apa rece începe să se scurgă pe gâtul meu și nu mai fac diferența între lacrimi și apa care îmi pătrunde în gură.

— O să te învăț minte să mă ascuți și să faci exact ce vreau eu.

Am început să mă rog ca agonia mea să se termine cât mai repede. Ca ea să se plictisească și să mă lase în pace. Cel puțin pentru ziua de astăzi.

— Diane!

Vocea tatălui meu mi s-a părut a fi o voce divină în acest moment. A tras-o din spatele meu și a oprit apa, reușind să mă smulgă din infern. Când m-a întors cu fața la el și m-a învelit într-un prosop mai mare decât mine, mi-am dat seama că întregul meu corp tremura.

— Ce naiba e în capul tău?

Nici măcar nu a privit-o când i-a adresat întrebarea. A luat un prosop mai mic și a început să îmi ștergă părul lung. Pentru prima oară pare destul de îngrijorat pentru mine, și probabil ar fi vrut să o strângă de gât pe soția lui.

— Avea nevoie de o lecție, a spus bețiva neper-turbată. E doar o mucoasă idioată care nu știe să mă respecte.

Măinile tatei s-au oprit brusc. Când mi-am dat capul pe spate pentru a-l privi, i-am văzut ochii întunecându-se.

S-a întors cu fața la bețivă și a împins-o în pere-tele din spatele ei, cu mâna în jurul gâtului. Ochii mei s-au mărit și inima mea a început să bată cu putere. Mi-am strâns prosopul în jurul meu, și simțeam pen-tru prima oară frică pentru mama mea.

— Dacă te mai atingi de fiica mea, o să te omor cu propriile mele mâini! Ai înțeles, nenorocito?!

Bețiva a înghițit în sec, dar buzele ei nu s-au miș-cat în niciun fel. Iar asta nu a fost prea bine, pentru că tata și-a intensificat strânsoarea și a făcut-o să își mărească ochii de frică.

— Nu o să mai repet întrebarea, Diane!

— Nu o să mă mai ating de ea.

Cuvintele ei abia au fost auzite, dar a fost suficient ca să fie eliberată. S-a prelins de-a lungul peretelui, continuând să îl privească speriată pe soțul ei.

Tata s-a întors cu fața la mine și m-a luat în bra-țele lui, lăsând-o pe bețivă singură.

Eu încă sunt șocată de atitudinea lui, iar șocul meu s-a mărit când m-a dus direct în camera lui.

M-a lăsat pe patul său și a deschis dulapul cu haine. Fără să spună ceva, m-a dezbrăcat de hainele ude și m-a îmbrăcat într-o pereche de pantaloni de pijama ai săi și un tricou foarte larg.

— E prima oară când îți face asta?

A scos un uscător de păr din noptiera sa și s-a apropiat din nou de mine.

— Când mă ține cu capul în chiuvetă, da.

Răspunsul meu l-a lăsat fără cuvinte pentru câteva secunde, apoi a băgat în priză uscătorul și s-a așezat lângă mine. Când a început să îmi usuce părul, am crezut că visez și nu voiam să mă trezesc.

— De ce nu mi-ai spus?

Am ridicat din umeri, fără să mă uit la el.

— Nu am crezut că îți pasă.

Degetele sale s-au oprit și probabil nu a mai știut ce să răspundă. Niciunul dintre noi nu a mai spus nimic, iar în cameră nu se auzea decât uscătorul de păr.

— Nu o să îți mai facă nimic de acum înainte, a spus sigur pe el.

Nu am spus nimic pentru că știam că nu e adevărat. Mama o să profite de orice ocazie ca să mă chinuie, și nimeni nu îi poate face nimic.

— Vrei să dormi cu mine diseară?

Mi-am întors capul și m-am uitat la el complet uimită de întrebarea lui. Tata are un mic zâmbet pe buze și așteaptă răspunsul meu. Care nu poate să fie decât unul pozitiv.

Am tras-o pe Joy mai tare de coamă și am reușit să o opresc. Am coborât și am mângâiat-o ușor pe gât, lăsând-o să mănânce liniștită.

Am început să mă plimb prin terenurile lui Luke Donovan, îndreptându-mă spre copacul bătrân care despărțea domeniul Deverell de cel al tatălui meu. Acel copac mi-a ascultat temerile, bucuriile. A fost martor la lacrimile mele și la întâlnirile mele, pe ascuns, cu Hunter.

Am sărit gardul de lemn vopsit în alb și m-am așezat la baza copacului. Iazul improvizat al tatălui

meu îmi captase atenția și am zâmbit la vederea rațelor care se plimbă liniștite pe apă.

Am tras aer adânc în piept și mi-am prins genunchii cu ambele brațe, simțind cum valul de amintiri mă cuprinde frenetic.

— Îmi spui că fiica mea minte?

Tata continuă să țipe la profesoara mea, iar aceasta începe să fie din ce în ce mai timidă în fața lui. Îi privesc pe amândoi și nu știu ce să fac sau ce să spun.

— Doamnă Donovan, cum i-am explicat și soției dumneavoastră, Lydia a fost cea care a atacat-o pe colega ei.

— Iar fiica mea spune că nu s-a întâmplat așa. Și eu o cred pe ea.

Femeia enervantă și la fel de prefăcută ca bețiva a zâmbit, și i-am văzut umerii relaxându-se.

— Normal că o să îl credeți pe copilul dumneavoastră, doamnă Donovan. Dar în acest caz, Lydia a fost cea care a dat prima cu pumnul.

Tata nu a părut intimidat de remarcă ei și și-a încrucișat mâinile la piept. Când a început să zâmbescă, mi-am dat seama că o să scap teafără și nevătămată din situația asta de rahat.

— Nu cumva fiica mea e cea vinovată pentru că a atacat-o pe nepoata ta?

Obrajii profesoarei mele s-au albit, un icnet i s-a strecurat printre buze, iar zâmbetul tatei s-a lărgit.

— Fiica mea e nevinovată și asta e ultimul meu cuvânt. Dacă mai vrei să lucrezi în orașul ăsta, cred că știi ce ai de făcut.

Femeia ursuză și arțăgoasă și-a îndreptat spatele și a aprobat încordată din cap. Tata m-a luat de mână

și am ieșit amândoi din sala de clasă fără să îi mai adresăm vreun cuvânt femeii.

Toți colegii mei îmi aruncă priviri curioase, dar eu continui să îmi țin mâna în palma uriașă a tatălui meu fără să mai spun ceva.

Ne-am urcat amândoi în mașină, iar când și-a pus centura de siguranță, s-a uitat la mine pentru prima oară.

— Tu ai început bătaia, nu?

Am simțit căldura invadându-mi obraji și am aprobat rușinată.

— De ce?

Mi-am strâns breteaua de la ghiozdan în mână și am ridicat ușor din umeri.

— Mi-a spus că sunt proastă și urâtă.

— Și tu i-ai dat un pumn în față, a concluzionat.

Am aprobat din nou din cap fără să mă uit la el. Acum o să mă certe și o să îmi spună că îl fac de râs și îl pun în situații stânjenitoare.

Bărbatul a început să râdă și mi-a ciufulit părul, făcându-mă să mă uit la el.

— Asta e fata mea!

Un mic zâmbet mi-a apărut pe buze datorită amintirii, și pot să spun că Luke a avut și momente în care s-a comportat ca un tată adevărat. Prea puține, din păcate.

— Știam că te găsesc aici.

Am tresărit speriată, iar când mi-am întors capul, am întâlnit privirea tatălui meu.

A sărit gardul și s-a așezat lângă mine pur și simplu, arătând puțin mahmur. Părul lui era încă ud,

ochii aveau o nuanță roșiatică, iar cămașa lui Hunter nu prea i se potrivea.

— De ce ești aici?

A tras aer adânc în piept și s-a sprijinit de copac.

— Pentru că trebuie să vorbim, Lydia. Și nu ai cum să scapi de discuția asta, oricât e mult ai încerca.

Are perfectă dreptate. E timpul să primesc răspunsurile pe care le-am dorit mereu.

Am aprobat ușor din cap și am rupt un fir de iarbă, încercând să îmi fac curaj să îi pun o întrebare. Dar înainte să îmi fac eu curajul, s-a deschis gura lui.

— Nu îmi place faptul că nepotul meu are numele lui Cornelius.

Am pufnit în râs și m-am uitat la bărbatul blond care e mai tăntălău decât mi-am închipuit.

— Numele lui e James Cornelius, am spus punând accentul pe James.

A pufnit nerecunoscător și și-a dat ochii peste cap.

— Tocmai. Ce fel de nume e Cornelius? Trăim în America, nu în afurisita de Franța.

Mi-am sprijinit capul de scoarța dură a copacului, fiind foarte amuzată de nemulțumirea mea.

— Am crezut că o să îți placă James.

S-a uitat la mine fără să îmi înțeleagă cuvintele, iar asta m-a făcut să râd și mai tare de naivitatea lui.

— Nu mi se pare corect să aibă doar numele acelui nemernic. Și eu sunt bunicul lui.

— Nu are numai numele lui Cornelius.

De data asta cred că l-am făcut să piardă complet firul conversației. Mi-am dat o șuviță de păr după ureche și am chicotit, gândindu-mă că poate e încă amețit de la băutura de ieri.

— Poartă și numele tău, Lucas James Donovan.

La auzul cuvintelor mele ochii i s-au mărit, iar buzele s-au îndepărtat una de cealaltă. Dar în mod ironic niciun cuvânt nu a ieșit printre acele buze.

Am tras aer în piept și am continuat să zâmbesc, așteptând ca uimirea să îi dispară. Și-a închis gura și a înghițit în sec, apoi a început să își frece ceafa stânjenit.

— Ei bine, asta da surpriză. Am uitat complet că am și al doilea nume.

Am ridicat ușor din umeri și ne-am privit stânjeniți unul pe celălalt. După câteva clipe, tata mi-a luat mâna în a sa și am simțit căldura răspândindu-se în corpul meu.

Niciunul dintre noi nu spune nimic. Doar ne ținem de mână, iar eu mă abțin cu greu să nu dau frâu liber lacrimilor.

— Mai există vreo șansă pentru noi?

Am înghițit în sec și mi-am simțit tremuratul din mână, urmată de strângerea fermă a degetelor sale. Inima mea începe să își mărească frecvența bătăilor și am impresia că am un megafon în urechi.

— Am putea încerca, am spus cu o voce slabă.

Tata a început să zâmbească și și-a lăsat capul foarte aproape de al meu.

— Poți începe prin a-mi povesti cum am fost concepută.

Bărbatul a tras aer adânc în piept și pentru câteva secunde și-a întors privirea, evitându-mi ochii. Dar apoi am văzut o urmă de tristețe pe chipul său și deja încep să regret că i-am cerut asta.

— Am înșelat-o pe Anna cu Diane.

CAPITOLUL 26

Cuvintele tatălui meu se repetă în capul meu ca un ecou. Continuam să îl privesc complet șocată, incapabilă să scot vreun cuvânt pe gură.

— Bine, acum sunt mai confuză, am recunoscut.

Luke a început să râdă și a oftat cu putere, înainte să își re trăiască trecutul.

— Am cunoscut-o pe Anna prin intermediul lui Cornelius. Amândoi am fost colegi de la generală până la sfârșitul liceului. Și am devenit prieteni foarte buni. Ironic, nu?

Având în vedere că acum nu se suportă și fac orice ca să se atace, aș putea spune că e mai mult decât ironic.

— Maggie era vecina lui și s-au îndrăgostit din prima clipă în care s-au cunoscut. Eu eram singur și Cornelius voia să mă cupleze, iar Anna era prietena cea mai bună a lui Maggie, care era de asemenea singură.

Am zâmbit și m-am apropiat mai tare de el, dorindu-mi să nu se oprească.

— Și ei au intrat în pielea lui Cupidon.

A început să trecându-și o mână prin părul ușor mai închis decât al meu.

— La început am fost morocănos și am încercat să o sperii și să o fac să fugă cât mai departe de mine. Dar știi și tu cât de încăpățânată poate fi femeia asta, a spus dându-și ochii peste cap.

Am început să râd, și deja pot să îmi imaginez încercările lui lamentabile de a o speria pe Anna.

— Cornelius m-a obligat să o conduc acasă și am crezut că o să cedez psihic la trâncăneala ei fără oprire. Și a fost un drum de doar zece minute.

Da, Anna poate fi tare guralivă, de cele mai multe ori. Și oricât de mult ai iubi-o, tot ai vrea să îi pui un căluș în gură și să te bucuri de liniște măcar pentru câteva secunde.

— Am crezut că o să scap de ea după ce o să plec din curtea ei. Dar m-a lăsat fără cuvinte când și-a băgat limba în gura mea.

Am început să râd, recunoscându-mi mama vitregă. Numai Anna ar fi putut să facă așa ceva, și cred că acela a fost momentul în care l-a cucerit pe marele Luke Donovan.

— Nu am putut să dorm toată noaptea, nu am putut să mă concentrez deloc la muncă. Pur și simplu mă gândeam la nemernica ala mică care mi-a sucit mințile, în doar câteva ore. Am simțit că trebuie să o văd din nou.

Am început să zâmbesc încântată, în timp ce tata continuă să povestească, nervos pe întreaga sa aventură.

— Am așteptat-o la liceu, nu voiam să îi spun altceva decât să stea cât mai departe de mine. Că nu am nevoie de o puștoaică în viața mea și că nu o să fie niciodată lângă mine.

Puștoaica de Anna, așa cum îi spune el, avea doar șaptesprezece ani, iar el douăzeci și patru.

— Dar când am văzut-o cu un zâmbet imens pe buze și cu ochii ei mari și superbi, am înțeles că eram pierdut în fața ei. Am tras-o în brațele mele și am sărutat-o, uitând complet de protestele mele și l-am blestemat în gând pe Cornelius.

Am continuat să zâmbesc ca o tembelă și am văzut licărul de fericire de pe chipul tatălui meu.

— Cum a ajuns Diane între voi?

Chipul lui s-a întunecat când a auzit numele beți-vei și a oftat adânc. A smuls un fir de iarbă și a început să se joace cu el, fără să se uite la mine.

— Tatăl lui Cornelius s-a recăsătorit, iar Diane a devenit sora lui vitregă.

Îți bați joc de mine...

Mi-am dus mâna la inimă pentru a mă asigura că încă bate, în timp ce Luke nu părea deloc încântat să continue povestea. Cunoscând-o pe Diane, îmi imaginez cum m-am născut.

— A avut o obsesie pentru tine, am spus sub efectul șocului.

Bărbatul a aprobat din cap, fiind conștient că nu i-am adresat nicio întrebare.

— A devenit colegă cu Anna și Maggie, dar nicio dată nu s-a înțeles cu ele. Diane a încercat mereu să obțină ce vrea, pe căi nepotrivite. Știa că nu se poate atinge de Cornelius, iar următoarea ei țintă am fost eu.

A tras aer în piept și a privit la iazul său, dar mai mult ca sigur privirea e îndreptată dincolo de el.

— A vrut doar să pună mâna pe un soț bogat și să își asigure o viață pe care, în viziunea ei, o merita.

— A început să se bage între tine și Anna.

Zâmbetul lui trist mi-a trimis un fior pe șira spinării și mi-a alimentat ura față de mama mea naturală.

— La început nu am cedat, niciunul dintre noi. A încercat multe șmecherii și chiar a încercat să îl folosească și pe Cornelius. Dar a dat greș de fiecare dată. Până în momentul în care viața mea s-a distrus.

Am înghițit în sec și am simțit inima începând să bată din ce în ce mai tare.

— Părinții Annei voiau să se mute în San Antonio, iar noi ne certam mult pe subiectul acesta. Anna nu voia să plece de lângă părinții ei, iar eu o voiam lângă mine. Am cerut-o de soție, dar ea m-a refuzat.

— Anna?!

A început să chicotească și a aprobat din cap, în timp ce eu eram din ce în ce mai ulmită, cu fiecare cuvânt pe care îl scotea pe gură.

Nu îi stă în fire Annei să facă așa ceva. Îmi vine greu să cred că a fost în stare să refuze.

— Nu mi-a spus de ce m-a refuzat. Nici de ce voia atât de mult să stea cu părinții ei în loc să stea cu mine. Am aflat răspunsurile mult prea târziu.

— După ce te-ai culcat cu Diane?

A tras aer în piept și a continuat să își țină privirea departe de mine.

— M-am îmbătat și am plecat de la petrecerea aniversară a lui Hunter, iar Diane m-a urmărit până acasă. Părinții mei erau plecați într-o călătorie de afaceri și nu i-a fost greu să intre în casa mea.

Și-a trecut o mână prin păr, lăsându-și mâna să se sprijine de genunchiul său.

— Am încercat să o dau afară, dar eram prea amețit ca să și reușesc asta. Eram nervos, furios și cu inima frântă. Am cedat insistențelor ei și m-am culcat cu ea.

Am oftat cu tristețe și l-am luat de mână. Dar nici așa nu s-a întors să se uite la mine. Cred că îi era rușine de greșeala lui.

— Când m-am trezit și mi-am dat seama ce s-a întâmplat, habar nu aveam ce să fac. Înainte să apuc să reacționez, Cornelius și Anna au apărut în camera mea și m-au găsit în pat cu mama ta.

— De asta îl urăști pe Cornelius?

A aprobat din cap, lăsând un mic zâmbet să îi arcuiască buzele.

— Ani de zile am crezut că el și Diane au plănuit toată această cacealma, a spus dezaproband ușor din cap. Chiar am crezut că prietenul meu cel mai bun m-a trădat și a ajutat-o pe acea scorpie pe care o cunoștea doar de câteva luni. Am fost atât de prost!

Mi-a strâns mâna cu degetele sale și m-a lăsat să mă apropiu de el. Brațul său lung mi-a cuprins umerii, iar capul meu a alunecat pe pieptul lui tare.

— Anna a plecat din oraș fără să mai vorbească cu mine. Nici eu nu am mai vrut să vorbesc cu ea. Eram furios și în același timp îmi era rușine pentru ceea ce i-am făcut. Prietenul meu cel mai bun avea o soție grozavă și un fiu minunat, iar eu nu mai făceam parte din viața lor.

— Și apoi te-ai căsătorit cu Diane.

Mâna lui a început să urce și să coboare pe brațul meu, provocându-mi furnicături în urma atingerii sale.

— M-am ținut cât mai departe de ea, până când a venit să îmi spună că e însărcinată. Deși bunicii tăi nu o agreau, m-au forțat să fac ceea ce era corect. Dar nu aveam de gând să o tratez ca pe o soție, niciodată. Știi foarte bine că am avut dormitoare separate până când a murit.

Îmi amintesc de câte ori mă strecuram în camera lui ca să mă ascund de ea. Sau ca să citesc revistele lui despre cai și tauri.

— Înainte ca tu să te naști, Maggie a venit la mine și mi-a spus că mama Annei a murit. Anna a refuzat să se căsătorească cu mine pentru că mama ei avea leucemie și nu putea să îl lase pe tatăl ei să aibă grijă singur de ea.

Săraca Anna. A trecut prin atât de multe evenimente nefericite, când ar fi putut să fie fericită de la început.

— Am vrut să mă duc la ea și să îi spun cât de mult o iubesc și cât de idiot sunt. Dar atunci ai apărut tu și mi-ai dat planurile peste cap.

Mi-am dat capul pe spate și l-am privit speriată. Am crezut că o să aibă o privire încărcată de furie și de ură. Dar zâmbetul său sincer și sclipirea de mândrie m-au debusolat complet.

— Pentru prima oară nu am regretat faptul că am înșelat-o pe Anna. Când te-am ținut prima oară în brațe, tremuram din toate încheieturile și credeam

că o să te scap pe jos. Asistenta te-a luat din brațele mele, pentru că te sufocam.

Am înghițit în sec, încercând să îmi înfrânez lacrimile.

— Atunci ce s-a întâmplat cu acea fericire?

M-a strâns la pieptul său și a oftat cu putere.

— Diane a aflat despre Anna și despre încercarea mea de a ajunge la ea. La fiecare pas pe care îl făceam, îmi scotea ochii că vreau să mă duc după adevărata mea iubire și că nu dau doi bani pe ea și pe copilul nostru. Am început să te învinuiesc pe tine pentru greșeala mea, când tu nu aveai nicio vină și meritai toată iubirea pe care puteam să ți-o ofer.

M-a sărutat pe creștet și am simțit o lacrimă prelingându-se pe obrazul meu.

— Am preferat să mă îndepărtez de tine și să nu mă mai gândesc la nimic. Nici la Anna, nici la mama ta, nici la Cornelius. Doar la munca mea, și atât. Am încercat să fiu plecat cât mai mult de acasă, și astfel i-am dat șansa lui Diane să te maltrateze. Nu am crezut niciodată că poate fi atât de nenorocită, până când te-am văzut cu capul în chiuvetă.

Corpul meu s-a cutremurat și Luke m-a strâns și mai tare în brațe. Cred că demonii copilăriei mele o să mă urmărească toată viața, oricât de mult aș încerca să scap de ei.

— Gelozia ei a atins cote maxime în momentul în care a început să mă convingă că nu ești copilul meu. Iar eu, ca un prost nenorocit de propria persoană, am început să o cred.

Deci Anna a avut dreptate. Acea bețivă și-a dat seama că pot reuși să intru în inima tatălui meu și a făcut orice ca să mă împiedice. Chiar să declanșeze ura lui față de mine.

— Când a murit, am fost eliberați amândoi, am spus fără vreo urmă de regret.

Tata a chicotit și a scos un sunet de plăcere.

— Nu am fost bucuros că a murit, dar nici nu îmi părea rău de ea. Am simțit că mi s-a luat o piatră de pe inimă și mi-am dat seama că mi s-a dat o a doua șansă.

— Și te-ai dus după Anna.

A început să râdă, în timp ce lacrimile mele continuau să se prelingă pe obrajii mei.

— Și trebuie să îți mulțumesc pentru asta. Dacă nu te-aș fi folosit pe tine pe post de momeală, acum nu ar mai fi fost cu noi.

Mi-am ridicat capul de pe pieptul lui și l-am privit uimită.

— Ticălos bătrân ce ești!

A început să râdă și a ridicat ușor din umeri.

— Un bărbat trebuie să facă ce e nevoie ca să o cucerească pe femeia lui. Și cred că Hunter poate să fie de acord cu mine în privința asta.

Mi-am deschis gura ca să îi dau o replică, dar mi-am dat seama că are perfectă dreptate. Și Hunter s-a folosit de orice mijloc ca să mă convingă să mă căsătoresc cu el.

Afurisiți de cowboy cu nasul pe sus!

— De ce am locuit în pod până a venit Anna?

— Nu ai locuit mereu în pod.

Mi-am pus mâinile în sân și l-am privit ironică, provocându-i un zâmbet.

— Camerele noastre au fost una lângă cealaltă timp de patru ani, Lydia. Pentru că eu eram cel care îți schimba scutecele și te lua în brațe când plângeai.

Asta nu prea îmi aduc aminte. Cred că amintirile urâte erau prea multe și ocupau locul celorlalte.

— Ai vrut să te muți în pod după ce ai văzut filmul *Singur acasă*. Mi-ai scris o foaie întreagă plină de motive, așa-zis raționale, iar cel mai important era cel legat de faptul că nu mai suportai mirosul de alcool emanat de mama ta.

O, acum îmi aduc aminte. Acel film mi-a marcat copilăria și am încercat de mai multe ori, cu Jack și Jackie, să reproducem acele farse.

Tata s-a ridicat în picioare și m-a ajutat să fac același lucru.

— Acum putem să o luăm de la capăt și să uităm toate acele amintiri neplăcute?

Am tras aer în piept și am aprobat din cap, aruncându-mă în brațele lui. Pentru prima oară mă simt fericită în brațele tatălui meu, și sper ca această fericire să nu se termine niciodată.

Am sărit gardul și ne-am îndreptat spre caili noștri. Am apucat-o pe Joy de coamă și am ghidat-o înapoi spre casă, mergând pe jos lângă tatăl meu.

— Ai de gând să te împaci cu Cornelius?

A pufnit în râs și mi-a aruncat o privire rapidă.

— Relația noastră a început să se refacă de când m-am căsătorit cu Anna. Mai ales că ea și Maggie erau mereu împreună și trebuia să îl văd des și pe el.

— Atunci de ce v-ați ciondănit până acum?

— De dragul vremurilor bune, a spus cu o ridicare din umeri.

Bărbați idioți și încrezuți. Au impresia că sunt mai puternici decât femeile, dar, de fapt, sunt doar niște lași.

— Știi că Hunter s-a căsătorit cu mine pentru a se răzbuna pe tine, nu?

— Te-a mințit. S-a căsătorit cu tine pentru că te iubește. De când mi-a trecut pragul casei și te-a văzut prima oară pe pătura ta cu răfuște.

M-a uitat la tatăl meu complet nedumerită, în timp ce el continuă să zâmbească.

— Când ți-a trecut Hunter pragul? Tu și Cornelius vă urați când m-am născut eu.

— Hunter e botezat de mine și de Anna, a trântit a mia bombă pe ziua de azi. Nu uita că e cu trei ani mai mare decât tine și că atunci când s-a născut, eu și Cornelius eram cei mai buni prieteni.

Nu îmi vine să cred că încă mă mai poate șoca. Și nu o face doar el, ci și mincinosul meu soț.

— Dar te urăște pentru că i-ai provocat lui Cornelius infarctul, am spus încercând să îi justific ura.

A început să râdă cu putere și a strâns mai tare hamurile, când calul lui a tresărit.

— Cornelius e predispus genetic la infarct. Eram împreună la magazinul de unelte când s-a întâmplat și l-am dus la spital, iar Hunter a presupun că ne certaserăm. Dar Joe i-a confirmat ulterior că nici măcar nu ne-am vorbit.

— Deci m-a minșit.

Tata și-a pus un braț după umerii mei, și a chicotit.

— Doar ca să pună mâna pe tine, scumpo.

Cred că o să am o discuție foarte interesantă cu Hunter când o să ajung acasă. Și cred că fiul meu o să aibă nevoie de un nou tată când o să termin cu el.

Dar în aceste clipe prefer să fiu fericită în compania tatălui meu și să mă rog să nu se mai termine niciodată.

— Trebuie să mergem la avocat și să îți facem un nou certificat de naștere. Putem să o scoatem pe Diane de pe el dacă vrei.

Mi-am presat buzele una de cealaltă și m-am abținut să nu izbucnesc într-un râs isteric.

— Actele sunt false, am recunoscut.

Tata s-a oprit și m-a forțat să mă opresc la rândul meu. S-a pus în fața mea, și-am observat că ochii săi cereau o explicație.

— A fost ideea Annei.

Și-a închis ochii și a oftat cu putere, iar eu cred că nu mai are nevoie de alte explicații.

— O să o strâng de gât pe acea băgăreață, a mârâit cu o sclipire de furie.

Am început să râd și ne-am continuat drumul spre casă în liniște. Se pare că amândoi aveam de gând să omorâm pe cineva. Dar partea bună era faptul că o să împărțim o celulă la închisoare.

CAPITOLUL 27

— Cornelius, adu-mi banii, vulpoi nătâng! Idioții mei s-au împăcat.

Anna a alergat spre noi cu un zâmbet imens pe buze și am început să râd când am auzit-o. Nu cred că o să mă mai poată surprinde cu ceva femeia asta.

— Îmi pare rău! i-am șoptit la ureche și a reușit să mă privească nedumerită doar câteva secunde înainte să fie speriată de urletul lui tata.

— Tu te-ai dus la avocat și m-ai scos din certificatul de naștere?

M-am îndepărtat de ei sub privirea urâtă a mamei mele vitrege și am așteptat ca spectacolul să continue.

— Mai ia o pauză, idiotule. Aveai nevoie de dușul ăsta rece.

Luke a deschis gura, dar a închis-o imediat la loc când și-a dat seama că soția lui are perfectă dreptate. Dar neastâmpărata de Anna nu se lasă așa ușor, iar zâmbetul ei triumfător și arogant l-a făcut să scoată fum pe nări.

— Ești o băgăreață, a continuat să țipe. Parcă ai fi o pisică obraznică care își bagă botul la borcanul cu smântână.

— Iar tu ești un catâr care se pocnește singur de perete, a întors-o nebuna. Nu e de mirare că măgarul pe care ai vrut să îl vinzi a murit. Nu mai suporta să fie mereu pe locul doi.

Am auzit râsetul lui Jack și cred că în mai puțin de cinci minute tata o să o arunce pe umăr ca pe un sac de cartofi și o să o ducă acasă.

— Nu ar fi trebuit niciodată să îl las pe Cornelius să mă convingă că ești bună pentru mine. Ești complet sărită de pe fix și să fii al naibii dacă nu te iubesc și mai mult decât în ziua în care ne-am cunoscut.

Eu și Jackie am suspinat la unison.

Pentru prima oară, Anna a rămas fără cuvinte, și cred că asta merită să fie trecută în cartea recordurilor.

Am auzit-o înghițind în sec. În următoarea secundă l-a lovit pe marele Luke Donovan în umăr.

— Nu ar fi trebuit niciodată să te sărut și să îți sar în brațe, ticălosule.

Bărbatul a început să chicotească, înfășurându-și mâinile în jurul taliei ei. A tras-o mai aproape de el continuând să zâmbească, în timp ce soția lui se lupta cu lacrimile.

— Ar fi trebuit să te las lipit de poarta mea până când putrezeai.

Mi-am lăsat obrazul în palma care a apărut lângă mine, iar acum eu mă lupt cu propriile mele lacrimi. L-am simțit pe Hunter în spatele meu și l-am lăsat să mă îmbrățișeze și să își sprijine bărbia de umărul meu.

— Dar oricât de mult aș vrea să fug de tine, iubirea e cea care mă aduce înapoi mereu.

Brațele ei s-au încolăcit în jurul gâtului bărbatului și simt că de data asta o să mă topesc cu adevărat.

— Te iubesc, Luke Donovan. Mereu ai fost doar al meu.

M-am întins după un șervețel când cei doi s-au sărutat, și m-am ciocnit de mâna cumnatei mele. Ne-am uitat una la cealaltă și am început să râdem.

— Se pare că totul se termină cu bine.

Nu prea cred, amice.

M-am întors cu fața la minunatul meu soț și orice dorință de a plânge sau de a fi romantică s-a risipit în momentul în care mi-am adus aminte de conversația cu tatăl meu.

— Știi că Luke nu i-a provocat infarctul tatălui tău și m-ai mințit?

Hunter s-a dat un pas în spate, fiind probabil uimit de intensitatea vorbelor mele. A clipit de mai multe ori, apoi a aruncat o privire rapidă deasupra capului meu, cel mai probabil lui Luke.

— M-ai făcut să cred că mă urăști și că tot ce vrei era să te răzbuni pe el.

Brațul meu s-a îndreptat în direcția tatălui meu, dar privirea mea a rămas îndreptată pe bărbatul din față.

— Nu a fost chiar așa, a încercat să se scuze.

Am pufnit în râs și mi-am pus mâinile în sân, privindu-l amuzată. Cu coada ochiului i-am văzut pe gemeni şușotind, cel mai probabil pariind pe furia mea.

— Nu mi-ai spus tu că o să faci tot ce îți stă în putere să îl distrugi pe Luke Donovan? Nu mi-ai spus că îl urăști din tot sufletul și vrei să îi sapi propriul său mormânt doar ca să ai satisfacția să îl arunci personal?

— Ce imaginație bolnavă ai!

Mi-am întors capul și i-am aruncat o privire urâtă tatălui meu, care continuă să zâmbescă ca un ticălos ce e.

— M-ai păcălit să mă căsătoresc cu tine doar ca să îi pătezi lui imaginea în fața orașului.

— Nu te-am păcălit niciodată să te căsătorești cu mine.

Nu am putut să mă abțin și i-am dat un pumn în umăr, dar durerea am simțit-o mai mult eu, decât el.

— Te-ai culcat cu mine și mi-ai spus niște dulce-gării de prost gust. Vreau să mă întorc acasă la soția mea, Lydia, am început să îl imit stărnind amuzamentul celorlalți. Nu mă iubești? De asta nu vrei să te măriți cu mine?

— Și dacă erau de prost gust de ce le-ai acceptat?

I-am mai dat un pumn în umăr fără să îl mișc, niciun afurisit de centimetru.

— Pentru că te iubesc, prostule! Și chiar am crezut că vrei să fii căsătorit cu mine. Dar m-ai lăsat gravidă și ai dispărut timp de două luni. Apoi a venit cu atitudinea ta de orășean idiot și cu nasul pe sus și mi-ai spus că vrei să divorțăm.

Și-a ridicat mâinile în aer exasperat, și probabil e foarte aproape să cedeze psihic.

— Dar am trecut peste toate acele porcării! a început să țipe la mine. Suntem împreună, avem un fiu incredibil și te iubesc, naiba să te ia de guralivă!

M-am dat un pas în spate și voiam să arunc cu ceva în el. Dar are mare noroc că nu am găsit nimic la îndemână.

— Ești un mare nemernic!

Am trecut pe lângă el și am zâmbit rapid când i-am văzut stupoarea de pe față.

— Pentru că te iubesc?

Am început să urc treptele și am strigat în urma mea.

— Pentru că faci lucrurile cu întârziere.

Am chicotit când i-am auzit oftatul adânc, și mi-am continuat drumul.

Am deschis ușa cu grijă, dar încercarea mea de a fi tăcută s-a spulberat când micul meu îngeraș a început să plângă. M-am uitat rapid la ceasul de pe perete și am zâmbit. Micuțul nu ratează niciodată ora mesei.

L-am ridicat cu grijă din pătuțul său și m-am așezat în balansoar. În timp ce îmi dezgoleam sânul, Hunter a intrat în cameră complet bulversat de mica noastră izbucnire.

— Hai să lămurim lucrurile ca să nu ne mai scoatem ochii.

Am zâmbit, iar J. C. și-a prins buzele în jurul sfăr-cului, începând să își ia masa.

Brunetul meu a oftat și s-a așezat pe marginea patului, privindu-ne fascinat și cu un mic zâmbet pe buze.

— Te iubesc.

Mi-am ridicat privirea de la îngerașul meu și m-am uitat la diavolul din patul meu.

— Nu ți-am spus despre infarct pentru că nu am considerat necesar. Tot te forșam să te căsătorești cu mine și să îmi porți copilul, Lydia. Doar că am renunțat la câteva detalii.

Am zâmbit și am ridicat ușor din umeri.

— Și dacă nu voiam să mă căsătoresc cu tine?

Zâmbetul lui s-a lărgit și a început să se joace cu degetele sale.

— Chiar crezi că aveai vreo șansă să scapi de mine? Sau să accept vreun „nu” ca răspuns?

Am început să râd și am dezaprobat dând din cap. Știu cât de altruist poate fi Hunter și atunci când își propune ceva obține acel lucru, indiferent de metode sau consecințe. Chiar dacă aș fi vrut să îl fac să aștepte mai mult și să fiu inabordabilă pentru o perioadă mai lungă de timp, rezultatul ar fi fost același.

— Mai vrei să vorbim despre altceva?

Am dat din cap în semn de negație, în timp ce mă legănam ușor.

— Când pot să ți-o trag?

Întrebarea lui mi-a tăiat respirația, iar privirea jucăușă din ochii lui mi-au făcut obraji să ia foc.

— Dacă ar fi să o ascult pe Sarah, cam în șase luni. Dar dacă merg pe părerea lui Heidi și Nora, mai trebuie să înduri vreo 3 săptămâni.

— Crezi că pot să scap teafăr și nevătămat dacă o omor pe Sarah și îi ascund cadavrul?

Am început să râd, făcându-l pe J. C. să gângurească. O să am mult de furcă cu bărbații din viața mea.

* * *

— Dacă îmi mai aduci mulți, o să trebuiască să îi pun în hambar și să las caii să doarmă cu ei.

Nora și-a scos capul din spatele unui Winnie, puțin mai mare decât cei un metru și șaptezeci de centimetri ai ei.

— Nu m-am putut abține, a spus cu un zâmbet larg. La urma urmei e finul meu și vreau să fie cel mai răsfățat.

S-a așezat pe scaunul din bucătărie și a acceptat bucuroasă cana de cafea pe care i-am întins-o.

— Te-ai hotărât cine o să fie nașul lui?

Am aprobat din cap și am sorbit din propria mea cană, încercând să evit acest subiect care o să devină dureros pentru ea.

— E vreun prieten de al lui Hunter super sexi pe care o să îl pot cuceri?

Am afișat un zâmbet micuț și am dezaprobat din cap. Dar afurisita nu voia deloc să renunțe la subiect.

— Un partener de afaceri?

M-am așezat în fața ei și mi-am cuprins cana cu ambele mâini.

— E vorba de Jack, am spus rapid.

Bruneta m-a privit cu gura căscată și mâinile ei au înghețat în aer în timp ce încerca să ducă cana la gură. Dar și-a revenit imediat din șoc, a trântit obiectul pe masă și a izbucnit.

— Du-te la dracu!

Am început să râd cu putere, complet amuzată de reacția ei. Dar nu e la fel de amuzantă ca reacția cumnatului meu.

— Dacă tu crezi că o să stau lângă acea prințesă și să îi inspir parfumul scump și toxic, ești mai tâmpită decât am crezut.

Jack deja începe să se miște dintr-o parte în cealaltă a încăperii și să mormăie nemulțumit.

— Am devenit foarte apropiate, Jack. Și i-a salvat viața lui J. C., am încercat să îl conving.

A înjurat în barbă și m-a făcut să ofttez și să îl implor din priviri pe Hunter să mă ajute.

Până acum mai avea puțin și se rostogolea pe podea, amuzat de reacția fratelui său. Dar s-a desprins de marginea geamului și și-a lărgit zâmbetul.

— Ai putea să te culci cu ea.

Dumnezeule, bărbații ăștia sunt niște idioți. Și partea proastă e că lui Jack începe să îi surâdă ideea.

— Mereu ți-a plăcut fundul ei și am crezut că o ți rupi vreun mușchi de la gât din cauza ei, a continuat idiotul cu care sunt căsătorită. Și nu ai cum să nu îi observi sânii. O să fii foarte aproape de ei în biserică. Sigur o să poarte ceva decoltat.

Mi-am dus o palmă la frunte și am dezaprobat din cap, nevenindu-mi să cred ce fel de metodă de convingere poate să aibă soțul meu.

— Iar la petrecere poți să o îmbeți și să o arunci direct pe bancheta din spate.

Când zâmbetul lui Jack s-a lărgit, am știut că e timpul să plec. Dar măcar Hunter a reușit să îl convingă și nu vreau să aflu ce altfel de motive a mai invocat.

— De ce îți bați joc de mine?

Am oftat adânc, fiind deja plictisită de întrebarea asta.

— Nu îmi bat joc de tine. Vreau foarte mult să fi nașa fiului meu, dar dacă îți este frică de Jack, o să înțeleg.

— Poftim? Mie, frică? De acel vierme împrăștiat și enervant?

Ei bine, poate că Hunter e bun să convingă lumea, dar am și eu propriile mele metode să obțin ce vreau.

— Întotdeauna îl eviți și mă suni de trei ori să te asiguri că nu e prin preajmă. Dacă nu e frică, nu știu ce altceva poate fi, am spus ridicând ușor din umeri.

Obrajii ei s-au înflăcărat și în acel moment mi-am dat seama. Nora îl place pe Jack. Dar el e destul de arțagos și nu îi acordă nici măcar o șansă. I-a pus o etichetă greșită și nu vrea să o schimbe în niciun chip.

Bruneta nu a mai scos niciun cuvânt, doar a început să se joace cu cana.

— Îți place de el, nu e așa?

Nu am crezut că se poate înroși și mai tare în obraji, iar zâmbetul ei adorabil mă face să îl pocnesc pe Jack foarte tare în bile.

— E atât de evident?

Și-a dat o șuviță de păr după ureche și m-a privit emoționată.

— Recunosc unele semne, când e nevoie. Și știu perfect cum e să te lupți cu un Deverell înainte să îl cucerești.

A început să râdă și a sorbit din cafea.

— Nu o să îl cuceresc niciodată, Lydia. El încă are impresia că vreau să fac ceva să distrug căsnicia ta. Atât el, cât și Cornelius sunt cu ochii pe mine.

— Nu e adevărat.

Zâmbetul ei s-a lărgit și mi-a făcut semn cu capul să mă uit pe geam. Cornelius arunca priviri piezișe, iar când privirile noastre s-au intersectat, a tresărit ca un iepure speriat și a fugit.

— De când face asta?

Femeia a ridicat din umeri și și-a dus cana la gură.

— E doar a patra oară de când am venit.

Am dezaprobat din cap, făcându-mi o notă personală să am o discuție cu socrul meu.

Niciuna dintre noi nu a mai spus nimic, și ne-am băut cafelele în tăcere. Până când Nora a spart liniștea.

— M-am gândit să îmi continui cariera aici.

Asta da surpriză. Nu am crezut că Nora o să mai aibă curajul să vorbească despre asta. Sau să încerce din nou.

— Vorbești serios?

A aprobat dând din cap și am observat sclipirea de bucurie din ochii ei.

— Heidi se plânge mereu că nu are personal suficient de bun. În plus, toată experiența cu J. C. m-a făcut să uit de părțile negative ale meseriei.

Mi-am întins mâna și am cuprins-o pe a ei, furându-i puțin din zâmbetul ei larg.

— O să fii grozavă, Nora, am încurajat-o din toată inima. Orașul ăsta are nevoie de tine.

A început să râdă și mi-a strâns palma în a sa, continuând să ne privim și să ne zâmbim.

— Eu și Hunter ne mutăm în New York.

Ochii ei s-au mărit și zâmbetul meu s-a lărgit. Cred că așa o să fie și când o să dăm vestea întregii familii. Doar că o să mai avem parte și de plânsete și de înjurături multe.

— Se pare că amândouă o să avem parte de câteva schimbări.

Am aprobat din cap și am tras aer adânc în piept.

Cel puțin pentru mine, Hunter și copilul nostru schimbările nu o să fie definitive. Dar ceva îmi spune că Nora are de gând să facă din această schimbare ceva permanent. Și sper ca idiotul de Jack să nu îi pună și mai multe bețe în roate.

EPILOG

— Hunter!

Am trântit ușa cu putere în spatele meu și am alergat în sufragerie cu inima bubuindu-mi în piept.

Soțul meu mă privea absolut nevinovat, în timp ce fiul nostru îi atârnă între mâini.

— Ți-ai pierdut mințile?

Am aruncat geanta și cărțile pe unul dintre fotolii și l-am luat pe pitic în brațele mele cu grijă.

— Ce naiba e cu tine?

L-am lovit peste umăr, privindu-l foarte furioasă, în timp ce soțul meu se abține cu greu să nu izbucnească în râs.

— A început să sughie.

M-am uitat la micul brunet de la pieptul meu, în timp ce mă privește cu ochii lui negri mari și jucăuși. Degetele lui mi-au prins o şuviță de păr și a început să tragă de ea și să gângurească.

Mi-am dat ochii peste cap și m-am îndreptat spre bucătărie, simțindu-l pe Hunter în spatele meu.

— Uneori mă determini să renunț la facultate și să...

Cuvintele mele au pierit în momentul în care am ajuns în bucătăria mea imensă și complet dezastruoasă.

— Am reușit să îl hrănesc, a spus mândru de el.

Gura mea a rămas deschisă în fața imaginii din fața ochilor mei, demne de un film horror. Hunter

s-a sprijinit cu umărul de perete, cu un zâmbet uriaș, fiind foarte mândru de el.

Pe insula din mijlocul camerei erau numai resturi de morcovi, de la frunze, la coji și până la bucăți imense și butucănoase.

Blenderul de lângă frigider era murdar rău. Probabil o să trebuiască să îmi cumpăr altul. Pereții din jurul aparatului erau la fel de murdari și nu îmi venea să cred că trebuie să zugrăvesc din nou bucătăria, a doua oară luna aceasta.

Asta se întâmplă când nu îi spui Superfraierului că ouăle ochiuri nu se fac pe pereți și pastele nu se încearcă tot acolo.

— Cred că mă pot obișnui cu mai puține ore la laptop și să petrec mai mult timp cu el. Nu cred că mai avem nevoie de bonă.

Am tras aer adânc în piept și am pășit în mijlocul dezastrului, încercând să nu urlu la ticălos.

Voiam să îl las pe J. C. pe scaunul său înalt, dar observ că e la fel de murdar ca și restul încăperii. Mi-am închis ochii pentru a încerca să mă controlez și am numărat până la zece.

Nu pot să îl las să scape atât de ușor, și cu zâmbetul lui idiot și enervant pe deasupra.

— Hunter, eu mă duc sus să îl schimb pe J. C. În timpul acesta tu o să faci curat aici, l-am spus calmă. Dacă nu faci asta, îți jur că o să te arunc de la etajul cincisprezece și o să aterizezi exact în lacul cu rațe din Central Park.

Am trecut pe lângă soțul meu, pe care am reușit să îl șochiez, și am urcat treptele de lemn.

Oare sunt prea dură cu el? Sigur că nu. Cel puțin de două ori pe săptămână mă face să regret că ne-am mutat aici. Slujba lui la Ashford Global nu îl ține prea mult departe de casă și sunt convinsă că nemernicul a reușit să îl convingă pe Ethan Wright să îi facă un program special. Partea bună e că micuțul nostru are momente speciale cu tatăl lui.

Am deschis ușa și am intrat în camera fiului meu. E o copie perfectă a încăperii de acasă din Austin; mi-a trebuit mult timp și răbdare să o fac să arate așa. Și mult ajutor din partea trio-ului dinamită. Acum înțeleg cum a reușit Jackie să se înțeleagă cu Eva, Emily și Sophia. Toate patru sunt complet sărite de pe fix, adorabile și de neînlocuit.

L-am lăsat pe micul brunet pe masa de schimbare și am scos din dulapul lui haine curate. J. C. continuă să gângurească și să zâmbească, iar eu nu am putut să nu zâmbesc la rândul meu și să simt cum întreaga mea furie începe să dispară. Uneori mi-aș dori să nu crească niciodată și să rămână un bebeluș toată viața.

— În curând o să faci front comun cu tatăl tău și o să îmi dați mari bătăi de cap.

Răspunsul fiului meu a fost un chicotit acut care m-a făcut să râd cu poftă. Am reușit să îi îndepărtz hainele murdare și să le arunc direct în coș.

L-am ridicat în plcioare pe măsuta lui și l-am ținut de mânuțe, mișcându-l ușor. Piticul a început să dea din fund și să râdă. O să rupă multe inimi când o să crească, exact ca și tatăl lui.

Nu îmi vine să cred că a trecut atât de repede un an de când am venit aici și de când visul meu a început.

— Ce o să mă fac singură?

Am zâmbit și mi-am pus câteva pulovere în valiza de pe pat, aruncându-i o privire rapidă cumnatei mele.

— Adică o să rămân singură cu doi părinți care o să plângă în fiecare zi după nepotul lor și probabil o să se mute în camera lui și un frate geamăn care o să mă chinuie pe mine.

— Poți oricând să te împrietenești cu Nora.

Și-a trecut o mână prin păr și a continuat să se plimbe prin dormitorul meu.

— E prea ocupată cu spitalul. Heidi o stoarce de puteri și nu vrea să vină aici decât dacă e amenințată.

Am început să râd. Mi-am luat pantalonii din sertar și m-am apropiat de valiză.

— Aici poți să dai vina pe Jack.

Blonda și-a dat ochii peste cap și a oftat exasperată. L-am văzut pe prietenul meu prin deschizătura ușii și am dezaprobat dând din cap. I-am făcut un semn rapid lui Jackie, iar ea a zâmbit ca o mică împielită ce e.

— Nu înțeleg de ce nu o lasă în pace, a spus cu un oftat teatral. Oricum nu are nicio șansă cu ea. E frumoasă, deșteaptă, mult mai bogată decât el și el se comportă ca un nemernic imbecil de fiecare dată când e în preajma ei.

Am aruncat o privire rapidă spre ușă și am văzut pumnul lui Jack strângându-se.

— În plus, Nora mi-a spus că noul nostru șerif chipeș îi dă târcoale și are de gând să îi accepte una dintre invitații.

Pașii puternici ai lui Jack s-au auzit pe podeaua de lemn, iar eu și Jackie ne-am apropiat de geam. L-am văzut pe blond ieșind furtunos din casă și îndreptându-se spre mașina lui puternică și luxoasă.

— Crezi că o să se ducă după ea?

Jackie a început să râdă și s-a sprijinit cu umărul de pervazuul geamului.

— E prea devreme. Sunt sigură că o să îi facă o vizită la spital, o să flirteze cu una din asistente, o să o enerveze, iar apoi o să se strângă de gât reciproc.

— O să avem mult de furcă cu ei doi.

— Poți să o mai spui odată, a adăugat cu un oftat prelung.

J. C. s-a oprit brusc și a căscat puternic, în timp ce ochii lui începeau să fie din ce în ce mai somnoroși. Probabil tatăl lui îl obosește destul de tare, dar nu pot spune că mă plâng.

Am zâmbit și l-am luat în brațe, începând să îl leagăn la pieptul meu, șoptindu-i cântecul său preferat. Privindu-l atât de liniștit în brațele mele, îmi vine greu să cred că are personalitatea puternică și vulcanică a tatălui său. Și probabil puțin din cea a bunicilor săi.

— Îți bați joc de mine, Donovan?

Mi-am dat ochii peste cap, mi-am șters mâinile de prosopul din talia mea și m-am uitat pe geamul din

bucătărie. Anna și Maggie mi s-au alăturat imediat, cu două bărfitoare innăscute.

Tata și socrul meu se priveau unul pe celălalt cu mâinile pe șolduri, în timp ce Hunter și Jack îi priveau cu zâmbete imense.

— Mereu ți-am spus că friptura ta are gust de cauciuc. Nici nu mă mir că e așa pentru că tu folosești doar cărbuni.

Nu îmi vine să cred pe ce subiect de doi bani au început să se certe. Împăcarea lor nu le face bine, mai ales că s-au obișnuit să se certe de mai bine de douăzeci de ani.

— Și vrei să spui că friptura ta e bună? Pentru că pui două lemne peste cărbuni?

Tata și-a înălțat bărbia mândru și cred că o să se aleagă cu un pumn în față.

— Exact. Cea mai bună friptură e cea în sânge.

Cornelius a pufnit nervos, în timp ce fiii lui se bucurau de spectacol împreună cu berea din mâinile lor.

— Ei bine, friptura ta în sânge e crudă, Donovan. La fel ca tine.

Cei doi tauri se priveau unul pe celălalt fără să mai spună ceva, iar noi așteptăm punctul culminant.

— Anna, nu mai am de gând să îmi bat capul cu prostul ăsta.

— Maggie, nu mai am de gând să îmi bat capul cu prostul ăsta.

Sincronizarea lor a fost perfectă, iar mamele mele au început să rădă cu putere lângă mine, iar afară

băieții s-au prăbușit în scaunele de grătar, ca doi adolescenți beți.

— Nu mă mai imita, ticălos netrebnic!

— Nu mă mai imita, ticălos nemernic!

În ce fel de familie am ajuns? Uneori chiar am impresia că eu sunt cea mai normală din clanul Donovan-Deverell.

L-am așezat pe micuț în pătuțul său și l-am învelit cu păturica lui cu răfuște pe care o iubește enorm. Am început să pășesc cu grijă pe podea și m-am strecurat pe ușă fără să îl mai trezesc.

Am coborât treptele mergând în bucătărie, unde l-am găsit pe soțul meu mormăind. Insula a fost curățată, iar acum Hunter încerca să scoată petele de morcov de pe peretele alb.

— Dacă stau mai mult la serviciu, nu e mulțumită.

Mi-am mușcat buza de jos ca să nu încep să râd și mi-am pus mâinile în sân, reușind să mă sprijin cu umărul de tocul de lemn.

— Dacă stau prea mult acasă, îi distrug casa și iar e nemulțumită.

Mișcările lui erau destul de încete și plictisite, și e mai mult decât evident că o face doar de dragul meu.

— Mai bine stăteam în Austin și făceam o duzină de copii.

— Încă avem timp.

S-a întors cu fața la mine cu o atitudine ursuză și morocănoasă. A aruncat buretele în chiuveță și s-a spălat pe mâini.

— Sigur, și apoi să îmi reproșezi că nu te-am lăsat să ai cariera ta de vis.

Am tras aer în piept și m-am apropiat de soțul meu. L-am prins una dintre mâinile imense în a mea și l-am tras după mine în sufragerie.

L-am împins pe canapea și m-am așezat în brațele lui, în timp ce brunetul continuă să mă privească supărat.

— Te iubesc!

S-a uitat în ochii mei pentru câteva secunde, apoi a oftat adânc înainte de a-mi prinde buzele într-un sărut. Palma sa caldă s-a oprit pe ceafa mea, apropiindu-mi chipul mai mult de al său. Mâna lui liberă a început să urce pe picior, lăsând fiori în urma atingerilor.

Am nevoie de un astfel de moment. Ultimele săptămâni au fost destul de haotice pentru amândoi. A trebuit să ne împărțim între fiul nostru și școală sau slujbă, fără să mai avem timp pentru noi doi.

Nu aș vrea ca între noi să se formeze o prăpastie și să ne îndepărtăm unul de celălalt.

— Ești fericit?

Întrebarea mea l-a luat prin surprindere și l-am văzut sprâncenele ridicându-se și ajungând foarte aproape de baza părului.

— Sunt foarte fericit, m-a asigurat. De unde vine întrebarea asta?

Am tras aer în piept și am început să mă joc în părul lui des.

— În ultimul timp ne-am cam distanțat unul de celălalt.

Bărbatul a zâmbit, iar mâna lui obraznică s-a strecurat sub fusta mea, atingându-mi pielea de pe fese.

— Iar eu credeam că aseară am fost mai apropiați decât niciodată. La fel am crezut și cu o noapte în urmă și săptămâna trecută și...

I-am pus un deget pe buze și am zâmbit.

— Nu la asta m-am referit. Nu am mai ieșit la un film, la o cină romantică sau chiar la o plimbare, doar noi doi.

Hunter a tras aer în piept și m-a așezat mai bine în brațele lui.

— Știu asta și îmi pare rău, a spus cu un oftat. Dar să nu crezi nicio secundă că nu sunt fericit alături de tine, Lydia. Tu ești totul pentru mine.

Am zâmbit, în timp ce soful meu îmi săruta mâna. Ochii lui mă priveau cu iubire, inima mea tresare de fericire de fiecare dată când întâlnesc această privire în ochii lui. Nu am crezut niciodată că o să trăiesc această clipă, în brațele lui, înconjurată de iubirea sa.

Rivalitatea dintre noi a fost îndepărtată de iubire și de fericirea care ne înconjoară. Trebuie să fim sinceri și să spun că rivalitatea noastră ne-a condimentat iubirea și a ținut monotonia la distanță, pentru o perioadă bună de timp.

Viața mi-a arătat că are un mod foarte ciudat de a mă face fericită. A trebuit să cunosc partea urâtă a copilăriei alături de mama mea naturală, apoi a venit Anna în viața mea pentru a compensa fiecare lacrimă și moment de durere. Și mi l-a adus și pe neastâmpăratul de Bryan.

Apoi cei din familia Deverell m-au primit la sânul lor și mi-au făcut adolescența incredibilă.

Luke și cu mine am avut multe coborâșuri, iar acum începem să avem din ce în ce mai multe suișuri, și sper să rămână așa.

Iar eu și Hunter suntem mai bine decât niciodată. Chiar dacă am crezut că nu o să fim niciodată împreună.

— Lydia?

Am clipit de câteva ori și m-am uitat cu atenție la soțul meu care mă privește îngrijorat. Zâmbetul meu nu a dispărut complet și m-am aplecat pentru un nou sărut.

— Ești bine?

Mi-am trecut limba peste buza de jos, simțind aroma de cafea imprimată de buzele soțului meu. Mi-am lărgit zâmbetul și am tras aer în piept.

— Sunt însărcinată.

Și sper ca și copiii mei să aibă parte de un rival pe măsura lor.

SFÂRȘIT